

ئاخىر رۆژى دايره

ئاخىر رۆزى داپىرە

شەش چىرۆك

مىھىدىن تەھا

خانەى موكرىيانى بۇ چاپ و بلاوكردنهوه

● ئاخىر رۇۋى داپىرە (شەش چىرۆك)

● نووسىن: محىدىن تەھا

● نەخشە سازىي ناوہوہ: گوران پرواندزى

● بەرگ: ھۆگر

● پىتچىن: كاوہ حسىن

● نرڭ: (۲۰۰۰) سى ھەزار دىنار

● چاپ: چاپى يەكەم ۲۰۲۲

● تىراژ: ۵۰۰ دانە

● چاپخانە: ھىقى (ھەولير)

● لە بەرپوہ بەرايەتتى گشتىي كتيبخانەكان ژمارەى سپاردنى (۱۱۲۶)ى

● سالى (۲۰۲۲)ى پىدراوہ

زنجيرەى كتيب (۱۰۹۹)

ماليەر: www.mukiryani.com

ئيميل: info@mukiryani.com

سوپاس و پيڙائين

سهه باح په نجهه ر

سامال نه حمه دي

سهه رمهه نه حمهه د

پښت

۷	ئاخیر پوږی داپیره
۲۵	قه بریکي دیکه
۴۷	شیرین عه لائهدین
۶۳	ئاوینه ی گیرفان
۸۳	لاسابی
۱۰۹	سینه ره فریوه کان

ئاخىر رۆزى داپىرە

پېشكەشە بە ھاشم سەراج و جگەرەكانى

ھەر بە رېكەوت لە تەمەنى ھەفتا سالى فيرى جگەرەكيشان بوو، داپىرەم ھىندە لاواز و بنيس ببوو، لە نيوان ئيسقان و پيستی شتيك نە مابوو، بە زەحمەت چرچولۇچىيەكانى پيستی پوحيان ھەلگرتبوو، زۆر بە تامەزرۆوھ قوومى لە جگەرە دەدا، دووگەلى تا دوورتىن شويني ھەناسەى دەبرد. ئيسته لە سەرەمەرگدايە، تەمەنى گەيوەتە نۆوھت و شەش سال، ھەر زوو ليوھەكانى، بەرى چاوەكانى، ھەناسەكانى، پيستی، دەستى، پووى، رەنگى دووگەلى نيو جەستەيان دەدايەوھ. ھەفتەيەكە زمانى نەگەر اوھ، تاقە وشەيەكى نەدركاندووھ، وەختى كچى ھەرە بچووكى داپىرە، كە داىكمە، لە ئاوى پيالەى ژيىر سەريەوھ بە لۆكە ليوى تەپ دەکرد، ھەرچەندە ليوھەكانى تين و تاوى جارانيان نە مابوو، لە پۆژانى يەكەمى ھەفتەدا وەك قوومى جگەرە ھيواش ھيواش دەيمىژى. بىرم كەوتەوھ داپىرە وەك مندال بە قوونكە جگەرە دەستى بە

جگه ره کیشان کرد، زوو زوو بانگی ده کردم: "موحسین وهره پاکه ته کم لو بکره". نه دیده زانی پاکه تیک چه ند جگه ره ی تیدایه.

بارامی هاوړی نژیک و هاوړولم، ده میک بوو به قوونکه جگه ره دهستی به جگه ره کیشان کردبوو، پیش نه وهی پاکه ته که ته سلیم به داپیره بکه م، دهیگوت: "بینه هر جاره ی له و پاکه ته ی داپیره تیه ک جغاره م بدی، پاش سی و پینج جغاره نیوه ی توپه که م هی توپه." پی م سهیر بوو: "سیعری توپه که ت هر سی و پینج جغاره یه!" توپه که ی له دست بوو، شووتیکی لی دا و هه لیدایه مالی خو یان. گوتی: "خو چ پاره ت به و جغاران نه دایه، له سی جغاره که متر ناتکه مه شه ریک." سهر م له قاند: "رازیم."

نه و لوکه یه ی دایک لیوی داپیره ی پی ته ر ده کرد، له بهر چاوم ببوو جگه ره، دوا ی تاقیکردنه وهی بیرکاری ماموستا نازاد که روظانه سمیلی سفر ده کرد، له و کاته ی کاغزی وه لامه کانی نیمتیحانی ده داینه وه، هیمن هیمن ته ماشای هه موومانی ده کرد، له و دهرسه دا به ته عه جوبه وه له منی دهروانی، رووی له من کرد: "ههسته وه." چاوم له ته خته که کرد، "به لی ماموستا." ته ماشای کردم له هاوکیشه که چیت غه له ت کردوو. "هه ناسه دان و هه لکیشانم خیراتر بوو، بیرم نییه ماموستا"، هه لیدایین: "ته له به ی زیره ک غه له تی گچکه ده کن، ده لی میشتک له سهر خو نه بووه!" سه رسام بووم، پی م شک نه ده هات هیچ غه له تیمم کردی. ماموستا ته ماشای کاغزی تاقیکردنه وهی کرد: "نه و غه له ته ی کردو ته هیچ عیلاقی به بیرکارییه وه نییه، هاوکیشه که ت هه مووی راست حل کردوو، ها چ ده لی موحسین نازانی نوزده و بیست فهرقیان

ههیه، تهلهبهی زیرهک نابجی ئەو غهلهتهی بکا. "فزه م لیوه نههات. ئەو پۆژه له گۆرهپانی مهکتبه لهگهڵ بارام پیاسه مان دهکرد، تهماشای ههنگاوهکانی منی دهکرد، گوتی: "ئهلعانیش پیم وایه له بیرکاری عهبقهریی، داپیرهت نازانی جغارهکانی ناو پاکهتیک بژمیڕی، نازانم بۆ ئەتۆ بیستت لی بووه ته نۆزده."

دایکم له ماوهی ئەو ههفتهیه دا پۆژ به پۆژ سهرنجی ده دا، بزانی، ههر پۆژیکی چهند پیاله ئاوی له سههر لیوی داپیرم ته پر کردووه، ئەو کاتهی لۆکه سپییهکان تیکه ل به رهنگی هه ناسه ی داپیره ده بوون، ئەویش لۆکه یه کی نوێی ده خسته ئاوی پیاله که وه، له پۆژی حه وته م دا خال و مام و پوور و چهندان خزمی دیکه م له و ی بوون، دایکم گوتی: "ئه ورپۆکه دلۆپه ئاویکی هه لئه مژیوه." دوو شهوی پیش ئاخو پۆژ یاسینی له سههر خویندرا، له و شه وه دا چاوه کانی کردنه وه، سههری بهرز کرده وه، گوتی: "موحسین وه ره پا که ته کم لۆ بکړه." ههر ئەوه نده قسه یه ی کرد و هیچی دیکه ی نه گوت، سههری له سههر بالیفه که دانایه وه، مژیکی قوولی له لۆکه ته ره که ی ده ست دایکم دا، هه تا دوورترین جیگه ی جهسته ی برد. له میوانخانه که که س سهرنجی منی نه دا، هه موو پروویان له سههر داپیره بوو. باو کم ههر چاوی له سههر پیاله ئاوه که بوو، دلۆپی فرمیسکی دایکم دی، نه مزانی هیچ دلۆپی دیکه ی به دوادا هات، یان نا. داپیره به هیواشی مژیکی دیکه ی له لۆکه ته ره که دا.

"موحسین وه ره پا که ته کم لۆ بکړه." بارام لاسایی داپیره ی کرده وه، لاساییه که ی توور په ی نه کردم، دلنیا م کرده وه: "هه تا ئەلعان بیست و پینج جغاره م دایی." له ژیر لیوه وه ئم ئمیکی کرد،

تەماشای کردم، گوتی: "واى موحسین، چەند خۆش دەبوو ئەتۆش جغارەت کیشابا!" شانم ھەلەتەکاند، وەلامیم دایەو: "حەزى پى ناکەم." زەینم چوو ە سەر تۆپەکە: "لە سبەینۆ ە با تۆپەکە شەوئیک لای من بى و شەوئیک لای تۆ." بە نەرمى تۆپەکەى بۆ ھەلدام، "ھا... نۆرەى تۆیە."

لەگەل بارام کەمتر لە سەعاتیک بە پى دەرۆشستین تا دەگەشتینە گۆرەپانەکانى قەراغى شار بۆ ئەو ەى لە یاریگە سادەکانى بخافلین، ھەر لە سەرى کۆلانى خۆمانو ە پى گوتم: "دەزانى وەختە مامۆستا حەسەنیش بە تەقلەى کۆترەکانى وەستا رەشاد موعجیب دەبى؟" بەرسقم دا: "وہللاھى زۆر عەجایبە، مامۆستا دەلى پىنج دەقیقەى ئەخیری بۆ قسەى خۆش و مەوزوعى دیکە تەرخان دەکەین، کەچى تاکە مەوزوعى کۆتربازى بوو." روى تى کردم: "ئەتۆش غەشىمى." "بۆ؟" بابە مامۆستا قەدیم و ئەلعانىش ھەر کۆترباز بوو. "ئەو رۆژە مامۆستای کیمیا، مامۆستا حەسەن، روى لە ئیمە کرد: "کۆترەکانى وەستا رەشاد زۆر بلند دەفرن و تەقلەى زۆر لى دەدەن." خوشکزیەکی لە پۆلەکەمان گوتى: "مامۆستا ھەتا ئەلعان خالم سى و سى گرەوى بردووتەو. "مامۆستا حەسەن ھەلیدایى: "وہللا سیم زانیبوو." لەویدا بارام ھەلى دایى: "مامۆستا، کۆترەکان، یان ھەلچوونى مادەى کاربۆن زیاتر ھەلدەفرن؟! "مامۆستا خەندەییەکی کرد، یەکسەر وەلامى دایەو: "ھەردووکیان ناگەنە تەقلەکانى کالەى پیت." ھەمووان لە پۆل قاقا پیکەنین، لە ھەموو شوینى ھەتا لە مەکتەبیش بارام لەسەر پى گەمەى بە کالەکەى دەکرد، لە

دەرسى بىر كارى لە جىي خوى ھىندە كالا كەي ھەلدا، لەو كاتەي مامۇستا ئازاد بە دەست ھاو كىشە يەكى بىر كارىيە ۋە ئارەقەي كردبوو، رېك بە گۆزىنگى كەوت، مامۇستا لە توورە يىاندا سوور ھەلگەرا. لە ئىدارە دەيانزانى باوكى بىسەروشوین بوو، ھەرچەندە تا رادەيەك لەگەلى ھاوسۆز بوون، كەچى لەبەر ئەو كردهويەي رۆژىكيان فەسل كرد.

لە پىياسەيەكى ئىوارەدا بارام تەقلەي بە جگەرەي نىو دەستى لىدەدا، گوتى: "تە ماشا كە، ئەو جگەرەيە تەقلەي زىاتر لىدەدا، يان كۆترەكانى ۋەستا رەشاد؟" گوتم: "دەتەوي بە جغارەكانى داپىرم مونا فەسەي كۆترەكانى ۋەستا رەشاد بەكى؟" دواتر گوتى: "موحسین سى جغارەي دىكەم بدى، تۆپەكە لۆ خۆت." بە پىشنىازەكەي رازى بووم.

لىوہەكانى داپىرە رەنگى دووكەلىان گرتبوو، بە ھىواشى مژىكى لە لۆكەكەي دەستى دايكە دەدا، لە رۆژى ھەوتەمدا چالاكىي لىوہەكانى باشتەر بوون، بەلام دايكە بە دەست گۆرپىنى پارچەي لۆكەكان ھىلاك ببوو، ھىچ جارېك بۆ دووہم جار لۆكەي لەسەر لىوى داپىرە دانەدەنايە ۋە، ھەر بە جارېك لۆكەكان تژى لە رەنگى دووكەل دەبوون.

ناوہراستى بە ھار بوو، لەو كاتەي بەزۆرەملى لە گوند بۆ شار رايان گويزان، داپىرە لە گوندى گردهسۆر لە تەنىشت ھەردوو كورپى لە خانووبەريەكى جودا دەژيا، كە سوپايى ھكومەت و پارىزگار فەرمانى بەزۆر چۆلكردنى گوندەكانيان جىبەجى كرد، ھىندەي توانىيان كەلوپەلىيان لە عەرەبانەيەكى تراكتور نا، سوپا

گوندەكەى خاپوور و لەگەل زەوى تەخت كرد، ئەوانيشيان لە گۆرەپانىكى نزيك جادهى گشتى لە شار نيشتهجى كرد، ئەوهى تواناي ماددى باش بوو بە سادەى خانووچكەيهكى هەلئابوو، ئەوانى ديكە لەبەر ئەوهى تازە وەرزی سەرماوسۆل پۆشستبوو، رەشماليان هەلئابوو، هەموو ناويان لەو گەرەكە نابوو ناچارى.

دووهم و سىيەم رۆژى ناوهراستى بەهار لە گەرەكى ناچارى داپيره دەمى بە خواردن نەكەوت، بيجگە لە ئاو هيچى ديكەى نەخوارد و نەخواردەوه، لە سىيەم رۆژدا نيگەرانيى كور و نەوهكان نەما، لەپر داپيره هاوارى لى هەستا: "ئەدى سەگە بۆر؟!" كور و بووك و نەوهكانى لى كۆ بوونەوه، ئەحمەدى كورى گوتى: "دايه، سەگە بۆرى چى؟!" يەكسەر وەلامى دايهوه: "سەگە بۆرتان نەهين؟!" هەموو سەرسام بوون، ئەحمەد وەلامى دايهوه: "كامە سەگە بۆر؟!" داپيره گوتى: "سەگە بۆرى خۆم." ئەحمەد گوتى: "دايه، كوا قەت سەگى بۆرمان هەبووه؟!" داپيره هەلچوو، بە توورەيهيهوه گوتى: "با.. هەمانبووه، سەگە بۆرى خۆم، شەو و رۆژ هەرەسى پيش دەرگە بوو." كورە دريژەى نەدايى، بيدهنگ سەرى لەبەر خۆى نا. كەوتنى پيالە ئاوهكەى بەر دەستى داىكم وينەكانى نيو بيرەوهريمى بۆ چەند لەحزەيهك نارۆشن كرد، تەنيا وينەى سەرەمەرگى داپيره، هەم لە دەرەوهى بيرەوهرى و هەم لەناويدا وەك خۆيان مانەوه. داىكم پيالەكەى هەلگرتەوه، نەشكابوو، بەرە بەرە پۆشنييهكانى بيرەوهريم گەرانهوه.

هەر تەنيا دانە جگەرەكانى پاكتى داپيرم، كەنالى جگەرەكيشانى بارام نەبوون، ئەگەر هيچ جگەرەى شك نەبردبا،

بهوردی به دواى قــــوونكه جگه رهدا دهگه را، ئىــــووارهى
 پىنجشهممهيەك دهرنه كهوت، سهر له سبهىنى ههينيدا توپىكى
 نوپى پى بوو، پىم گوت: "ئهتۆ پارهى يهك جغارەت نييه، ئەو
 توپەت له كوئى بوو؟ دزيوتە؟" هيچ خوئى تىك نه دا، موسهيتەر
 بوو: "بو دهلپى دزيومه؟! ئەگەر ساحىبه كهت دىتهوه، راست
 دهكهى." پاشان هەلى داىي: "پازى توپه كوئنه كه م و سى جگه رهى
 ديكه م بدهيى، له جياتى ئەو توپه نوپيهت ددهمى." بارام به ردهوام
 رپگهيهكى نوپى بو پهداكردى جگه ره ده دوزيبه وه.

هه موو ده يانزاني دا پيره سهگى نه بووه، كه چى ئەو نهك پىي
 دادهگرت سهگه بووى هه بووه، بهلكو رۆژ به رۆژ به سه رهات و
 چىرۆكى له بارهيه وه هه لده به ست، هه روه ها به دواى سهگه بووردا
 دهگه را. پيش مه غريب موختارى گه رهك له گه ل دوو سه رباز
 دا پيره يان گه رانده وه، ئەحمەد دەمىك بوو له كار گه رابووه،
 موختار بانگى كورپى گه ورهى كرد: "وهخت بوو ئەو پيره ژنه
 له سه ر سه يه كى رزقمان ببړى، بابە... له سه يته رهى گه راندمانه وه،
 ئەو يش خه مى سه ي بو ريه تى." كورپه كه ي واقى وړما، زانىي
 مه سه له كه له كوئوه سه رى هه لداوه، تووزى بيدهنگ بوو، موختار
 دوو باره ي كرده وه: "هيچى كه روو له سه يته رهى وى نه كا، نا، نا،
 ئەوجا نابى له و گه ره كه دهرچى، ئەگه رنا خوئان ته حه ممولى
 مه سئوليه ت ده كه ن." ئەحمەد داواى لىبووردنى كرد: "هيچى كه
 نايه لم پى له و ماله ي دهرينى."

دواى نيوه روئى پىنجشهممهيەك پاش ئەوهى به رپگه ي
 پىچاوپىچ گه يشينه يارىگه ي قه راغ شار، له گه ل تيمى گه ره كى

ئازادى يارىي فوتبولمان كرد، له زهتى بردنه وهى گه مه كه م نه كرد، له ناكاو سى هاوپۆلم ديار و فه رهاد و كاميل سه گيكيان هينا بووه نيو ياريگه و به ره لالايان كردبوو، سه گه كه له بهر هاتو هاوارى ته ماشا كه ران و خه لكى جىي پى جى نه بوو، به هه موو لايه كدا هه لده هات و ده وه رى، هه ندى له براده رانى هاوپۆلم هاواريان ده كرد: "سه گه كهى داپيره... هه وه... ها... ها... سه گه بو ره كهى داپيره." زۆر بهى ئه وانى به سه رهاتى داپيره يان ده زانى له قاقاى پي كه نينيان دا، سه ره تا نه مزانى چ سيناريو يه كه، كاتى سه گه كه ليم نزيك بو وه وه، بروام نه كرد، ديم به په مپى بو ر رهن گ كرا وه، هيش تا له و شو يتانهى بو يه كهى نه گرتو وه، رهن گى ئه سلى زه ردى خوى ديار بوو، هاوپۆلىكى دي كه گوتى: "مو حسين ها ئه وه سه گه بو ره كهى داپيره يه!" زۆر تو و ره بووم، ئه و كاتهى جاريكى دي كه سه گه كه به سه رشيتانه ليم نزيك كه وه ته وه، چه ند هاوپۆلىكى دي كه م هاواريان كرد: "ئه ها... ته ماشا كه جغار هه ده كي شى!" زه ينم دا يى، جگه ره يه ك به لالمۆزى چه سپ كرابوو، له بهر تو و ره بيان چاوم سوور بوو، پري پر بووم، يا خه ي فه رهادم گرت، "ئه وه له بن سه رى كي يه؟! شه لة ژا: "هه موومان... به س بارام سه گه ي بو ر كرو وه." كه سم نه هاته پيش چا و له بارام زياتر، دۆزيمه وه و يا خه ييم گرت، بى ئه وهى هيج قسه يه ك بكا، مستيكم لى دا، ده ستى نه كرده وه، لا چا وىكى خوى گرت، نه مزانى چى به سه ر هاتو وه، كه وت، وي ستى هه لستيه ته وه، هه شاماتي ك كه وتنه نيوان من و بارام ليكيان جودا كرده نه وه. دوو هاوپۆلم له گه ل من و هه نديكى دي كه له گه ل وى، ره وانى ماله وه يان كرده نه وه.

چه‌ند سال به‌سەر ئه‌و ڤووداوه تێپه‌ڤیوه، داپیره‌م قه‌ت له‌ باسی سه‌گه‌ بۆر نه‌که‌وت، هه‌تا هه‌فته‌یه‌ک پێش سه‌ره‌مه‌رگی زۆر جارن له‌و کاته‌ی ئاوی ده‌خواردوه‌، ده‌یگوت: "سه‌گه‌ بۆره‌که‌م له‌ کینه‌ده‌رییه‌؟! ئه‌و هه‌فته‌یه‌ هینه‌ده‌ ئاوی خواردوه‌، چوارشه‌مه‌یه‌کیان گوتی: "تینومه‌، نازانم بۆ تینوویه‌تیم ناشکی؟! ئیسته‌ش له‌و کاتانه‌ی دایکم لۆکه‌ پێ ئاوه‌که‌ی له‌سه‌ر لیوی داپیره‌م داده‌نی، لۆکه‌کان له‌ لیوی زیاتر ده‌که‌ونه‌ جووله‌، دایکم ده‌لی: "نازانم ئاو فریای دایکم ناکه‌وی، نازانم ئه‌و هه‌موو ئاوه‌ بۆ کوێ ده‌با؟!"

پاش ڤووداوی یاریگه‌که‌ بارام نه‌دیده‌وه‌، له‌ مه‌که‌ته‌ب له‌ کامیلم پرسی: "بۆچی بارام سه‌گه‌که‌ی بۆیاغ کرد؟" چاوی تی بریم: "ئیمه‌ بیست جغاره‌مان ده‌دای ئه‌گه‌ر سه‌گیکی بۆرمان بۆ بدۆزیده‌وه‌، به‌ پازده‌ جغاره‌ ئه‌و سه‌گه‌ زه‌رده‌ی بۆیاغ کرد." پاشان هه‌لیدای: "هیچت له‌ دل نه‌بی، بۆ خۆشی وامان کرد، له‌ بیری بکه‌، ده‌زانی تازه‌که‌سمان بارام نابینه‌وه‌!" سه‌رسام مام، پرسیم: "له‌به‌ر چی؟! "ئاخر مامی نه‌قلی جنووب کراوه‌، ئه‌ویشیان له‌گه‌ل خۆیان بردووه‌، دایکی هه‌ز ناکا له‌ مالی پلکی بی." پیم خۆش بوو بارام بیینه‌وه‌، که‌ زانیم له‌به‌ر جغاره‌ سه‌گه‌که‌ی بۆر کردووه‌، مه‌سه‌که‌ی لیم دا پیم ناهاق بوو.

به‌یانیه‌کیان پیکه‌وه‌ بۆ مه‌که‌ته‌ب ده‌چووین، بارام جانتای نه‌بوو، کتیه‌کانی به‌ لاستیک ده‌به‌ست و هه‌لی ده‌گرت، دواي ئه‌وه‌ی له‌ جاده‌ی سه‌ره‌کی نیوان هه‌ردوو گه‌ره‌ک په‌رینه‌وه‌، لاستیکه‌که‌ی له‌ کتیه‌کان کرده‌وه‌، دواتر کتیه‌کانی له‌بن هه‌نگلی نا، به‌ لاستیکه‌که‌ی

بهردی ده‌هاویشت، ده‌گوت: "پیرئ که به‌عسییه‌کان مالیان ته‌فتیش کردین، مه‌سنووله‌که‌یان به‌مامی گوت: خه‌نی له‌خوت هیچمان نه‌دیته‌وه، له‌بن دوشه‌گی من دارلاستیکه‌که‌می برد و گوتی: "هر بؤ خۆشی ئه‌و دارلاستیکه‌ی ده‌به‌م." موختاریش پیکه‌نی و گوتی: دیاره‌به‌و چه‌که‌ی ده‌مان رووخینن. وای چه‌زم ده‌کرد ده‌مانچه‌که‌یان بردبا، نه‌ک ئه‌و دارلاستیکه. منیش دلم دایه‌وه: "غه‌مت نه‌بی، داریکی وه‌ک هی جارانت بؤ په‌یدا ده‌که‌م بیکه‌یه دارلاستیک." هۆشی که‌م لای من بوو، هه‌لیدایئ: "ده‌گوت ئه‌و دارلاستیکه‌ی له‌ژووری خۆم له‌دائیره‌ی هه‌لده‌واسم." دلدانه‌وه‌ی پیویست بوو: "گوئی مه‌دئ پینچ جغاره‌ی داپیره‌هه‌دییه‌من." هه‌ستم کرد هه‌ندئ کاریگه‌ریی ئه‌و رووداوه‌ی له‌سه‌ر لاچوو، هه‌لیدایئ: "موحسین، ده‌زانی له‌ناو چه‌یوانانیش ئه‌من هه‌یه." قاقا پیکه‌نیم، گوتم: "قسه‌ی خیر بکه." هر لاس‌تیکه‌که‌ی ده‌ستی راده‌کیشایه‌وه، وه‌لامی دایه‌وه: "به‌راسته‌م." هر به‌ریگه‌وه پشیله‌یه‌ک له‌په‌رژینی مالیکه‌وه به‌سه‌ر پیکانییه‌وه به‌نهرمی دابه‌زی و ده‌می له‌ته‌نه‌که‌یه‌کی زبلی به‌رده‌م مالیک نا، دریژه‌ی دایئ: "ته‌ماشاکه! ئه‌ها پشیله‌ئه‌منی به‌عسییه‌کانه." گوتم: "له‌به‌رچی؟! گوتی: "وه‌ک ئه‌منه‌کان بیسیفه‌ته." هینده‌ی نه‌ما‌بوو بگه‌ینه مه‌کته‌ب، به‌ردیکی هه‌لگرته‌وه و له‌به‌ر لاس‌تیکه‌که‌ی نا و که‌وته دوا‌ی پشیله‌که، کاتی پشیله‌که هه‌لبه‌زییه‌سه‌ر دیواری هه‌وشه‌ی مالئ، له‌ژیر لیوه‌وه جنیوی به‌پشیله‌که دا و بی سیودوو به‌رده‌که‌ی تی گرت، پشیله‌که هه‌لبه‌زی و خۆی فری دایه‌ خواره‌وه و له‌به‌رده‌که نه‌جاتی بوو، که‌چی هینده‌ی پئ نه‌چوو،

شکافی شووشه‌ی په‌نجه‌ری ماله‌که، بیده‌نگی کۆلانه‌که‌ی شکاند،
یه‌کسه‌ر گوتم: "با هه‌لئین... ده‌ی زوو!" به‌ره‌و مه‌کته‌ب
کۆلانه‌که‌مان جی هه‌شت.

هه‌ر ئه‌و پۆژه‌ چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌ک پێش ئه‌وه‌ی ده‌رسی ئاخ‌ر
ته‌واو بێ، من و بارامیان بانگی ئیداره‌ کرد، هه‌ردوو‌کمان به‌ران‌به‌ر
به‌پۆه‌به‌ر راوه‌ستاین، له‌ پشت میزه‌که‌وه‌ به‌پۆه‌به‌ر عه‌ریزه‌یه‌کی
له‌به‌رده‌ست بوو، له‌ بن عه‌ینه‌که‌وه‌ ته‌ماشای کردین، به‌سه‌رماندا
نه‌راندی: "جوان راوه‌ستن.. ئه‌خلاقسزینه.. ئه‌تۆ بارام، ده‌ستت
مه‌خه‌ پشتت." خۆمان راستتر کرده‌وه، وه‌ک سه‌رباز له‌ به‌رده‌می
وه‌ستاین، پاشان به‌ هه‌مان ریتمه‌وه‌ پرسیی: "چه‌ند به‌ردتان له
په‌نجه‌ری مالی مام خه‌لیلی دا؟" بارام ده‌یوست ئه‌و که‌مه‌ ترسه‌ی
هه‌یبوو، بيشاریته‌وه: "هه‌ر ئه‌من یه‌ک به‌ردم لێ دا." به‌پۆه‌به‌ر
برۆکانی تیک نا: "به‌ یه‌ک به‌رد ئه‌و په‌نجه‌ریه‌ دیته‌ خواری؟" بارام
وه‌لامی دایه‌وه: "به‌لی مامۆستا توندم راوه‌شاند. مامۆستا به‌س
ئه‌من بووم، به‌ لاستیکی ئه‌و کتیبانه‌ی به‌ستبووم، به‌ردم له‌ پشیله
گرت." به‌پۆه‌به‌ر به‌ چاوی زه‌قی پشت عه‌ینه‌که‌وه‌ له‌و کاته‌ی
په‌نجه‌ی شه‌هاده‌ی لێ به‌زر کردبووینه‌وه، نه‌راندی: "براده‌په‌که‌ت
مه‌به‌ ده‌ری له‌و ئیشه‌ی خراپه‌ی. ئه‌دی له‌گه‌ل تۆ هه‌لنه‌هات؟! "
بارام بێ ترس گوتی: "سویند به‌ سه‌ری بابم مو‌حسین خه‌تای
نه‌بووه، هه‌ر به‌ته‌نی ئه‌من بووم." به‌پۆه‌به‌ر که‌می سارد بووه‌وه،
قه‌له‌می سه‌ر میزه‌که‌ی هه‌لگرت، شتیکی له‌سه‌ر عه‌ریزه‌که‌ نووسی،
گوتی: "ده‌بی په‌نجه‌ره‌که‌ چاک بکه‌نه‌وه، ئه‌وه‌یان له‌گه‌ل هه‌یچ نییه،

سزای بارام ئه وهیه رۆژیک فهسل ده کری، سبهینیش بی وهلیئه مر
هیچ یه کتان نایینه مه کته ب.

ههفتهیه ک پیش رۆژی یارییه که مان له گه ل تیمی گه ره کی
ئازادی، به پیاسه بو یاریگه که ده چووین، بارام شتیکی په مبهیی
به سهر لیویه وه نا. پیم گوت: "ئه وه... چیه، نه گبهت؟! له لیوی
داگرت و خستییه نیو په نجه کانی: "ته ماشا که جغاره ی وه هات
دیوه؟! پیکه نیم: "ئه وه جغاره یه هی چ مه عمه لیکه ئه وها په مبه ییه؟! "
ته واوی کاغزی سپیی ته نکي جگه ره که ی په مبهیی کردبوو، ده ست
و شانی هه لته کاند: "مه عمه لی خۆم. "پاشان جگه ره که ی داگیرساند
و خسییه سهر لیوی و دریژه ی پی دا: "له بهر که ژال په مبه ییم
کردوو. "پرسیم: "ئه و جا که ژال چ پئوه ندیی به وه هه یه! "وه لآمی
دامه وه: "هه تیم له بیرت نییه.. سی جار داوا ی ماچم لی کردوو...
نه یداومی. "گوتم: "ئه و جا جغاره ی لۆ په مبه ده که ی؟" هه ناسه یه کی
قوولی هه لکیشا: "خه به رم هه یه له بهر ئه وه ی سووراوی په مبه یی
له لیوی داوه. "له گه ل مژی یه که م هه ندی کۆکی: "داکی لیی داوه،
ئه منیش ئاهه نگی په مبه یی ده گیرم. "که مژی له جگه ره که ده دا،
دووکه لی ره شی به هه وادا بلاو ده کرده وه: "ئه ها ئیسته مژی
په مبه یی لی ده ده م.. ده یسووتینم. "پروون نه بوو دووکه له کانی
جگه ره که له هه ودا چ وینه یه کی به رجه سته کردوو، پووم تی
کرد: "ده هه تیم خۆت شیرین که ئه و جا داوا ی ماچی لی بکه!"
له حزه یه ک فکری لی کرده وه، دواتر سهری له قاند: "به خوا بی
عه قلی... گوتم: "له بهر چی؟" وه لآمی دایه وه: "هه تیم، ماچ بو خۆی
شه کره."

له گه ل هلمژینی ئاوی لۆکه که، لیوه ره شه کانی داپیره خنده یه کی سووکی ده خسته سه ری، زیاتر له لۆکه کان رهنگی ده دایه وه، هه ر زوو ون ده بوو، له و ده مه دا دایکم خه وه نکوتکه ی ده برده وه، به زحمه ت لۆکه کانی پی ده گۆردران، چه ند لۆکه یه کی دیکه له نزیک پیاله که رهنگی دووکه لیان گرتبوو، ئه وه ی کچه که ش ده خسته سه ر لیوی داپیره ده تگوت په له هه وریکی ره شه به سه ر لیوی شه قار شه قاری داپیره دایده کا.

پاش سالی له رۆیشتنی بارام که م که م هاو پۆلانی دوانا وه ندیم ده دیتنه وه، جاریکیان ناوونیشانی شاریکی باشوورم له هاو پۆلیکم وه رگرت، فکر م کرده وه، نامه یه کی تیروته سه ل بۆ بارام بنووسم، بۆم نووسی، که هیچ هه زم نه ده کرد ئه و رۆژه ی له یاریگه سه گه که بۆیاغ کرابوو، پووی دابووايه، ئه گه ر پووی داوه، ئیسته به لامه وه گرینگ نییه سه گ به بۆیاغی بۆر بکری، هیچ پیم ناخۆش نییه. بۆم نووسی چه نده ئاره زووی دیتنت ده که م، وه ره وه پیکه وه نه ک سه گیک بگه ره ئه وه نده ی پیمان ده کری هه موو سه گه کانی شار بۆر ده که یین، بۆم نووسی هه ر سه گیک بۆر بکه ی، له جیاتی یه ک پا که تت ده ده می. زۆر چاوه ری وه لامی نامه که مم کرد، هیچ خه به ریک له بارام نه بوو. پیم وابوو هیشته توور په یه. پاش ئه وه ی به قه تعی وه لامی نه بوو. وه لامی نامه که شم بۆ گرینگ نه بوو.

ئه و جاره داپیره ته واو زمانی شکابوو، لیوه کانی خاو ببوونه وه، رهنگی دووکه لی سینه ی به ته واوی جه سته ی هه لده گه را، دایکم هه سته ی کرد لیوه کانی تینوتاوی هه لمژینی لۆکه ی نه ماوه، هه سته ده کرد ده یه وی شتی بلی، نه ی توانی، په نه جی شه هاده ی درێژ کرد،

دهتگوت له نوژدا له رکهعاتی چوارهمه. به ئاستهه م لیوهکانی لهرزین، هیندهی نهبرد هه ناسه ی وهستا، له گه ل نوژی نیوه پو گیانی سپارد. ئەحمەد و براكه ی چاوانیان پر له فرمیسک بوون، به هیواشی گوتی: "ئینا لیللا وهئینا ئیله یهی راجعون، یاره بی خوات لیت خوش بی دایه گیان." چاوی پر له فرمیسک بوو. نه مزانی کنی بوو له پشت سه رم گوتی: "ئه ری عومری چه ند بوو؟! دهنگیک به نزمی گوتی: "وه لالا گه وره بوو، عومریک ژیا، نزیک له سه ت."

خوره که هینده گه رم نه بوو، له بهر ئه وه ی ده میک بوو داپیره له سه ره مه رگدا بوو، هه ر زوو مه یتشوری بو حازر کرا، جوگه له ی ئه و ژووره ی داپیره ی لی ده شوردر، ئاویکی روون روونی لی درده چوو، هه ر به و شیوه یه کفن کرا و خرایه داره مه یت. له که شیکی هیمن و چه زیندا، دهنگی ئەلالا هوئه کبه ر به رز بوو، داپیره له نیو داره مه یته که خرایه نیو ئوتومبیله وه، سه ره تا ریچکه ی چه ند ئوتومبیلیک رووی له مزگه وت کرد، یه که م ئوتومبیل که مه یتی داپیره ی له سه ر بوو، له به رده م مزگه وت وهستا. مه یته که یان له هو لی مزگه وت دانا، له وی نوژی مردووی له سه ر کرا، هه وا به شی هه ناسه کانی نوژخوینانی نه ده کرد، مه یتی داپیره خرایه وه یه که م ئوتومبیل، هه موو ئوتومبیله کانیان به گه ر خست، که ژاوه که به ره و گوپستان به ری که وت.

هه ر که ئوتومبیلی سه ره تا گه یشته نیو گوپستان، له پشته وه ی ئه و ئوتومبیله که ی ئیمه لی دانیشتبووین و پالمان به یه که وه دابوو، ئه وه ی ته نیشتم گوتی: "ماشه لالا ئه و سه گه بو هینده ده چه پی؟! گوتم: "ها...چی بووه؟" سه ری هه لبری: "هیچ له گه ل تو م

نییه. "یه کیکی دیکه گوتی: "ئەری ئەو حەپە حەپە نەبرایەو. " بۆنی رەژوو لە دوورەو بە ئاسماندا بلاو دەبوو و بەرە بەرە زیادی دەکرد، کە ژاوە کە بەرە و قوولایی گۆرستان بە هیواشی پێی دەبری. کە لای دا بەسەر پێگە خۆلاییە کە دا تۆزیک کە می بەسەر گزویگیای لاریگەکاندا بلاو دەکردەو. ئۆتۆمبیلەکان هیندە نەپۆیشتن گەیشتنە نزیک شوینی گۆری ئامادەکرایی داپیرە، بە پەرشوبلاوی وەستان، مەیتەکیان لە نزیک گۆری هەلکەنراو دانا، هەموو لە ئۆتۆمبیلەکان دابەزین و لە دەوری گۆرەکە وەستان. مەلا خۆی قیت کردبوو لە گۆری بەتالی دەروانی، دایکم و پوورەکانم لە پشتەو بە نزمی دەگریان، گریانیش ئەوکی ئەحمەد و خالی دیکە می گرتبوو، هەموو ئەوانە لە دەوری گۆرەکە وەستابوون، دیتیان هیشتە لەناو گۆرەکە بە خاکەناس خۆل فری دەدریتە دەرەو، خۆلەکە لە کاتی دەردانی هیندە دەرپۆیشت دەگەیشتە نزیک کیلیکی دیکە، یەکی لە وەستاوان بە دەنگیکی بەرز گوتی: "بەسە.. هیچی دیکە قوولی مەکە." کەسیک لەناو گۆرەکە هاتە دەرەو، سەرتاپا گیانی قور بوو، لەبەر قور نەتەدەزانی مروڤە، ببوو مروڤیکی قورین، بە رینگە کەدا پۆیشت و لە چاوان ون بوو.

دارەمەیتەکیان لە تەنیشت گۆرەکە دانا، داپیرە کفنکارویان هینایە دەرەو، ئەحمەد لە ناشتنی دایکی بەشداریی کرد، کورە بچووکەکی ئەو کاتە ئەحمەدی باوکی لئ ون بوو، چاوی گێرا. بە ناوی خەلکە کەدا لێی گەرا، تا چووە نزیک گۆرەکە دیتی باوکی

دایره‌ی دهنیژئی، سلهمیه‌وه، بی‌دهنگ به دیارییه‌وه به وردی
سه‌رنجی دان.

ئه‌حمهد و دوو که‌سی دیکه کفنه‌که‌یان له‌نیو گوڤه‌که ږوو له
قیبله کرد، ئه‌حمهد دیتی یه‌کی له‌وان دهستی به قور بوو، کاتی
کفنه‌که‌ی دایره‌ی دانا، له‌سه‌ر خامه سپیه‌که هیچ شوینه‌واری
قوری نه‌دی، ته‌ماشای دهستی خوئی کرد و له خامه‌ی کفنه‌که‌ی
ږوانی، ساف ساف سپی بوو، که‌سی پیی گوت: "گریه‌کانی لای
سه‌ری کفنه‌که بکه‌وه."

سی که‌س له گوڤه‌که هاتنه دهره‌وه، یه‌کسه‌ر خوئی به‌سه‌ردا
کرا، خوئه‌که به‌په‌له و چه‌ندجاره ده‌خرایه نیو گوڤه‌وه، ده‌تگوت
بوو‌ته‌ته‌ قور، هیچ توژ و غوباری نه‌بوو، هه‌موو گله‌که‌یان خسته
بانه‌وه، ئه‌گه‌ر له‌ویوه ته‌ماشای ږوژت کردبا ساف ساف چاوت
له‌به‌ری هه‌لنه‌ده‌هات، گله‌که‌یان هه‌لنا. کیلیان بو ږیک خست.
هه‌موو بی‌دهنگ بوو‌بوون. مه‌لا دهستی به‌ته‌لقینی ناشتتی مردوو
کرد، ده‌نگه‌کان تیکه‌ل بوون، زه‌ینم له‌سه‌ر وشه‌کانی سه‌ره‌تای
ته‌لقینه‌که بوو.

نازانم مه‌لا ته‌واوی کردبوو، یان نا. که‌سی له‌ته‌نیشتمه‌وه پیش
ئه‌وه‌ی هه‌ناسه‌یه‌کی قول هه‌لمژئی: "ئه‌و سه‌گه به‌وه‌ږینی
ئیزعاجی کردین." یه‌کیکی دیکه له‌من نزیک بوو، وه‌لامی دایه‌وه:
"ته‌ماشاکه له‌وه‌برستانه‌ی چوون غار ده‌دا." سه‌رم هه‌لږی
ته‌ماشای هه‌ر چوارلام کرد، هیچم نه‌دی، گویم شل کرد، زه‌ینم
دایئ، گویم له‌وه‌ږینی سه‌گ نه‌بوو. که‌چی یه‌کیکی دیکه هه‌لیدایئ:
"ئه‌ها.. ئه‌و سه‌گه چه‌ند تیژ غار ده‌دا.. ده‌لیی سه‌گه بو‌ره.. گوی به

کیل و قهبره کانیس نادا. " لیم بووه مهراق، بوچی من سهگه بۆر نابینم! به وردی چاوم گیرا، به نیو کیل و خو له کانم دهروانی، چاوم هه لپشافت و دووباره لییان ورد بوومه وه، هیچم نه دی، چه زم ده کرد ئه گهر گویم له سهگه بۆره، به چاویس ببینم، بزانه لیره چ دهکا؟! خه لکه که ی دهوری گوړه که ده میک بوو له گه ل ته لقینی مه لا بیدهنگ ببوون.

هه ر چاوم ده گیرا، کیلیکی ته نیشته گوړی داپیره عه قل و هو شی بردم، تاساندمی، له شوینی خو م زه رد هه لگه رام، بو له حزه یه ک له گه ل داپیره که وتمه نیو گوړه که ی. هه ناسه شم ته نگ بوو، چاوم له سه ر نووسینی سه ر کیله کان هه لته گرت، دلم توند بوو، ده تگوت ئیسته خوین هه مووی له دلمه وه هوروژم دینی و به ده ماره کاندا ده ته قیته وه، له کیله که وردتر بوومه وه، ده میک بوو ئاگام له ته لقینی مه لا نه ما بوو، نه مزانی گه یشته وونه ته فاتیه خویندن، یان نا؟! له سه ر کیله که نو سرا بوو، به کاره ساتیکی دلته زین وه فاتی کردووه، که ته ماشای ریکه وته که که م کرد، پینج سال پیش ئیسته یه، فشاری خوینم دهستی به که مبوونه وه کرد، ده تگوت دلم ئیعازی به گریان داوه، بو یه هه ر زوو یه ک دلپ فرمیسک له بهر تاسان و داماوی، قه تیس ما. نه مزانی کی له دهورو به رمه وه یه، که سم نه هاته بهرچاو ته نیا کیله که و به س.

که سی، نه مزانی کی بوو، له نیو پووناکی دووره ده ستدا گه پرایه وه، پی ده چوو له دواکه سانی ناشتنی داپیره بی، ئانیسکی گرتم: "ده لئی ئاگات له خو ت نییه!" هه ر ئه وه ندهم گوئ لی بوو، نه متوانی وه لامی بده مه وه، ده بوو برۆم، لی جهسته م به گوئی هیچ

که سئیکه نه ده کرد، هر چاوم له سهر کیله که بوو، دووباره
ئانیشکی گرتم، گوتی: "کهس نه ما.. وهره بوچی داماووی؟!"
ته ماشای پییه کانم کرد له دووم نایه ن، زمانیشم نه گه را، دواتر
گوتی: "ده لئی لال بووی.. سه قهت بووی.. وهره کهس لیتره نه ما!"
که دیتی به دیار کیله که وه ماوم، گوتی: "ئه وه کییه، بارام
ئیسماعیل محهمه د ده ناسی؟" بیده نگ بووم، دووباره ی کرده وه
"چییه؟ ده ناسی؟" به توندی ئانیشکی گرتمه وه، به هوش خو
هاتمه وه، به کزی گوتم: "داییره ش ده ناسی."

هه ولیر / ۲۰۱۹

قه بریکی دیکه

وتم ئەی پووچی پوهانم
دهمناسی که من بوپهانم
بولبولی باغی دلانم
بی پەر و پووچ و بالهوه
(جاهید)

چهند دار پرتهقالیک له یهک ریز گهلا زورهکانیان بهسهه
دیوارهکه شوپ بپوونهوه، کزه بایهکی هیمنیش ئاویزانی یهکتری
دهکردن، بهشیکی رهنگی دیوارهکهیان شارده بووه، زهردهپهپی
زستانی بیتینی ئەو ئیوارههی هیمنی شاردهکه، هیدی هیدی بهنیو
گهلاهی پرتهقالهکان و دیوارهکه دهکشا، ئەو چاوی لی کرد، گهلاهی
پرتهقالهکان هینده دریژ دهبوونهوه بهسهه دیواری گشت
مالهکانهوه ههلهگهپان و پین به پین دهرویشته تا دهرگاگانیشی
ون دهکرد، ویستی وردتر دیقتهت بداه کهچی نهیتوانی. خوی

تەسلىمى ئەو تەماشىلىدىن كىردى، ھەستى نەكىر گىز دەبى، دلى
خۇش بوو، ھەناسەكانى ھەلى دەمژىن، دەتگوت قەندىن، يا ماچى
شىرىن. لەبەر ئەو ھەر لە گەلاكانى دەروانى، ھىندە درىژ
دەبوونەو تا رەشايى جادە قىرە لار و خوارەكە وەك مقەس
ھىرشى گەلاكانى بەسەر دىوارەكان قرتاند. لەپەر وژەيك بە
بناگويدا تىپەرى، دلخۇشتىرى كىرد، بە خوى گوت: "چ پۇژىكە
كىشكە ھىندە لە ئىنسانەكان نىك دەبنەو، دەلى شەوى
ئەنگوستەچاوە، يان شەمشەمەكوپىرەكان بۇ ەردى دادىنەو و
ھەلدەفرىن." وژەى دووھم ھىندىك بە ئاگى ھىنايەو، لەبەر
خوىو ە گوتى: "تەىرى چى؟" وژەكان زىاد بوون، بەرەو پوو
دەھاتن و دەكەوتنە سەر ەردەكە. ھىندىك دوورتر لە پشنتىيەو
مندالەكان دەستيان بە ھەراوھورىا كىرد، دەتگوت سەردەمانى
زوو و ھىرش بۇ قەلايك دەبن. سىرەيان لە پىاويكى
سەرخۇش گرتبوو، كە خواروخىچ و شلوشور ھەنگاوى ھەلدىنا،
ھەستى كىرد وژەوژەكان بەتايىبەتى پوويان لەو، پوو لە
مندالەكان كىرد، ھىچ جارىك ھىندەى ئەم جارەى نەخواردبوو ەو،
بەتايىبەتى لە كاتىكى ھىندە زووى خواردەنەو، رۇژانى پىشوو كە
دەگەرايەو ە مالى دنيا تارىك و نووتەك بوو، ھەر بەحال
تاكسىيەكى چنگ دەكەوت.

مندالەكانى لەناو تارمايى دى، لەويو ە وژەى بەردەكانى ھەست
پى كىرد، رەنگە ھىندىك بەردى پى كەوتبى، بوى پوون نەبوو،
پى كەوتوون، يان نا؟! لەو نىو ەدا ھەر خوى و مندالەكانى ھەست
پى كىرد، دەنگى ھەلىنا: "ھەى شەيتانىنە، لۇ وا دەكەن؟! مندالەكان

ههرايان كرد، بهردهكاني دهستيان بو هاويشتن حازر كردبوو، يهكيكيان گوتي: "دهي شهيتاني رهجم كهن!" وژهي بهردهكان زياد بوون، پياوهكه ههنگاوه خواروخيچهكاني خيراتر كرد، تهواو له خانوووهكان دوور كهوتبووهوه، كهچي گهلاي دار پرتهقالهكان له گهله رهنكي رهشي جادهكه له مملاني بوو، دهيويست خوي له شوييني پهنا بداء، بهلام وژهي بهردهكان سهري لي شيواند. هيشته ههناسهكاني وهك خوي بوون، چاوي گيړا، پهناگهيهكي بهرچاوه نهكهوت، يا ئهوهتا واي زاني له شويينيكه هيچ پهناگهيهكي لي نيبه. مندالهكان وازيان له پياوهكه نههينا، ههرچهنده گهمهيان دهكرد، بهلام پيشتر له شهره بهرديني دوړاو گهرابوونهوه، يهكيكيان گوتي: "با تولهي گهههكي تهيراوهش لهو سهرخوشه بكهينهوه"، يهكيكي ديكهيان ههلي دايه: "ههم لي ددهين و ههم خيريشمان دهگاتي"، يهكيكي ديكهيان گوتي: "ماوهيهك بوو بزر بوو، ئهوه ئهلعان بهدەر كهوتهوه."

پياوهكه نهيزاني برياري چي بداء، خوي دانهواندهوه، بهرديني ههلهگرتهوه، به ههنگاوه شلوقهكاني كه مي چوهه پيش، بهردهكهي تي گرتن، مندالهكان كرديانه ههراوهوړيا. مندالي له پيشهوه بوو، گوتي: "ئيف.. دهلي ميزي باپيرمه!" يهكيكي ديگه گوتي: "كوا.. هينديك بهردی ديكه بهاوي!" مندالهكان دايانه قاقاي پيكنين و به پيكنيني يهكتريش پيدهكهنين. دواچار منداليك ههردوو بهردی دهستي پيكا ديدا. شريخهكهي كوتايي به پيكنينهكان هينا.

پياوهكه به دهست مندالهكانهوه تهواو جارز ببوو، خوي تاقی كردهوه، لهپر هيرشي بو بردن، دوو بهرديشي هاويشت، هيچي به

هیچ نه کرد، مندالله کان پرته‌شیان نه کرد، که چی وه ژوژی به‌رده‌کانی مندالله کان زیاتر بوون. جاری وا هه‌بوو له یه‌ک له‌جزه‌دا دوو وژهی به بناگویدا دهات، له‌وه گه‌یشت به‌وه‌هست و نه‌سته‌ی هه‌یه‌تی، ناتوانی پووبه‌پووی مندالله کان بیته‌وه، گوئی لی بوو، مندالله کان هاواریان ده‌کرد: "په‌جمی که‌ن.. په‌جمی که‌ن." پیاوه‌که له جه‌سته‌یدا ببوووه دوو نیوه له بیناگایی و ئاگایی، نیوه‌ی هوشیاریی خه‌ریکی مندالله کان بوو، نیوه دیکه‌ی له جیهانیکی دیکه بوو، به‌لام هوشیارییه‌که‌ی وه‌ک قاچه‌کانی شر و شلوق بوون.

به‌ردیکی به قولی که‌وت، هه‌ناسه‌یه‌کی ساردی هه‌لکیشا، وژهی به‌رده‌کان زیاد بوون، به‌ردیکی دیکه هه‌لقوزییه‌وه و به به‌له‌کی که‌وت. وژه و هیرشی به‌رده‌کان بو ئه‌وه بوون به‌ره‌و جیهانی ئاگایی ببه‌ن، که‌چی هینده‌ی نووکی ده‌رزی بالانسی ئاگایی له جه‌سته‌یدا زیادی نه‌کرد، به‌لام ئه‌و کاته‌ی وژهی به‌رده‌کان له‌سه‌ری نزیک ده‌که‌وتنه‌وه، هه‌ستی به‌مه‌ترسی ده‌کرد، په‌نگه ئه‌گه‌ر سه‌ری بشکابا، یا ئه‌ستووور بووبا، له‌وه‌زه‌عی تیندایه ئازاری که‌متر ده‌بوو، هه‌تا ئه‌گه‌ر ئه‌وه‌ش روو بدا، ئه‌وه‌های پیی خوش نییه. نه‌یده‌زانی ئه‌و مندالانه‌ی به‌ردیان تیی ده‌گرت، ژماره‌یان چه‌نده، چه‌زی ده‌کرد بزانی که‌سیان ده‌ناسی، مندالله‌کانی له‌ناو ته‌مدا ده‌دی، جاروبار ته‌نیا چه‌ند ده‌ستیکی ده‌دی، به‌ردیان هه‌لداویشت. یه‌ک هه‌نگاو چوووه پیش، هه‌ندی پووی مندالله‌کانی دی، هه‌ر له‌ناو ته‌مدا ته‌نیا ده‌موچاویانی ده‌دی. چاوانی هه‌لپشکافت، زوری له‌خوی کرد هه‌ر هه‌چ نه‌بی یه‌ک دووانی بناسیته‌وه، که‌سی بو نه‌ناسرایه‌وه. سه‌رنجی دا یه‌کی له‌مندالله

بهردهاویژهکان وهک خۆی به دهستی چهپه بهرد دههاویژئی، سهههتا لئی دیار نهبوو، چۆن بهردهکهی گرتوو! به هاتوهاوارهوه چوه پیش، مندالهکان کهمی کشانهوه، هر لهو مندالهی روانی بهردیکی دیکهی له دهستی چهپه مابوو، بروای نهکرد، دهتگوت چاوی رهشکهوپیئشکهی کردوو، دووباره چاوانی ههپشکافت، سهری لهزاند تا بریک هوشیاری زیاتری بو بگهپهتهوه، مندالهکهی به تهواوی دیت. سهری سورما، ههرگیز بروای نهکرد، ئهوه خۆیهتی بهس له عومریکی دیکه، ئهوه خۆیهتی بهردی له دهست گرتوو و له خۆی دهگرئی، به خۆی گوت: "ئای... ئهوه کییه بهردم تی دهگرئی؟!"

له مندالهکانی دیکهیشی روانی، بیجگه لهو هیچ مندالیکی دیکهی نهناسیهوه، هاواری کرد: "بورهانان لهگهله؟" مندالی گوتی: "بورهان کییه؟!" یهکسهر وهلامی دایهوه: "ماموستا بورهان." مندالهکان لهو لهزهیهدا بهردیان نهدههاویشت، ههمویان پیکهوه دایانه قاقای پیکهنین و تریقانهوه. منداله گورهکیان گوتی: "سیزده سالی دیکه ئهمن دهیمه ماموستا بهس ناوم ماموستا بورهان نییه." مندالیکی تهنیشتی هینده پیکهنی، سکی خۆی گرتوو، له تاوی پیکهنین خۆی نووشتاندهبووه. منداله گورهکه ههلی دایی: "یهللا با پیکهوه ئهوه شهیتانه بهردباران بکهین، یهلالا خیرمان دهگاتی."

پیاوهکه ههر زهینی بهلای ئهوه بوو، کی بورهانه؟! چهندان وژهی بهردی گوئی لی بوون، رهنگه بهردیکی به شانی کهوتبی، یا دهستی، ههستی نهدهکرد هینده نازاری بدا، سهههتا گوئی پی نهدا،

به لآم له ژیر هوروژمی به رده کان، کشایه دواوه. مندالنه کانی ده دی له نیو ته مده دسورانه وه، دهمیک پیلوی چاوه کانی قورس ده بوون، به وردی له تمه که ی دهروانی، به ره به ره تمه که به ره و لیلی و لیتر ده چوو، کراسه سورده که ی سهرده می مندالیی خوی دیت، رهنگی کراسه که تمه که ی سپیتر کردبوو، رهنگی جلو به رگه کانی دیکه کال ده بوونه وه، دهمیک چالاکیی منداله کراس سورده که سهرنجی راده کیشا، دهمیک ده چوه له زه تی گوی لیبوونی هه ناسه کانی خوی. وهک نه وهی دامابی، ته نیا له وی دهروانی، منداله کراس سورده که به هه موو لایه کدا دسوراپیه وه، جاروبار سووک، یا گران گویی له وژهی به رده کان ده بوو، دووباره هاواری کرد: "بورهان.. له ناو نه و مندالانه چ ده که ی؟! "هیچ وه لامیکی نه بیست. دهنگی قاقای پیکه نین و تریقانه وه به سه ر وژهی به رده کاندا زال بوو، پیاوه که وازی نه هیتا: "بورهان که نگی هاتوویه ناو نه و مندالانه؟! "به کزی گویی له هاواری منداله کان بوو: "شیته ... شیته ... شیته ... ههستی کرد ریتم و ئی قاعیکی دلخوشکه ر له هاوارده که یان هه یه. که چی هیچ بایه خیکی به جنیوه که نه دا. هه ناسه دان و وه رگرتنه کانی له زه تی پی ده به خشی، ورده ورده گویی له ته نیا دهنگیک ده بوو، نه یزانی دهنگه که له کوئی دی؟! خه ریکبوو به خوی بلئی: "نه گه ر چاو و گویشی دابخا، دهنگه که ی لی نابری"، هیواش هیواش دهنگه که به سه ر دهنگی منداله کان زال ده بوو، که چی هه ر نه وه ته ده یزانی: "شیته ... شیته ... شیته ... له دوور.. یان دوورتر دهنگی دی، پیلووی چاوه کانی هه لگوفی و هاواری کرد: "بورهان، هیچی

که بهردان مه‌هاوی! ته‌ماشای چه‌شاماتی مندالّه‌کانی ده‌کرد، ته‌نیا جموجوولی مندالیکی کراس سووری هاته بهر چاو، مندالّه‌که گوتی: "ئا.. بهردت تی ده‌گرم."

پیاوه‌که هه‌ستی کرد له شوینیکی قووله‌وه ده‌نگه‌که دی، وه‌ک ئه‌وه‌ی شیعیکی بخوینیته‌وه، قامکه‌کانی هه‌لبری و گوتی: "ئی.. لو بابه بهردم تی ده‌گری؟" مندالّه‌که ده‌ستی به کراسه سووره‌که‌ی سرپی، بی ئه‌وه‌ی ته‌ماشای عه‌رزه‌که بکا، به‌ردیکی بچوکی که‌وته ده‌ست، به‌نیو ته‌مه‌که‌دا ده‌هات و ده‌چوو. ده‌تگوت به‌ته‌نیا خو‌ی له‌وییه، هاواری لی هه‌ستا: "ئه‌تو لو‌وه‌ی باشی به‌ردبارانت که‌م." پیاوه‌که له‌بهر خو‌یه‌وه وه‌ک خه‌نده‌یه‌ک بکا ته‌ماشای مندالّه‌که‌ی کرد: "ئی خو کورم هیلانه‌ی په‌ره‌سیلکه‌م تیک نه‌داوه!" مندالّه‌که به‌رده‌که‌ی هاویشت، له‌بهر گوزینگی پیاوه‌که هه‌لقوزیه‌وه، ئه‌ویش هینده به‌رده‌که‌ی بو گرینگ نه‌بوو. مندالّه‌که هه‌لی دایی: "ئه‌ی ئه‌تو.. دارلاستیکه‌که‌مت نه‌شکاند؟" پیاوه‌که ویستی فکر بکاته‌وه که‌ی ئه‌و کاره‌ی کردوو، به سووکی فشاری خسته سه‌ر یاده‌وه‌ریه‌کانی، هیچی بیر نه‌که‌وته‌وه، هه‌ولی دا بزانی له‌چ ماوه‌یه‌کدا بووه؟! که‌ی؟! چوون؟! نه‌یتوانی بگه‌ریته‌وه هیچ زه‌مه‌ن و شوینیک. ناچار وازی له یارده‌وه‌ریه‌کانی هینا. پیی گوت: "بابه وه‌للا.. ئه‌من نه‌مشکاندوو، ئاخ‌ر ئه‌من ده‌ناسی، ده‌زانی ئه‌من کی‌م؟" مندالّه‌که نزیک نه‌که‌وته‌وه، ده‌ستی گێرا به‌ عه‌رزه‌که تا به‌ردی دیکه هه‌لگریته‌وه، وه‌لامی دایه‌وه: "ئه‌دی کو ناتناسم، زور باش ده‌تناسم." پیاوه‌که رووی به‌لای دار پرته‌قاله‌کاندا سووراند، هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکیشا، ده‌نگی لی هه‌لبری: "باشه ئه‌من کی‌م؟"

کوری کیم؟ چ کارهم؟" منداله که هستایه وه، خوی قیت کرده وه، چنگیکی پر بهردی به کراسه سووره که یه وه نووساند، وه لامی دایه وه: "ئه تو ناوت بورهانه، موه زه فی له دائیره ی، بابت ناوی محمه ده و باپیرت ناوی بورهانه." پیاوه که سه رسام ما، ویستی به وردی لیی بروانی له ئیواره ی کورتی زستاندا، له و له حزه یه دا سی رهنگی دیت، سه وزایی گه لای دار پرته قاله کان کشابوونه نیو ته میکی سپی، کراسیکی سووریش ده تگوت له سه مادایه، ده چووه سه ر سه وزایی گه لای دار پرته قاله کان و ده گه رایه وه. پیاوه که سه ری راوه شاندا، له گه ل ئه وه ی وینه ی منداله کراس سووره که ی له ته متوماندا دی، که چی سه رچاوه ی دهنگی منداله که ی بو که شف نه بوو.

دهنگی وژه وژی به رده کان به نیو هه و سارده که دا، له و کاته ی منداله که بیده نگ ده بوو، زیادی کرد. له و له حزه یه ی هه ردو و دهنگی وژه ی به رد و منداله که نه ده ما، به حاسته م گوئی لی ده بوو، هاواریک له وان هه لده ستا: "شینته ... شینته ... شینته ... شینته ..." هه میشکی به لای منداله کراس سووره که وه بوو، تۆزی چاوی هه لگۆفی، له دلی خویدا گوتی: "دهبی ئه و هه تیوه هه ویه که ی منی لا نه بی". به دهستی گیرفانی سه ر دلی پشکنی، بره پارهی که ی که م و کاغه زیک و ناسنامه که ی و قه له میکی هه ست پی کرد، له گه لیشدا گوئی له وژه ی به ردی بوو.

ویستی به ره و منداله کراس سووره که بچی، که چی هورووژی وژه ی به رده کان له جیگه ی خوی وه ستاند، دوو به ردی بچووکی هه ست پی کرد، به ر دهستی و رانی که وتن، له گه ل ئه وه ش هیچ

ئازارېك به جهستهی نه كهوت. هاواری له منداله كه كرد: "هئیی وهره.. بزنام چۆن دهناسی؟" كه مېك گوئی له پېكه نین و تریقانه وهی منداله كان بوو. ههناسه كانی خوی هئنده پئ رهوان بوون، هئندهی هه لده مژی، چئژی به ته واوی جهستهی دهبه خشی، دووباره به ته نیا پرووی له منداله كراس سووره كه كرد، خوی نه یزانی هاوار دهكا، یان نا! پئیی گوت: "بابه... ده زانی ئەمن شاعیرم، پئیش ئەوهی مووه زهف بم، شاعیرم. بئجگه له قه له م و جگه ره و شه پاب، هئچی ديكه شك نابه م، هئچی ديكه نانا سم، به قه بری ئەوهی ئەتو خوشت دهوی، به حه یاتی پئیم له مئرووسانه کی نه نایه، ئەوجا دارلاستیکی تۆم شكاندبئ ... نا... نا... ئەوه من نیم ... ئەتو غه له تی."

چاوی له ته مه كه كرد، هئواش هئواش سپیایه تی ته مه كه رهنگه كانی ديكه ی ون ده كرد، منداله كراس سووره كه ش زیاتر و زیاتر ده چوو ه قوولایی ته مه كه. به ههناسه كانی دووباره دلئ خوش بوو، دهنگی وژه وژی به رده كانیش بران، له نیو ته مه سارده كه ی ده ورو به ریدا به كسه ر سییه ری پیاویکی كه ته و زل، دیمه نی منداله كانی لی گرت. پیاوه كه ته كه بن پئیلی گرت، پئیی گوت: "كاك بورهان، به و ئیواره درهنگه لیره چ ده كه ی؟ ئەتو هه ر شه وان ئەو به زمه ت ساز ده كرد!"

بورهان چاوی له پیاوه كه كرد، ته واو نه یناسییه وه، ته نیا هئنده هه ولئ دا بۆنی ده می، پیاوه كه بئزار نه كا، خوئیشی نه یزانی چۆن گه یشتوه ته ئیره، پیاوه كه درئژه ی به قسه كانی دا: "ئەمن دهناسی؟!، ئەوئیش بۆ ئەوهی بئوه لام نه بی، له جیرانه كانی

پیاویکی شک برد، که زور جار یارمتهیی دابوو، بویه وهلامی دایه وه: "ئه تو مه لا مووه فقه نیی؟" پیاوه کهش که له جیی خوی وهستابوو، سکی پیی سووتا، پیی گوت: "کور مه لا مووه فقهی چی؟ ئه من ساپییری حه ره سم." له وه حزه یه دا که میکی له بیر بوو جیرانه کانی بناسیته وه، ئه گه رچی زاکیره ی زور رووداوی سه یروسه مه ره ی له گه ل جیرانه کانی تیدا بوو، که چی حه زی نه ده کرد ناویشیان بیئنی. ویستی ههنگاو یک هه لینی و ری بکا، پییه کانی تیک ئالان، پیاوه که بن پیلی بهر دا، وای زانی بو خوی به ئاسانی ده روا، ئه ویش چاوه پروانی پیاوه که بوو یارمه تی بد، له پر قاچی نووشتایه وه و کهوت، پیاوه که ههردوو بن ههنگلی گرت، به هه موو هیزی خوی هه ولی دا به رزی بکاته وه، له پر گوتی: "دهک مالت نه شیوی، ئه وه بو هینده قورس و گران بووی، ده لپی نه فهریکی دیکه ت له گه ل خوت هه لگرتوو؟" بورهان له وه کاته بیئاگا له پیاوه که، پیی گوت: "ئه توش مندا له که ده ناسی؟" پیاوه که هه ر که گوپی له وشه ی مندا ل بوو، بییری که وته وه، چه ند له حزه یه ک پیشتهر ئه و مندا لانه ی به ردیان له بورهان ده گرت، پاسی کردن، دووری خسته نه وه. رهنگه چووبنه کولانیکی دیکه، پیی گوت: "مندا لی چی! هه موویان رویشتن، ئه تو دیاره وه جبه ی به ردبارانی مندا لانت هه یه، بویه فشه ت به شه ری ژنه که ت دی، هه ر گوپی پی ناده ی."

پیاوه که هیز و تینی زوری به خوی دا، ههستی به بونیکی غه رب کرد، بیزی لی ده بو وه وه، به توندی بورهانی گرتبوو نه که وی. پیی گوت: "پیاویکی بیئغباری، ئه تو مووه زه فی، خوا

دهست و قهلهمی دای، نازانم لؤ بهدووی ئیشهکی دیکهش
ناکهوی!"

بورهان تهماشای قاچهکانی خوئی کرد، عهززهکه وهک میرووله
ورد ورد لهبهر پییهکانی دهرویشت، دواتر میروولهکان له پهنجهی
پییهوه بهنیو دهمارهکانی خوینییهوه به جهستهیدا ههلهکشین.
دهستی لهسهر شانی پیاوهکه دانا، پیاوهکهش ههنگاوی ههلتنا:
"وهره با رپی مالهوهت پی نیشان دهم، درهنگم بهسهر دادی،
ئهوهش بهخت و ناوچهوان، ئهمن شهوان له مال و ژنی خوم
دوورم، بزانه ئهتووش شهوان چ به خوت دهکهی، ههتا بن
کهپووت قوزهلقورتی دهخویهوه، ئهو ژنه جوان و جاعیلهت بهتهنیا
جی دیلی، ئهمنیش به ههرهسیاتی جیی دیلم، تف لهو کاسبییهی،
خوایه شوکر." پیاوهکه دهمی خسته بن گوئی: "ئهها... چوار
کولانی دیکه بیره، کولانی پینجهم یهکسهر دهگهیهوه مالی، بهس
ئهگهر به گویم دهکهی راست و راست برؤ دهگهیهوه مالی." لهوی
له نزیک عامودیکی کارهبا جیی هیشت.

لیره له کولانه دریژهکهی روانی، ههستی کرد به ئیرهدا
رینگهیهک دهبیاتهوه مالی، چاوی له عاموودهکه کرد، ئاسنه
ژهنگاوییهکانی فهزای بهردهمیان قاوهیی کرد، ههر هیندهی دهزانی
تا ئهو تهمنه دهیان چیرۆک و بهسهرهاتی لهگهله ئهو عاموودانه
ههن. دووباره ههمان بون و ههمان رهنگی بهسهر وینه
ناتهواوهکانی زاکیرهی تی پهرین. کهچی جودا له بون و پهنگ،
عاموودهکه دنگهیهکی بهرزی لیوه هات، لهو کاتهی دهستی به
عاموودهکهوه گرتبوو، بهری دا. له جیگهی خوئی سلیمییهوه، له

ماوهیه کی که مدا ته مه چره که ی زستانی ئیوارهی به رده می له بهر
چاویدا پر بوون له منداڵ.

له نیو ته مه که دا منداڵه کان قوّل و باسکیان بهرز ده بووه، له
جووله یه کی به رده و امدا بوون، پی ده چوو ژماره یان له جاری
یه که م زیاتر بی، و ژه وژی به رده کانیش روویان له هه لکشان کرد،
چاوی لی کرد، رهنگی کراس و جلو به رگی منداڵه کان له نیو
ته مه که دا وهک فلچه یه که به دست منداڵیکه وه هه ر جاره ی رهنگیک
به ته خته ی نیگار کیشک بکیشی، وا بوو. رهنگه کان به نیو ته مه که دا
مه له یان ده کرد، دهنگی قاقای پیکه نینیش تیژتیژ له که لله ی ده دا.

ته ماشایه کی ئاسمانی کرد، چهزی ده کرد سه ر ته لی کاره بای
عامووده کان پری ته یروتوآل با، له ژیر نه شه ی خویدا
ده رنه چوو بوو، چه ند به ردیک دنگه ی له عامووده که وه هه ستاند و
له به رده می هه لده قوزینه وه، نه ک هه ر ده نگه کانی، به لکوو پیکه وتن
و هوروژی به رده کان خه ریک بوو به ره و لایه کی دیکه ی ببا.
ئه و کاته ی به ردیکی دیکه ته قه ی له ته نه که زبله که هیتا، به
هه نگاوه خواروخیچه کانی خو ی له پشت عامووده که په نا دا.

رهنگه کانی جلو به رگی منداڵه کان له نیو ته مه که دا گه مه یان
ده کرد، رهنگیکی نه دی به سه ر هه موو رهنگه کاندایا بی، سوور،
سهوز، زهرد، رهش، قاوهیی، مۆر، یا هه ر رهنگیکی دیکه به جودا
سه میان ده کرد. کی نالی ئه و رهنگانه ده یه ها وشه ی غه زه لیکن؟!
یان چه ند رو باعیاتیکن؟! هه ر ئه و رهنگانه ن ده بنه وشه. به ردیک نه
بچووک، نه گه وره به نزیک دلی له خوار گیرفانی کراسه که ی
که وت، له خو شه ویستی رهنگه کان هه ستی به ئیش نه کرد، ده ستی

لهسه ر دلی دانا، "ئیره کوییه؟ ئا ئه وه لیره وه ک کویریک بهردهوام دهستی دهگری و بو هر کوئ بیهوی دهیبا." لهوی بهسه ر منداللهکان هاواری کرد: "ئنگو بهردم تی دهگرن، خو هینده گران نییه، بهس ئه من شیعرتان تی دهگرم." دهنگی قاقا و پیکه نین و تریقانه وهی زور له گه ل چه ند و ژه یه کی بهردهکان تیکه ل بوون، دهنگه کان لهسه ر بالی بهردهکان دهگه یشتته عامووده که، به خو ی گوت: "ئه وه به منداللهکان ده لیم، یان بهردهکان، به هه ر دووکیان، نازانم! بیجگه له و دووانه کهسی دیکه گوئی لیم نییه!" بهردیک بهر عامووده که کهوت، خه ریک بوو میزاجی تیک دها، له ئاسمانه که ی پوانی، په نگه کانی جلو به رگی منداللهکان هه لده کشان.

وژه ی بهردهکان ناچاری کرد خو ی به عامووده که بنووسینی، له و ده مه دا و ژه که دهنگیکی له گه ل خو ی هینا: "دهی.. ئه توش بهردمان تی بگره، ئه مه هه ر ئه وه ی ده زانین." به وژه ی بهردهکان دلگران نه ده بوو، بهس چه زی نه ده کرد دنگه ی عاموودهکان به ره و هوشیاری بیه ن. له نیو وژه ی بهردهکاندا دهنگیکی دیکه ی بیست: "ئه من زانیومه یه ک جار شیعر له خه لکی بگیری، به درانی برام شیعریکی له کاغه ز نووسی و ئه منیش له چه وشه ی جیرانه که م گرت." له گه ل دهنگی قاقا و پیکه نین و تریقانه وه، فیکه ش بهرز بووه وه، وژه ی بهردهکانیش هیواش بوونه وه.

له گه ل ئه وه ی بورهان توژی ههستی به بوئی ژهنگی عامووده که کرد، پئی گوتن: "بو بهردان داوین؟ بو وا ده که ن؟ لئ کهرین با بچه وه مائی؟!" دهنگیکی گر له نیو ته مه که وه هات، هیچ بهردیک نه یهینا: "ئه تو قوزه ل قورتت سندان کردووه، خوت نه دیوه،

بوویه عاره‌بانه!" دهستی له قه‌له‌مه‌که‌ی سهر گیرفانی دا، ههستی کرد حوبره‌که‌ی پ‌ژاوه‌ته سهر کراسه‌که‌ی، حوبره‌که‌ی لینچ نه‌بوو، به په‌نجه‌کانی ته‌پ‌راتییه‌که‌ی هه‌ست پی‌ کرد، به خنده‌وه پی‌ گوتن: "ده.. باشه، ئه‌وه ئه‌من عاره‌بانه‌م، ئه‌نگۆش که‌ره‌که‌ن."

پ‌ه‌نگه‌کانی نیو ته‌مه‌که‌ زیاتر ده‌ستیان به‌ جووله‌ کرد، هیدی هیدی زیاتر به‌سهر ته‌مه‌که‌ ده‌که‌وتن، ده‌نگیکی دیکه له‌نیو ئه‌وانه به‌رز بووه: "شه‌یتان .. شه‌یتان" له‌گه‌ل زیاده‌بوونی و‌ژه‌ی به‌رده‌کان، جار‌جاره‌ دنگه‌ی له‌ عامووده‌کان هه‌ل‌ده‌ستانه‌، چه‌ند ده‌نگیک به‌یه‌که‌وه‌ هاواری "شه‌یتان .. شه‌یتان" فه‌زاکه‌ی داگیر ده‌کرد.

س‌ی به‌رد به‌ دوا‌ی یه‌ک به‌ر عامووده‌که‌ که‌وتن، دنگه‌که‌یان هه‌تا بنه‌بانی می‌شکی چوو، چه‌ند و‌ژه‌یه‌کی دیکه له‌ ته‌نیشه‌کانییه‌وه‌ تییه‌پ‌ین، هه‌ستی کرد، به‌ردبارانه‌ چ‌ر بو‌ته‌وه‌، چه‌ند به‌ردیکیش به‌ر جه‌سته‌ی که‌وتن، ویستی پ‌یگه‌یه‌ک بو‌ه‌لاتن بکاته‌وه‌، تازه‌ ده‌ستی له‌ چوونه‌وه‌ مال‌ی شووشته‌. له‌ دوو هه‌نگاودا که‌وت، قه‌له‌مه‌که‌ی له‌سهر گیرفانی به‌ر بووه‌، و‌ژه‌ی به‌رده‌کانیش بواری ئه‌وه‌یان نه‌دا، به‌ دوا‌یدا بگه‌پ‌ی. هه‌ستایه‌وه‌ هاواری کرد: "بو وام ل‌ی ده‌که‌ن، خو داکتانه‌گاوه!" هیندی هیدی پ‌ه‌نگه‌کانی نیو ته‌مه‌که‌ گه‌وره‌تر ده‌بوون، و‌ژه‌ی به‌رده‌کانیش زیاتر، چه‌ند ده‌نگیکی به‌هیز، به‌هیزتر له‌ و‌ژه‌ی به‌رده‌کان له‌گه‌ل و‌ژه‌کان بلاو بوونه‌وه‌: "هوی ها... هوی ها... هوی ها... هوی ها..." ده‌نگی هیچ پ‌یاویکی نه‌بیست، که‌چی ده‌نگی پی‌ گوت: "شاعیر

چون دهبی جوین بدا، به تایبه تی به و مندالانه، ئەو وشانهی جوین، هی ئەو نین."

گوئی له چهند دهنگیک بوو به یه که وه دهیانگوت: "یا لالا ... هجوم"، رهنگه کانیش له بهر چاویدا ته مه که یان داگیر دهکرد، له هه مان کاتدا وژهی بهردهکان بووه دهنگیکی نه پچراو، جگه له پاکردن هیچ بواریکی بو نه مایه وه. پشتی له مندالهکان کرد، پشتی له ماله وه کرد، خویشی نه یزانی چون ههنگاو دهنی، پرووی له فهزایه ک کرد، تیکه لوپیکه ل. هه ناسه کانی خیراتر هاتوچویان دهکرد، خیرا رای دهکرد، ده میک وژهی بهردهکان ده پچران، ده میکیش گوئی لی ده بوون، به هیچ جوریک ئاوری له دواوه نه دایه وه، ده یزانی هه ندی به ردی پی که وتوون، به لام نه ک به سه ر خوی نه ده هینا، به لکوو پیی وا بوو ئیشی نییه! دوور که وته وه، له شاره که دوور که وته وه، به ره وه که ناره کانی رای ده کرد. ناوه ناوه گوئی له دهنگی مندالهکان ده بوو، وژهی بهردهکانیش ده هات و ده پچرا. له به رامبه ریدا پر وژهی مه جرایه کی ته واونه کراوی دی، مروثیک به ئاسانی ده یتوانی به نیو بهرده لوله کانی گوزهر بکا. چهند به ردیکی لوولی مه جرا، جودا جودا بلاو ببوونه وه. ههستی کرد بهردهکانی مندالهکان له سه ر ئەو بهرده زلانه هه لده قوزنه وه، یه کسه ر چووه نیو پریره ویکی درپژئی به یه که وه لکینراوی به ردی لوولی مه جرا که له نیو زه ویدا کیشرا بوو. ته ماشای دواوهی نه کرد، داخوا مندالهکان دینه ناو ئەو بهردانه. رای کرد دهنگی هه ناسه ی خوی ته نیا دهنگ بوو، گوئی لی بی. له گه ل ئەوهی هیشتا دنیا تاریک دانه هاتبوو، نیو بهرده بۆش و زلهکان پر بوون له

تاریکیه کی بی دهریچه، وژهی بهردی مندالله کانیس به یه کجاره کی پچرایه وه، بیجگه له هه ناسهی خوی، هیچی دیکهی نه بیست. هه رچه نده هه نگاوه کانی خواروخیچ بوون، کهچی راکردنی به نیو بهرده کاندای هیواش کرده وه، بو ئه وهی سه ری پینان نه که وی، دهستی هیواش هیواش به سه قفی بهرده کانه وه دهخشانده. ئه و کاتهی بونی شیئی عه رده که تیکه ل به هه ناسه کانی ده بوو، نه شه ئه یه کی خوشتری بو ده گه رایه وه. به نیو تاریکیه کاندای ری ده کرد، نه دیده زانی چ ریگه یه که، پنی وابوو، چهند بچینه قوولایی تاریکیه کان، له و شاره کونه دوور ده که ویته وه.

پاش ده میک راهه ستا، هه ستوخوستی خوی راکرت، هیچی نه بیست، ده نگه که هه ر هی هه ناسه کانی نه بوو، هی دل و سه ر و هه نگاوه کان و ته وای جهسته ی بوو. دوی سه رکیشیه که که قهت ته وه قوعی نه ده کرد، پیوستی به سه سانه وه بوو، هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا له تاریکایی نیو بهرده لول و زله کانی مه جرای لی دریز بوو، هینده ی نه برد خه وی لیکه وت. هه موو ئه وانهی به سه ری هاتبوو، بردییه خه ویکی قوول، دیتی به سه ر فه رشی سه وزه گیای به هاران هه زاران په پوله دهفرن، په پوله کان به و رۆژی رووناکه شه و بویان ده پرژاند. هه رکه سی هه ناسهی هه لکیشا، له گه ل په پوله کان به ئاسمان ده که وت. ده میکی دیکه باران باری، بارانیکهی هه نگوینی، شیلهی هه نگوینه کان به سه ر قه د و لک و گه لای درخت و ده وه نه کانه وه ده پرژا. هه ر زوو خه ویکی زور قوول و خو ش بردییه وه. ده وره یه کی ته و او نوست.

نه‌یزانی چهند نوست، له‌خه‌وه‌ستا، کاتن‌چاوی‌کرده‌وه‌له
 تاریکیه‌کی‌چر‌نقوم‌ببوو، ده‌نگوت‌تاریکی‌به‌ستویه‌تی‌و
 یه‌کسه‌ر‌ه‌ناسه‌ی‌ته‌نگ‌کرد، هه‌ستایه‌وه‌سه‌ر‌پن، سه‌ری‌به
 به‌رده‌که‌که‌وت، دل‌ی‌داخو‌ریا. به‌خوی‌گوت: "یا‌ر‌به‌لعاله‌مین ...
 ئه‌وه‌له‌کویم؟" بیج‌گه‌له‌تاریکی‌هیچی‌نه‌دی، ناچار‌ته‌ماشای
 خوی‌کرد، نه‌ک‌سه‌رسام‌بمینی، به‌لکوو‌ترس‌و‌بیم‌سه‌راپا‌گیانی
 داگیر‌کرد، به‌خوی‌گوت: "کئ‌ئه‌و‌خامه‌سپیه‌ی‌له‌به‌ر
 کردووم؟!" له‌گه‌ل‌له‌رزینی‌ته‌واوی‌جه‌سته‌ی‌ده‌ستی‌به
 نووزه‌نووز‌کرد، گوئی‌لی‌بوو، بنه‌ماله‌که‌ی‌خزم‌و‌که‌سوکار‌و
 هه‌ندی‌هاو‌ری‌له‌گه‌ل‌پیاویکی‌که‌چه‌فیه‌یه‌کی‌سپی‌له‌سه‌ر‌بوو،
 به‌جیی‌دی‌لن، به‌رامبه‌ر‌ئه‌وان‌زمانی‌شکابوو، ته‌نیا‌لی‌ده‌روانین،
 هی‌دی‌هی‌دی‌وینه‌ی‌پشتی‌هه‌موو‌ئه‌و‌که‌سانه‌ی‌ده‌دی‌که
 ده‌چوونه‌نیو‌تاریکیه‌کی‌دیکه، تا‌به‌ته‌واوی‌ون‌بوون‌و
 ئه‌سه‌ریان‌نه‌ما.

سه‌ری‌به‌رز‌کرده‌وه‌دوو‌کیلی‌دیت، تازه‌دانرا‌بوون، له‌سه‌ر
 یه‌کیکیان‌نووسرا‌بوو، (کول‌نه‌فسین‌ذائیه‌تولمه‌وت) هاواری‌کرد:
 "خوای‌گه‌وره‌له‌کویم؟" گوئی‌له‌ده‌نگدانه‌وه‌که‌ی‌نه‌بوو. بو‌نی
 خو‌لیکی‌بو‌هات‌تازه‌ئاو‌په‌رژین‌کرا‌بی، کشومات‌بوو، نه‌ک‌ده‌نگی
 چوله‌که‌و‌بالنده، هیچ‌شتی‌نه‌ده‌بیسترا، ره‌نگه‌جیی‌پیی
 میرووله‌ش‌هیشه‌ئه‌سه‌ریکی‌نه‌بووبی.

ده‌نگیک، بگره‌چهند‌ده‌نگیکی‌مه‌زنتر‌له‌هه‌وره‌تریشه‌قه، نه‌ک
 په‌رده‌کانی‌گوئی‌درا‌ند، قوولایی‌پو‌حیشی‌له‌رزاند، به‌لام‌ه‌سته‌ی
 بیستنی‌له‌ده‌ست‌نه‌دا، دوو‌نووری‌ره‌شی‌شینباوی‌دیت، که

مه‌ودای پانی و دریژیی چاوه‌کانی داگیر کردبوو، ر‌وی به لای راست و چه‌پ سووراند، بیجگه له‌و دوو نووره هیچی دیکه‌ی نه‌دی، دوو هیژی مه‌زن به‌نیو تاریکییه‌دا له‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاو‌یکیاندا ده‌نگی زور مه‌زنتر له‌هه‌وره‌تریشقه، دل و ده‌روونی ده‌تاساند. هه‌ستی به بارودوخی خو‌ی کرد، وه‌ک حال‌ی دل له‌نیو قه‌فه‌زه‌ی سینه‌دا. له‌نیو ئه‌و تاریکیه‌ بیکوتاییه، بو خو‌ی سه‌راپای دل بوو. ر‌ووناکاییی چاوانی هه‌ردوو نووره‌که، به‌رقیکی تیژتیپه‌ر بوو، ددانه‌کانی به‌و کووره ئاگره‌ی نیو ده‌می ده‌بریسکایه‌وه. هه‌ناسه‌کانیان گیقه‌ی به‌هیزترین ره‌شه‌باش نه‌ده‌گه‌یشته تو‌زی پای، هه‌ریه‌کیان عاموودیکی گه‌وره‌ی به‌ده‌سته‌وه بوو، به‌ نیوکه‌کانیان یه‌ک جار ده‌یانتوانی هینده‌ی چه‌ند زه‌ریا هه‌لبکولن، ئه‌گه‌ر له‌ شوینی خو‌ی وه‌ستابو‌وایه، هیچ هیژیکی زه‌وی و نه‌فه‌ره‌کانی نه‌یاندته‌وانی بیجوولینن. بورهان هه‌موو ئه‌وانه‌ی به‌ چاوی خو‌ی دیت و هه‌ستی پی کرد.

له‌نیو تاریکیه‌که‌دا چه‌ند نووریکی ره‌ش له‌ برووسکه خیراتر له‌ ئاسمانه‌وه دابه‌زین، ده‌موچاویان ره‌شیکی قه‌ترانی بوو، هه‌رچی ئامیری مه‌سخ هه‌بوو، لایان بوو. شیله‌ی قه‌ترانی دم و چاویان هه‌لده‌رژایه نیو ئامیره‌کانی ده‌ستیان، ئه‌و ئامیرانه‌ پر بوون له‌ وینه، وینه‌ی به‌د و دزیو و ناشرین له‌ هه‌موو گه‌ردوون کو کرابوونه‌وه، ژماره‌یه‌کی بیکوتاییی وینه، که میشکی مرو‌ف هیشتا نه‌ له‌ ماتماتیک ژماره‌ی بو‌ داناوه، نه‌ قه‌ت ته‌سه‌وری کردوه.

بورهان هه‌ستی کرد چه‌ند دل‌وپیکی قه‌ترانی به‌د و بیزه‌وه‌ر ر‌ژایه نیو گله‌ بو‌ن شیداره‌که‌ی ته‌نیشتی، وه‌ک تیزاب دل‌و‌په‌کان

دهچوونه نیو ناخی زهوی و شوږ دهبوونه وه. چزهی دلوپهکان له
 میښکی دهرینگانه وه. له که متر له چاوتروکانیکدا دیتی
 رهشکاییهکان دهله رینه وه و پاشان له بهردهم پیاویکی بهرامبه ریدا
 دانیشن، تازه درکی کرد پیاویکی له تهنیښته. رهشکاییهکان
 بهدترین و دزیوترین و بیزه وهرترین وینه یان بو هه لېژارد. دواتر
 نووریکی دیکه هه لېژایه سهر پیاوه که، بالهکانی له سنووری چاو
 و بینین بهدر بوون، به دیتنی تهنهغه نه فسه ده بوو، هیلیک ده که و ته
 نیوان جهسته و روحی. دواچار نووره که له سهر سهری پیاوه که ی
 بهرامبه ری گوتی: "ئه هی نه فسی بهد، ئه هی نه فسی خه بیس، له و
 جهسته پیسه دهر که وه!" نووره که توورپه بوو، نهک وهک ئه وهی
 مس له سهر مندالیکی ترساو بتویننه وه، بگره خراپتر، وینه یه که
 خه ریک بوو له جهسته ی پیاوه که وه دهرده چوو، هاوار و ناله ی
 پیاوه که تیکه له به تاریکیه که ببوون، وینه که وهک چوون ته نکترین
 په لکی پیاز له نیو درک و دالیکی چر رابکیشری، ته عبیری لی
 دهکرا. هاوار و ئه شکه نهجه ی دهگه یښته که شکه لانی فلهک،
 یه کسه ر دهچووه نیو ئامیرهکان، پیش ئه وهی دهرچی، ئه و وینه
 نه دیتراوه، بوونه گه نیوه که ی مروقی دهخنکاند. که له وی دهرده چوو
 خوژگهت به بهدترین و بیزه وهرترین بوون گه نیو دهخواست، له وی
 بهرزی ده که نه وه و دهیگه رینن، تا وینه نه دیتراوه بیزه وهر و
 به ده که ی دهخاته وه دلاییه وه، دواتر دهیبه ن له قوولایی زهوییهکاندا
 فرپی ددهن، تا دهگه پرته وه نیو جهسته که ی. دلی هینده به هیز لی
 ددها، دهتگوت ها نیستا له جهسته ی دهردهچی، دهفری، ته وای

نینۆکه‌کانی ده‌ست و پیتی ره‌ش ره‌ش بوون، ره‌شاییه‌کان ده‌بوونه
شله‌یه‌کی تۆقینه‌ر، چزه‌یان له‌ په‌نجه‌کانی هه‌لده‌ستاند.

هه‌ردوو نوری ره‌ش لپی‌رسینه‌وه‌یان له‌گه‌ل پیاوه‌که‌ی به‌رامبه‌ر
بورهان کرد. ده‌نگه‌کانیان وه‌ک ته‌قینه‌وه‌یه‌کی گه‌وره‌ وا بوون،
نووزه‌یه‌کی کزیش وه‌لامی ده‌دایه‌وه: "نازانم! نازانم! نازانم!"
پۆلووی خه‌لووز و بلیسه‌ی دووکه‌لاویی ئاگری چر و تاریک
رژایه‌ ناخی پیاوه‌که. هه‌ر به‌ یه‌کجاری ده‌رگه‌ی ئاگری بۆ کرایه‌وه،
شه‌روالیکی ئاگری له‌ به‌ر کرا و کراسیکی ئاگرینی به‌ جه‌سته‌یه‌وه
نووسا. بۆنی چزه‌ی گوشت به‌ره‌و خنکانی برد، ترپه‌ی دلی به
کوته‌کوته‌که‌وت، هه‌ناسه‌ی ته‌نگ بوو، ده‌نگوت له‌ زیندانیکی
ئینفرا‌دی تاریک تاریک، دیواره‌ قه‌ترانییه‌کانی دینه‌وه‌ یه‌ک، هه‌سته‌ی
کرد دیواره‌کان هینده‌ دینه‌ پیش په‌راسوه‌کانی له‌ به‌ر جه‌سته‌ی
دیته‌ ده‌ری، له‌و ده‌مه‌دا پیاویکی دزیو و به‌د و بیزه‌وه‌ر، ده‌نگوت
هه‌زار ساله‌ به‌رده‌وام ده‌موچاوی گروو بووه و بۆگه‌نیویشی
عومری هه‌زار سال بوو، گیزیی ده‌ته‌نی و پیتی گوت: "ئه‌من کار و
کرده‌وه‌ و عه‌مه‌لی تۆم."

پیاوه‌که‌ی به‌رامبه‌ری له‌نیو ئازاریکی روحی قوولدا، هیتشه
خۆزگه‌ی ده‌خواست که‌ ره‌نگ و پرووی قه‌ترانییه‌کی تۆخ بی، نه‌ک
ئه‌وه‌ی به‌سه‌ری هاتوه‌ه. ئارامی له‌به‌ر برابوو، به‌ گریان و داد و
فیغانه‌وه‌ پرووی له‌ بورهان کرد و گوتی: "ده‌مناسی که‌ من
بورهانم؟" ئه‌ویش له‌ کاتیکدا وینه‌کانی له‌ تاریکیدا دیتن، چه‌یران و
سه‌رسام و ترساو، به‌ نووزه‌یه‌که‌وه‌ گوتی: "ئه‌... نا.. نا." دواتر له
خۆی پرسى: "ده‌بی کئ بی؟" بۆیه‌ له‌وی پرسى: "ئه‌تۆ شیعر

دهنووسی؟" پیاوه که دهمیک جلو بهرگه که ی دهبونه خه لووز و به پیستییه وه دهنووسا، هاوار و قیژه ی ئاسمانی دهه ژاند، دهمی خه لووز که دهگه شایه وه، دهتگوت تازه دایساوه، له بهر ئازار برستی لی برابوو، به حاله حال وه لامی دایه وه: "شيعری چی، به حه یاتی شيعریکم نه خویندو وه ته وه، سه رده می ئیمه هر مه لاکان خه ریکی شيعر بوون." بورهان رووی لی وهرگیترا، له بهر خوویه وه دووباره ی کرده وه: "نا... نا... ناتناسم." ویستی پیی بلئ: "چون من دهناسی؟" که چی بونی خه لووز و گوشت فهزا تاریکه که یان پر کرد، جلو بهرگه ئاگراوییه که ش له نیو تاریکاییه که دا هیدی هیدی بچووک و بچووکتد دهبوو، له هه مان کاتدا هیدی هیدی دهنگی ئازار و ئه شکه نجه گه وره و گه وره تر دهبوو. گوئییه کانی کاس کرد، ته ماشای خوئی کرد، له نیو خامه که دا راکشابوو، دیواره کانی هه ردوو بهری له یه کتر نزیک دهبونه وه، چاوه کانی وهخت بوو ده رپه رن، ماوه یه کی زور له وه حاله ته مایه وه، ئه و چاوه روانییه ش ناخوشتتر بوو له وه ی به سه ر پیاوه که ی به رامبه ری هات، پیاوه که رویشت، ئازار و ئه شکه نجه یه کی برد و ئازار و ئه شکه نجه یه کی دیکه ی جی هیشت. خوئی سهیری دیواره که ی کرد، ماریکی خالدار بو سه ره وه ی ده خوشی، فیشکه ی گوئی کاس ده کرد. له دیواره که ی به رامبه ری ماریکی دیکه بو خواره وه ده خوشی، فیشکه ی گوئی کاس ده کرد، نه تده زانی فیشکه ی کامه یان دهنگی گه وره تره! تاریکییه که هینده چر و قه ترانی بوو، هر دلویی قه ترانی لی ده رزا، به سه ر پیستی ماره که ده خزی و له سه ر ئه رزه که چزه ی ده هات.

بورهان سهراپا جهسته‌ی له‌رزى، ده‌تگوت ها ئیسته‌که ته‌واوى
 ئیسقانه‌کانى له له‌شى ده‌رده‌کیشن. ده‌ستى به‌گریان کرد، هه‌ستى
 کرد فرمیسک نه‌ک له‌چاوى، له‌لووتییه‌وه‌بووه‌ته‌شيله‌و به‌سه‌ر
 ده‌م و چه‌ناگه‌یدا ده‌خزى، گریان و له‌رزین ئاویزانى یه‌ک ببوون،
 هیچ‌هه‌زى نه‌ده‌کرد چاوه‌کانى داخا، له‌په‌ر له‌دوور دوور،
 خویشى نه‌یزانى چه‌ند دووره، تیشکیکی تاقانه‌ی سپی له‌وه‌سهرى
 ده‌ریچه‌ی به‌ردى لوولى مه‌جراکانه‌وه‌به‌دى کرد. ده‌ستى له‌سه‌ر
 گیرفانى دانا، حوبرى مه‌ره‌که‌به‌که‌وشكى کردبوو، ئاهینكى
 هاته‌وه‌به‌ر، به‌خوى گوت: "خودایه... بو کویت بردم؟" هه‌زى
 کرد، هیمن‌بگری، به‌ده‌ستى لیکى سه‌ر ده‌م و چه‌ناگه‌ی سه‌رییه‌وه.
 دیتى ورد ورد تیشکه‌کان زیاتر ده‌بن، پووناکی ده‌خه‌نه‌نیو
 به‌ردى لوولى مه‌جراکانه‌وه، هیزی دایه‌به‌ر خوى، هه‌ستایه‌وه،
 هیواش سه‌رى له‌به‌رده‌که‌نه‌دا، هیدی هیدی به‌ره‌و پووناکییه‌که
 هه‌نگاوى هه‌لینا، هه‌ناسه‌کانى ریکوپیک نه‌بوون، ته‌ماشای خوى
 کرد، هه‌ر هه‌مان جلو به‌رگی ئیواره‌ی له‌به‌ر بوو. که‌گه‌یشته
 ده‌ریچه‌که‌و دوا به‌ردى لوولى مه‌جرا، وه‌ستا و دانیشته، له
 که‌نارى شاره‌کۆنه‌که‌دا سپیده‌یه‌کی چرى به‌دى کرد، له‌ئاسمانى
 قه‌لاکه‌ش چه‌ند بالنده‌یه‌کی دى، به‌قوولایی ئاسماندا ده‌فرین.
 پرووى له‌عه‌رده‌که‌کرد، کاتى به‌ردى منداله‌کانى دیت، بیرى
 که‌وته‌وه، ئه‌وان به‌ردبارانیان کرد، پیکه‌نین و گریانى تیکه‌ل بوون،
 له‌به‌ر خوییه‌وه‌گوتی: "ئای.. ئه‌و مندالانه‌بو کوییان بردم.. قه‌بریکى
 دیکه."

هه‌ولێر/ نیسانی ۲۰۲۰

شیرین عه لائەدین

کورەکه له دوور شیرینی دیت، هەر هیتده ناسییەوه، له خۆی پرسى: "نازانم سى، یان چوار، یان شەش سالا نەم دیوه؟ خۆیشم نازانم چەند سالا نەم دیوه! بەراست لیم تیک چوو نازانم چەند سال پیش ئیستا خەونم پیوه دیوه؟ خەونى چى، هەر بەراست ئەوەندە سالا یە نەم دیوه."

ویستی له یادهوەریدا دیتتەکان لیک جودا بکاتەوه، بگەریتەوه رابردوو، ئاخىر دیتن و خەونى پى لیک جودا نەدەکرایەوه. بە هیواشی سەرى خۆى خوراند، سەرسام ما، ویستی زیاتر بیر لەو سالانە بکاتەوه، که دواچار دیویەتى، پىی وابوو لەبیرچوونەوه کۆمەلیک سیناریۆ لەگەل خۆى دەچینى، یا ئەوەتا لەبیرچوونەوه وات لى دەکا فیرە شتى دیکەت بکا، چونکە رەنگە دواچار سى سال پیش ئیستا و چوار سال پیش ئیستا و شەش سال پیش ئیستا نەبى. لەگەل ئەمانەش دلخۆش بوو.

کچە وەکوو تارماییەک نزیک دەکەوتەوه، کورە هەر لەوى دەروانى، بەرچاوانى لیل ببوون، لەبەر خۆیەوه گوتى: "چەند حەزم دەکرد بەسەر پەلکەزیرینەدا بییتەخوار، نەمى بارانیش هەموو

عهتری دونیا له گه ل خوی بیښی، له باخچه یه کی ساده بیښم، وهک شازاده یه ک هیواش هیواش بگه پری، هه موو هه سته کان بوئی عه تره کان بچیژن، له ویدا ته واوی جه سته پر خوشیبه کی به هه شتی بی.

بیری که و ته وه ئایا نه وه ی له بهر خویه وه گوتی، خه ونیک بوو، دیبووی، یاخود ته مه ننا یه ک بوو، خه یالاتیک و بهس. هه ناسه یه کی قوولی هه لکشا. لیی روون نه بوو، کچه له خه ونیدا به سه ر په لکه زیړینه دا هاتووه ته خوار، یان به هوئی ته مه ننا و خه یالاتیبه وه، نه مه ی دروست کردووه!

کچه وه کوو تارماییه ک نزیک ده که و ته وه، کوره هه ر له وی دهروانی، نه یزانی ئیواره یه، یان هه ور بهری ئاسمانی گرتووه! ته ماشای سه عاته که ی دهستی کرد، له بهر ته م و لیلی بهر چاوانی هیچ کاتیکی بوئی نه خویند رایه وه، ته ماشای دوورتری کرد، کچه له نیو ته متومانه که دا وهک جولا نه یه کی هیمن ده له رایه وه، یاخود ده تگوت مندالیکه و یاری په تپه تین دهکا، دووباره ته ماشای سه عاته که ی کرد، چاوانی هه لگوفی، پیی وابوو ئیستا ته م و لیلی بهر چاوی نه گرتووه، که چی دیسان هیچی بو نه خویند رایه وه، دواچار زور دلخوش بوو، له و پیناوه دا ئاهیکی شیرینی هه لکیشا، به خوی گوت: "بو یه که م جاره نه و سه عاته فیلم لی ناکا، نه خیر فیلم لی ناکا!"

سه ری بهرز کرده وه، نه یزانی بهر چاوانی ته مومژ و لیله، یاخود نه و فهزا و دوروبه ره ی لیی وه ستاوه ته مومژه. کچه ش به نیو ته متومانه که دا دهکشا و نزیک ده که و ته وه، به وردی له رویشتی

نەرمى شيرىنى پوانى، بىرى كەوتەوۋە مندال بوو، كەلەشيريكى بچووكى رەنگاورەنگى ھەبوو، پوژانە گەمەي لەگەل دەكرد، بە دوايدا دەچوو، خواردى دەدايى، كەلەشيريەكە ھەر لە جووجەلەيىوۋە لاي بوو، زوو گەورە بوو. دواچار پوژيكيان ئوتومبىل شىلاي تير تير بوى گريا، لە چولاىيەكەي سى مال ئەولاتر، قەبرىكى بو ھەلكەند. كىلى بچووكيشى بو دانابوو. لەپر لە كاتىكدا كە تەماشاي شيرىنى دەكرد، ھەستى كرد شيرىنىش چەند سال پيش ئىستا شتىكى لەو بارەوۋە بو دركاندبوو، بە خوى گوت: "يەنى شيرىنىش بە مندالى كەلەشيري ھەبوو. بەخوى كردوۋە، دواتر تومبىل لىي داوۋە و بوى گرياوۋە، رەنگە ئەويش ئەو رووداۋەي بو گىراپمەوۋە. بو نا، ئەويش وەك من كەلەشيري ھەبوو، ھەر بە جووجەلەيى بەخوى كردوۋە."

ھەناسەيەكى قولى ھەلكىشا، لەنيو تەمتوماندا ھىلىكى سوورى دىت، كە لە قوولاىيى ئاسماندا دەكشايە سەر زەوى، وژەيەكى سووكى لەگەل خوى ھىنا و كوژايەوۋە، لە دلى خويدا گوتى: "نا ... ناكري من لە مندالى كەلەشيرم ھەبى و شيرىنىش ھەبى، دەبى يەكىمان ئەو رووداۋەي بەسەر ھاتبى، تەنيا يەكىمان!" زور ھەولى دا بوى يەكلا بيتەوۋە ئەمە يادەوۋەرىي خويەتى، يا پوژى لە پوژان شيرىن بوى گىراۋەتەوۋە، بە جوړى ھەولدانەكان ميشكى دەگوشى، ناچار وازى ھىنا.

شيرىن لە بەردەمى قووت بووۋەو، كورەكە نەيزانى لە چ جىگەيەكەوۋە ھاتوۋە، چونكە تەمومژ و لىلى ھەر چوار لاي تەنيبوو، بە كچەي گوت: "شيرىن، چوڭى!"

"زۆر باشم، تۆ چۆنى؟" كچه وهك رۆژانى رابردوو دهتگوت له هه مان كات و حاله تدايه. پيشتر يه كتريان بينيبوو، بۆيه له سه ر و سيمای كچه هه مان ئەو رۆژانه ی پيشوو ده خویندرايه وه، له به ر ئەوه ئیستا كه چاوه رپى گفتوگو و دیداری هه مان كات بوو.

كوپه وه لامى دايه وه: "زۆر باشم سوپاست ده كه م." كوپه به ئاسته م رپووداوه كانی ئەوكاتی له بىر مابوو، هه ندى سه ره داو و قسه و وته ی پچرپچرى بىر مابوو، ئەو رپوودا و ئاخاوتنانه رۆژ به رۆژ لای كالت ر ده بوونه وه، جار ان وینه يه كى كچه ی به دلى خو ی له زه ين و ميشكى كيشابوو، دوا ی ئەوه ی ماوه يه ك ئەو وینه نه به سه ريه وه ببوونه بار، كه چى ئیستا له و قه ناعه ته يه جاروبار هه ق به خو ی دها، هه تا راده يه كى زۆر گالته ی به و وینه نه ی رابردوو بى.

كچه بوخو ی ده ی زانى كوپه هه زى له و دیدارانه يه، پتى گوت: "منيش سوپاست ده كه م." له گه ل ئەوه ش هه زى ده كرد وهك جار ان له سه ر هه مان رپتم دريژه به ئاخاوتن دها، به لام ئەو ئاخاوتنانه له سه ر هه ردوو كيان وه ستاوه، نه وهك يه كى كيان. له و دهمه دا كوپه گوتى: "خوشحالم به بينينت."

ئەو قسه يه دل و دهروونى كچه ی فینك كرده وه، كوپه له كچه ی روانى و عه زيه يه كى زه مينه ی سپى و پر گول گولى ره نگا ورهنگى پۆشيبوو، بیدهنگ لى ده روانى، ويستى دانه دانه گوله كان بژميرى، نه يتوانى، زۆر سه رسام ما، چ عه زيه ك جيگه ی هينده گوله ی تيدا ده بپته وه، ئەوه ی زياتر سه رسامى كردبوو،

خۆی جوړی گولہ کانی نه دهناسی، به لام له بهر په ننگا وره نگیی گولہ کان به سهر عه زبیه که وه دهیزانی ژماره یان زوره.

کچه له ژیر لیوه وه گوتی: "منیش زور خوشحالم" له کاتیکدا به لای کوره وه په ننگه چونیته تی گفتوگو و ناخاوتیان هی جارن بی، به لام له ناوه پوکه وه بهر بهر کوره له و حاله ته ی پیشوو دوور ده که و ته وه. دواتر دیسان به وپه پی وردییه وه له عه زبیه که ی روانی، پاشان چاوانی هه لگوفی، پیشتریش چاوی هه لگوفیوو، که چی ههستی ده کرد جیقی تیدان، ئیستا ئه وهی له بهر چاویه تی عه زبیه که ی پر گول گول و فه زایه کی ته مومژ و لیل، بیگومان قسه ی خۆی هه بوو له سهر ئه و عه زبیه که ی شیرینی داپوشیوه، سهره تا ئه وهی له باره ی عه زبیه که وه بوو، هه لیگرت بو له حزه یه کی دیکه، دواتر دوور له ته وه قوعی شیرین پیی گوت: "پیم بلئ قهت که له شیرت هه بوو؟"

ئه و پرسیاره بو تا قیکردنه وهی شیرین نه بوو، دیتی کچه سیحراویانه وه ستاوه، ئوروستو کراتیانه لیی ده روانی، له که شیکی هیمندا، شیرین پیی گوت: "که له شیری چی؟ هیچ نازانم ... نازانم که له شیر!"

کوره دهیزانی پیشتر هه ندی له یاده وه ریبه کانی سه رده می مندالیی بو شیرین باس کردووه، به لام به دیاریکراوی له بییری نه بوو کامه یانه! حهزی ده کرد، یا وایزانیوو ئه وه شی بو باس کردووه، پیی گوت: "قهت باسی که له شیرت لای من کردووه؟" له راستیدا شیرین ههستی کرد، خه ریکه باسی که له شیر زیاد له پیویست، کاته که یان ده گری، ئه و ناخاوتن و گفتوگو یه نییه

چاوه پوانی ده کرد، له بهر ئه وه پیی گوت: "نازانم، بهس ده لیم نازانم."

کورپه زانی ناگاته ئه نجامیکی یه کلاکه ره وه، به لام بوی پروون بووه وه، شیرین له مندالی که له شیرینی نه بووه و بوی نه گریاوه. ئه مهش بو ئه و بهس بوو. تا دلیا بی.

دواتر کورپه پرسیاریکی دیکه ی لی کرد: "شیرین، ده زانم هاتووی، بهس نازانم له کوئی هاتووی." شیرین ده موده ست وه لامی دایه وه: "ئیمه هه موممان واین، ده زانین هاتووین، نازانین له کوئی هاتووین!" کورپه پیی وابوو، شیرین فهلسه فیانه قسه ی له گه ل ده کا، دلی ئاوی نه خوار دووه، ساده تر لیی پرسی: "شیرین له کوئی هاتووی؟"

شیرین به وپه ری قه ناغه ته وه پیی گوت: "ئه توش سهیری!"

"له بهر چی .. پیم بلی له بهر چی سهیرم؟"

شیرین وهک جاران سحر اوی وه ستابوو، له کورپه ی ده پوانی، دریزه ی دای: "هه ره شوینه هاتووم که توش لیوه ی هاتووی." کورپه جاروبار شه وق و دره وشانه وه ی گوله کانی سه ره عه زییه که خه ریکبوو له سه ره پرسیاره که ی لای بدا، ههستی به خۆشنوودی ده کرد، به شیرینی گوت: "ده که واته نهک نازانم له کوئی هاتووم، بگره نازانم ئیره کوئی!" دره وشانه وه و شه وقی گوله کانی سه ره عه زییه که ی زیاتر به نینو ته مومژ و ته متومانه که وه بلاو ده بووه وه، شیرین وه لامی کورپه ی دایه وه: "نهک هه ره نازانین ئیره کوئی، به لکوو ئیره نهک هه یچ کوئی که نییه، به لکوو ئیره ش نییه."

کورپه ته وه قوعی نه کرد تووشی ئه و وه لامه بی، که میشکی ماندوو دهکات، بویه گوتی: "ئه ی ئیره نییه، کوئییه؟"
"منیش نازانم، وهک تو."

کورپه پیی خوش بوو، شیرین (وهک تو)ی به کار هینا، پیی وا بوو، مادام ئیره هیچ کوئییه ک نییه، که واته خه ونه. رهنگه له خه وندا شوینه کان وهک حه قیقی نه بن، ئیشاره یه ک بو حه قیقه تی شوین هه بی، به لام هه رچوئییک بی که واته خه ونیش بی شوین نییه که تییدا ئیشاره بو شوین بوو ته حه قیقه تی شوین، بو ئه وه ی بزانی خه ونه، یان نا، به بی ئه وه ی کچه بزانی نه قورچیکی له رانی راستی خوئی دا، نه قورچیکی توندی لی دا، یه کسه ر ته زووی ئیشه کانی گه یشته میشکی، دل و چاوی هوشیار بوونه وه، له دلی خویدا گوتی: "نا.. خه ون نییه!" دواتر جیگه ی نه قورچه که ی به له پیی دهستی شینلا، چاویکی لی کرد.

سه ری هه لبری له کچه ی روانی، به ره به ره شه وق و دره وشانه وه ی عه زیه که ی شیرین به سه ر ته مومژ و ته متومان زال ده بوو، دواتر ته ماشای کراسه که ی خوئی کرد، کراسه که ی ئه ویش زه مینه ی سپی بوو، تییدا خه ت خه تی ره شی ئاسویی تا قایشی پانتول که ی کشابوو، هه ر شه وقی عه زیه سپیه پر گول گولیه که ی شیرین، به جوانی له سه ر کراسه که ی خوئی رهنگی ده دایه وه.

که میک له عه زیه که ی شیرین راما، ده تگوت باخچه یه کی فره وانه و چه نده ها جووری گولی تیدایه، به ژیانی خوئی باخچه ی وای نه دیوه! مه گه ر له فیلمه کان به تاییه تی هه ندی فیلمی رومانسی

فەزای شاشەكە بە باخچەى جوان و دلپەين و قەشەنگ دەپرازينەو، بەلام لەو فيلمانەش باخچەكان وەك عەزىيەكە جوان و قەشەنگ نين.

گولەكانى سەر عەزىيەكە تەواو مېشك و دللى داگير كردبوو، تەماشای هەر گولێكى دەکرد، وەك ئەوێى يەكەم جار بى بينىيتى، لە دللى خۆيدا گوتى: "چىيە ئەو خونچانە زوو دەبنە گول، چرۆ دەكەن، گول دەردەكەن." بە خەيالیدا هات ئەو پرسىيارە لە شىرىن بكا، بەلام پاشگەز بووئەو و پرسىيارى نەکرد. نەيوست دووبارە نەقورچ لە خۆى بدا. كە سەرى بەرز كردهو، رووبەرووى پرسىيارى شىرىن بووئەو: "چىيە بۆ هيندە تەماشای عەزىيەكەم دەكەى؟"

كوپرە لەو پرسىيارە دلگران نەبوو، وەلامى داىهەو: "كوا تەماشای عەزىيەكەت دەكەم."

شىرىن كە لە كوپرەى دەروانى، ورد ورد زەينى دەداى، پىيى گوت: "ئەى باشە تەماشای چى دەكەى؟"

"تەماشای گولەكان دەكەم، گولەكانى سەر عەزىيەكە."

كچە حەزى دەکرد زياتر لەسەر ئەو بابەتە بدوين، سەرەتا پىيى گوت: "ئى، چىيە دەيانژمىرى؟"

"ژماردن؟"

كوپرە بىرى بۆ ئەو پرسىيارە نەدەچوو، لە مەبەستى كچەش نەدەگەيشت: "نا، نەخىر قەت نايانژمىرم."

پاش پامانىكى كەمتر لە لەحزەيەك هەلى داى: "جا نازانم چەند جوړن، هەتا بزەنم چەند گولن."

کچه دلّی به وه خوّش بوو، پرسیاره که ی وه لامی خوئی
دۆزییه وه، ئیدی هم پرسیار و هم رازی دلّی دهربری: "پیت
جوانن؟"

"هر زۆر جوانن."

کچه ههستی کرد، کورپه دهلیی گولّه کان بۆن دهکا، چونکه
رپیتی ههناسه دان و وهرگرتتی وهک بۆنی گولان بوو، که گوئی له
پرسیاری کورپه بوو، تۆزیک سه رسام ما، "هینده جوانن، دهکری
دانه کیان بۆن بکه م؟!"

کچه له مه بهستی گه شت، که رهنگه هر ته نیا مه بهستی
گولّه کان نه بی، یاخود هر ته نیا مه بهستی عه زییه که ش نه بی، کورپه
به دهنگیکی بهرز دهتگوت شیت بووه، به هه ماسه وه گوتی: "ئه لالا
چهند جوانن ئه و گولانه!"

کچه له دلّی خوئی گوتی: "یه عنی چی ئه و گولانه!" دواتر هه لی
داین: "چاوت جوانه."

کچه خویشی دهیزانی، ئه و وه لامه هه م کۆنه و هه م به شیکی
رۆمانسییانه یه، به لام هیشتا چاوه رپی وه لامی کورپه بوو، که چی
له جیاتی ئه وه، کورپه هه لی داین: "خۆزیا گولیکی ئه و عه زییه ت
ده دامی!"

"بۆچی؟"

"ئه دی نه مگوت هه زم لئیه بۆنی بکه م."

کچه وهک ئه وه ی بیهوئ دریژره به بابه ته که بدا، پپی گوت:
"کامه گول؟"

کورپه په نجهی دریژ کرد: "ئا.. ئه و گوله سوورهی نیو
عه زییه که ت."

هر چاوی له سهر گوله سووره که بوو، کچه پیی نه گوت:
"بؤچی هر ته نیا ئه و گولته دهوئ." چونکه گولی زهره و سپی و
وه نه شهیی و چندان رهنگی دیکه ی له سهر عه زییه که هه بوو.
کچه پیی گوت: "ها... گول!" کورپه ده می بهش بؤوه، ده تگوت له
خه ون دایه، هه رگیز بر وای نه کرد له کاتی هوشیاری بیته، به
چاوانی خوئی دیتی کچه هر ئه و گوله سوورهی باسی ده کرد له
قه دی عه زییه که ی کرده وه و دای به کورپه.

کورپه له حزه یه ک سه رسام ما و چهند له حزه یه ک دوش دامام،
ئاگای له خوئی نه بوو، کاتی دیتی گوله که ی له ده ستدایه، سه ره تا
بر وای نه کرد گولی قه دی عه زییه که ی شیرین بی، ده سستی له
لکه کانی دا له دله وه گوتی: "نا خو پلاستیک نییه." هر به
سه رسامی یه ک دانه په رهی بچووکی خسته بهر ددانه کانی، دواتر
ده سستی به جوینی کرد، هه سستی کرد شیله یه کی که می چه ور بهر
زمان و پدو و مه لاشووی سه ره وه ی ده که وئ، هه ناسه یه کی
قوولی هه لکیشا، پاشان بوئی کرد، له دلی خویدا به خوئی گوت:
"ئه وه گول خو یه تی، خو یه تی گوله، گولی سوور." ئه وه ی له نیو
ده میدا بوو، قووتی دا، هه سستی به تامیک کرد، له ژیر لیوه وه نزم
درکاندی: "ئای ئه وه به راستی گوله."

کچه هه روه ک پیش پیشکه شکر دنی گوله که ئاسایی مابؤوه،
هه رچه نده ته ماشای کورپه ی ده کرد، که چی چاوه ری ده کرد زیاتر

دل و دەر وونی خۆی دەر بری، که چی له و له حزه یه دا ههستی به سه رسامیی کوره کرد.

کوره پیش ئه وهی هیچ پرسیاریکی دیکه له کچه بکا، ههستی کرد دیسان له فهزایه کی ونبوودایه، کچه ده بینیی له نیو چوار چیوه یه کی ته متومان و پر ته مومژدا لیکی دایه وه و به خۆی گوت: "نا .. نابی ئه و گوله راستی بی، که ی بووه گولیکی زیندوو له سه ر قوماشیکی مردوو بیته ژیان، نا.. نابی.. ئه وه خه ونه و هیچی دیکه نییه."

دیسان خۆی تاقی کرده وه، زلله یه کی توندی به دهستی راستهی له پوومه تی راستهی دا، سه له مییه وه، ته زوویه کی بچووی پیدا هات، کچه ش چاوی زه ق بووه وه، له هه لسه وکه وتی کوره که وته گومانه وه، به لام هیچی نه گوت.

کوره ده می له کچه و ده می له گوله که ی دهر وانی، دواتر که دلنیا بوو له خه وندا نییه، به خۆی گوت: "چون ده کری له خه وندا زلله یه ک له خۆت بده ی، بزانی خه ونه، یان نا."

پاش ئه وه له عه زیییه ی کچه که ی روانی، ته ماشای شوینی ئه و گوله ی کرد، که کچه پیی دابوو، زیاتر سه ری سوپما، هه ر له به ر چاوی خۆی ده موده ست گوله سووره که وه ک خۆی له سه ر عه زیییه که ی له هه مان شوین به ره به ره پوایه وه.

ئیه ستاکه خۆی له به رده م ته جره به یه کی دیکه دا دوزیییه وه، به خۆی گوت: "با دووباره داوای گولیکی دیکه ی لی بکه م! بزانه هه ر به راستی له سه ر قوماشی عه زیییه که ی گول دهر ده هی نی." ئه وه ی

له و پرسیاره له دلی بو، نه وهی به خوئی گوتبوو، به کچهی گوت:
"دهکری گولیکي دیکه م بدهیی؟"

"نه خیر". کچه زور به دلنیا ییه وه پیی گوت.

"له بهر چی؟" کوربه که می شله ژا، به لام به سهر خوئی نه هینا.

کچه خوئی سوورانده، عه زبیه که ی دهتگوت باخچه یه کی فره وانه
و سهدان گولی جوان و رازاوه له نیو یه کدا خوئیان نیشان ددهن:
"چونکه من ههر ته نیا یه ک گول پیشکesh ده که م." هه روا
دووباره ی کرده وه: "ته نیا گولیک."

کوربه گوتی: "جا ته نیا گولیک چیه؟ چیروکیکه."

کچه زور لیزانانه وه لامی دایه وه: "رهنگه چیروکیک بی، زیاتر
له چیروکیک."

کوربه دهکرا له سهر بابته ی چیروک برپوا، له کاتیکدا پرسیار ی
خوئی بوو، وه لامی خوئی بوو، نه گه رنا هزی ده کرد بلی: "یانی
نیمه چ پیویستیمان به ته نیا چیروکیکه، یان ته نیا گولیک." که چی
نه یگوت. ته ماشای گوله که ی دهستی خوئی کرد، بونی ده پزا. دواتر
خه یالی له سهر نه وانه لاچوو، به خوئی گوت: "ده بی فیلی لی
نه کردبم، نه وه جگه له فیلی هیچی دیکه نییه."

بیری کرده وه، دهکری له و حاله ته دا، نه وها به کچه بلی فیلی
لی کردووه، یاخود دهکری پیی بلی "فیلزان"، ده یویست، یان وهها
پی بلی، یان نه وه تا ریگه یه ک بدوزینه وه، بو نه وه ی فیلی کچه
که شف بکا، به لام له لایه کی دیکه وه دوودل بوو، چونکه هیشتا له
مهسه له ی چیروکی تاقه گولیک نه گه یشتبووه قه ناعته، دواچار له پر

زیاتر له کچه نزیك كهوته وه و بریاری دا دهست بو عهزیه که ی بیا، هر واشی کرد.

شیرین تووره بوو، خوئی کشانده وه، گوتی: "بی ئیزنی من، چون گولی دیکهت دهست دهکه وی." لی پوون بوو کوره له گولیک زیاتری ده وی.

کوره به هیچ نه جامینک نه گه یشته، یه کسه ر بابه ته که ی گوری، پیی گوت: "ئهری شیرین نه خووش نه بووی؟"
"کوا نه خووش بووم، دهلی ورینه دهکه ی!"

کوره دووباره بیروکه ی لیکردنه وه ی گوله کانی سهر عهزیه که ی شیرین له که لله ی دا، به لام ههستی دهکرد کچه حهزه ری خوئی وهرگرتوو، دواتر بیری کرده وه، رهنگه ئه گهر جاریکی دیکه عهزیه که رابکیشی، شیرین زور لیی تووره بی و بواری هیچی دیکه ی بو نه مینیتته وه، بویه پرسیاری لی کرد: "شیرین، ده توانم منیش گول له عهزیه که ت بکه مه وه؟"
"نا ... ناتوانی."

"بو؟ بو ناتوانم؟"

"چونکه ئه وها ده بیینی."

"چون ده ی بینم؟"

"هر له سهر عهزیه که ده بیینی."

"ئهن له هه موو شوینی ده بیینم."

کوره تی نه گه یشته کچه مه بهستی چیه، گه یشته ئه و قه ناعه ته ش هیچی دیکه ناتوانی عهزیه که رابکیشی و گفتوگوی زیاتریش بکا، دواتر هه لی دای: "شیرین، چون ئه و گوله ت دامی؟"

"له عەزىيەكەم كردهوه؟"

ئەو وەلامە دلى كورەى خوڭش كرد، هەستى كرد كاتى ئەوھىيە بگاتە ئەنجامىك يەكسەر پىي گوت: "ئى چۆن له عەزىيەكەت كردهوه؟"

"عەزىيەكەم باخچەيە، پرى گولە گول."

كورە بىئومىد بوو، گەرايەوھ خالى سەرەتا، هەرچى كرد و هيناي، هىچى بەدەست نەهينا، نەيدەتوانى باخچە و عەزىيەكە ليك جودا بكاتەوھ، هەستى كرد خەرىكە دەدۆرئ، بە خوئى گوت: يانى چى عەزىيەكەم باغچەيە؟ تىناگەم چۆن عەزىيە دەبيتە باغچە، چما هيندە ئاسان عەزىيە دەبيتە باغچە، ئەگەر وا بئ ئەوھ سىحرە، نازانم چ سىحريكە!"

لەو كاتە بىرۆكەيەكى بو ھات، يەكسەر پرسىياري لە كچە كرد:

"ئەرى شىرين باوكت ناوى عەلائەدين نەبوو؟"

"بەلى ناوى عەلائەدين بوو."

كورە ئاھىكى ھاتەوھ بەر، بە خوئى دەگوت، يا هەستى دەكرد، دەرگەيەكى دىكەى كردووتەوھ، بەلام نەيدەزانى بەرەو كوئى دەبا، رەنگە زۆریش دلنيا نەبئ، بەلام هىچ عىلاجىكى نەبوو، دەيوست بە ھەر جوورئ بئ، شتى لە ھەست و نەستى دەرپرئ، چونكە ھەرگىز بوئى قووت نەدەچوو، شىرين گول لەسەر عەزىيەكەى دەربينئى و ھەمان گولئى باغچە بئ، پىي گوت: "ئەرى بابت فانتوسى سىحريى نەبوو؟"

کچه پیی خوښ نه‌بوو، کورپه بهو شیوه‌یه ده‌یدوینئ، وه‌لامی دایه‌وه: "جا خو ټه‌وه‌ی ناوی عه‌لاټه‌دین بی، مه‌رج نییه فانوسی سیحریی هه‌بی."

کورپه سه‌ره‌تا دوودل بوو، به‌لام دواچار له‌ژیر لیټه‌وه‌ه گوتی: "ټه‌و سیحرانه له باوکت فیږ بووی؟"

کچه هه‌ندی شتی لی گوی لی بوو، به‌لام به ته‌واوی تی نه‌گه‌یشت به کورپه‌ی گوت: "چ ده‌لیی؟"

کورپه هر له گوله‌که‌ی ده‌روانی، له‌به‌ر چاوی زیاتر ده‌گه‌شایه‌وه، سووراپییه‌که‌ی هیچ کال نه‌ببوه، هیچ شتی ته‌ئسیری لی نه‌کردبوو، کچه دیسان لیی دووباره کرده‌وه: "چ ده‌لیی؟"

له‌ژیر لیټه‌وه‌ه کورپه بلماندی: "هیچ." شیرین چاوه‌رپی ناخاوتنی کورپه بوو، که‌چی دیتی کورپه زیاتر داده‌مینئ و له‌و دونیایه داده‌برئ.

کورپه ده‌می بی‌ده‌نگ بوو، دواتر به هیواشی به کچه‌ی گوت: "ده‌چم ټه‌و گوله‌ه ده‌چینم!"

کچه به هیواشی گوتی: "له‌کوی؟" کورپه هر ته‌نیا له گوله‌که‌ی ده‌ستی ده‌روانی: "له‌ناو ئاودا بزائم چه‌ند ده‌ژئ."

کچه له‌به‌ر خو‌یه‌وه گوتی: "گول.. ئاو.. سه‌رسام ما. شیرین له لایه‌که‌وه کرداره‌که‌ی پیی خوښ بوو، له لایه‌که‌ی دیکه‌وه پیی ناخوښ بوو کورپه جیی ده‌هیلی. هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکیتشا، هیشتا هیچ وه‌لامیکی نه‌دابوو، دیتی کورپه رو‌یشت، پشتی له‌و کرد، سن خه‌ت، خه‌تی ئاسویی دریژی کراسی کورپه‌که

بەر بوونه‌وه و که‌وتنه‌سه‌ر عه‌رده‌که‌ی به‌رده‌می. زه‌مینه‌ی سپیی
کراسه‌که تیکه‌ل به‌ره‌نگی پیستی ببوو، له‌جینگه‌ی ئه‌و سی‌خه‌ته
ره‌شه‌پیستی گهنم ره‌نگی کوره‌ده‌رکه‌وت، شیرین‌دانه‌وییه‌وه و
به‌وردی له‌خه‌ته‌کانی روانی له‌نیو باغچه‌که‌خه‌ته‌کان پچر پچر و
ورد ورد بوون، بوونه‌میرووله‌ی ره‌ش ره‌ش به‌دوای کونه‌که‌یان
ده‌گه‌ران، کچه‌چاوی هه‌لگه‌وی تا دنیای بی‌هه‌ر ئه‌و خه‌ته
ره‌شانه‌ن، بوونه‌ته‌میرووله، بر‌وای نه‌کرد له‌به‌رچاوی دواخت
ورد ورد تیک‌ده‌شکا و ده‌بووه‌کومه‌لی میرووله، دواتر هه‌ندیکیان
ریچکه‌یان ده‌به‌ست و دانه‌دانه‌ی دیکه‌به‌دوای کونی خویان
ده‌گه‌ران، شیرین‌بانگی کوره‌ی کرد، کوره‌ده‌تگوت که‌ر بوو،
گوئی له‌هیچ‌نه‌بوو، شیرینیش ده‌یویست نه‌قورچیک له‌رانی
چه‌په‌ی بدا.

هه‌ولێر/ ۲۰۲۱

ناوینهی گیرفان

بیره میردیکی ته من حهفتا و نو سال به هیواشی گوچانه کهی له عهزه که گیر کرد و پیی خسته سهر پیلقهی پاصه که، که چووہ ناوی سهره تا له ریزی شوفیری روانی و دواتر له ریزی سه کن، که سیکی دیت به تنیا دانیشتووہ. که سه که سهری بهرز کرده وه، یه کسه ر بانگی کرد:

"دکتور فهریق فهرموو وهره ئیره!"

دکتور سهری هه لبری و ته ماشای کرد، له ژیر عینه که ئه ستوره کهی پیاو یکی دهور بهری په نجا ساله ی له یه که م کورسی دیت، خالیکی رهشی بچووی سهر رومتهی راسته ی سهرنجی راکیشا، له دلی خویدا گوتی: "کئییه ئه وه من ده ناسی؟" که نزیک که وته وه، یه کسه ر ناسییه وه. له ته نیشتییه وه دانیشت، پاصه که هه ردوو ده رگه که ی داخران و بهرئ که وت. پیاو که به وردی سهرنجی ئه وی دا، دکتور دهستی له سهر گوچانه که دانا و پیی گوت:

"وا بزنام ده تناسمه وه."

"ئا..ئا.. به لی ئه من خویندکاری توم."

دکتور له بهر خاله پشه که ی سهر پوومه تی وینه که ی لا
غریب نه بوو، که چی ناوه که ی نه ده هاته سهر زمانی. دواتر
که سه که گوتی:

"دکتور ئەمن سهره نغم، ئەدی له زانکو له بهشی زمان و
ئەدەبی کوردی دەرسی زمانه وانیت پێ نه ده گوتین؟"

دکتور به پوونی ناسییه وه، ههر له بابی موجه له گوتی:
"وايه گومانم وا بوو که یا سهره نگی، یا سهره وری، ئی چونی
چاکی!"

"زور باشم دکتور، ئەتو چونی زور باشی!"
"خۆش بی، سوپاست ده که م."

پیاوه که چاکهت و پانتۆلیکی له بهر بوو، پهنگه کانی جودا بوون،
پانتۆله که ی رهش و چاکه ته که ی په صاصی بوو، کراواتی
نه به ستابوو، پاصه که هیواش هیواش ریی ده بری، پرۆفیسور
چاوی له سهر دهسته کانی سهر گوچانه که ی بوو، پیی گوت:
"سهره نگی ئەتو بیست و نوو سال و سی مانگ و شهش پوژه
ته خه روجت کردوه."

سهره نگی گه شایه وه: "ئه ها... دکتور خوژگه زا کیره یه کی وه ک
توم هه بووایه، هه ز ناکه م زور مه دحت که م، با به چاو نه چی."
چاوی لی بوو، پرۆفیسور هه ردوو دهستی سهر گوچانه که ی
جیگوپکی پی کردن، له ئاوینه ی پاصه که ی روانی، دیتی دکتور
وه ک ئەو پوژانه ی موحازه ره ی ده دایه وه، ده خه نییه وه.

پرۆفیسور ههستی به وه نه کرد له وه ته ی خانه نشین بووه، زیاتر
حه زی له گفتوگو و پرسیار و قسه وباسه. سهره نگی ته ماشای

ئاوئىنە گەرەكەى ناوەرپاستى پىشەوھى شوفىرى پاصەكەى كرد،
 خۆى پر بە ئاوئىنەكە دى، تەنبا خۆى و بەس، ھىندە بايەخى بە
 وئىنەكەى ئاوئىنەكە نەدا، دواتر لە دلى خۆيدا گوتى: "دەلى ئاوئىنە
 قۆزەكانى سەر دەمى ئامادىيە كە لە موختەبەر دەماندى و پىي
 پىدەكەنىن." لە حزەيەك چاوى لەسەر ھەلنەگرت، بزەيەكى كرد،
 ھەستى كرد ئاوئىنەكە تەنبا بۆ خۆى وايە، لەو كاتەدا پرۆفيسۆر
 پىش ئەوھى بدوى، لىوھ رەشباوھەكانى كەوتنە جوولە:
 "ئەدى ئىستا چ دەكەى."

سەرھەنگ چاوى لەسەر ئاوئىنەكە لادا، بوارى ئەوھى نەبوو
 زياتر بىر لە ئاوئىنەكە بكاتەوھ:

"سال و نىويك پاش تەخەرۇج بە مامۆستا دامەزرام."
 مامۆستا لە پرۆفيسۆرى روانى، گۆچانەكەى لەنىو ھەردوو
 رانى چەقاندبوو، پووى پرسىياري كرده وى:
 "ئەدى جەنابى دكتور، ئەوھ بۆ كوئ دەچى؟"

مامۆستا حەزى دەكرد پىي بلى: "بەو تەمەنەوھ بۆ بە پاص
 ھاتوچوو دەكەى، كەچى لەبەر دكتور ھەر ھىندەى گوت. بەلام لە
 دلەوھ پرۆفيسۆر حەزى بەو پرسىيارە نەبوو، لە راستىدا ھىندە
 پىي خۆش نەبوو، بەلام گيانى ئەوھشى ھەبوو جاروبار ئەو
 پرسىيارانە بە گيانى وەرزشىيەوھ وەربرى، ھەرۇھە ئەو پرسىيارە
 لە كاتىكدا زەمەنىكى زۆرى برىوھ، لە دلى خۆيدا گوتى: "داخ
 زەمەن چى لى كر دووم!" لە ھەمان كاتىش حەزى نەدەكرد بچىتە
 ئەو بارودۆخە رۆمانسىيەوھ، لەگەل ئەمانەش پاش كەمى بىدەنگى
 ھەلىداين:

"دەچمە بانق، ئەمرو مەعاشم ھاتوو، لە بانقى دوین، لەوئ
وهرى دەگرم."

مامۆستا ھەستی کرد پروفیسۆر سى وەلامى دایەو، چوون و
مەعاش و ناوی بانقەكە. كە ھىندە وەلامەى وەرگرت، زانیى
پروفیسۆر ھەزى لەو ھە نىيە زياتر لىى بېرسى، چونكە پوونە
دەچى لەوئ مەعاشى خانەنشینی وەر دەگرى. لەبەر ئەو مامۆستا
ھىچى دىكە لەو بارەيەو ە درىژەى نەدایى، خۆشى چەندان جار بو
چەندان مامەلە پووى لەو بانقە كەردبوو. دواتر پروفیسۆر كە
ھەردووکیان لە ھەمان پسپۆرى بوون، پووى پرسىارەکانى لە
مامۆستا کرد، لە کاتىكدا بە لاچاوى تەماشای کرد:

"ئىى.. كەواتە ھەر دەرسى زمان و ئەدەبى كوردى دەلىتتەو."
"بەلى، دكتور."

پروفیسۆر تا خانەنشینیوونى زياتر لە چل سال موحازەرەى
زمانەوانى گوتبوو، ھەزى دەکرد ەرگەى گفتوگۆيەكى
زمانەوانى وەك رۆژانى رابردوو بكاتەو، لەھزەيەك بىرى
كەوتەو بەشكۆو ەو ەستا، زانیاریەکانى تازە و نوئ بوون،
خۆشى لە سەرچاوەکاندا بەدواى باسى نوئ و گۆرانکاریەکاندا
دەگەرا. ھەرگىز موحازەرەکانى دووبارە نەدەکردنەو، ھەزى بە
پرسىار نەدەکرد، بوخۆى لە نىو موحازەرەکانى پرسىارەکانى
دەکرد، خۆیندکارانى ھەر خەرىكى نووسینەو ەى موحازەرەکان
بوون، جاروبارىش مەلزمەى موحازەرەکانیان لەگەل يەك
دەگۆرپیەو، نەو ەك زانیارى و پرسىارى جددى دكتوریان لەبىر
چووبى.

مامۆستا که دووباره له ئاوینهی پاصهکهی روانی، له حزهیهک دامایا، بیری کهوتهوه، له موخازهرهیهکدا خویندکارهکهی تهنیشتی یوسف عومه له پرۆفیسۆری پرسى: "چ عیلاقهیهک له نیوان دهنگ و فکره ههیه؟" پرۆفیسۆر لهسهه ستهیجهکه نیوچاوانی تیک نا، ههناسهیهکی قوولێ هه لکیشا، به یوسفی گوت: "چ عیلاقهیهک ههیه له نیوان نههنگ و قایرۆس؟! یوسف چاوهپێی پرسى و نهبوو، کهچی لێی دووباره کردهوه: "پیم بلێ چ عیلاقهیهک له نیوان قایرۆس و نههنگ ههیه؟! یوسف بهنزمی گوتی: "لهگه له منته دکتۆر!" بهلێ توو.. ئهئى کى...!" شلهژا قه لهمهکهی لهسهه رهحلهکه لێ کهوت، ههلی نهگرتهوه، بهپهله گوتی: "قایرۆس نههنگ تووشی نهخۆشى دهکا." پرۆفیسۆر ههلی دایى: "جا دهنگ، فکر تووشی نهخۆشى دهکا!" ههموو خویندکارهکانی پولهکه دایانه قاقای پیکه نین، لهویدا یوسف دهستی لهرزى، سههرهنگ قه لهمهکهی له بهردهمی هه لگرتهوه، دهتگوت تاي لى هاتوو، دهستی گهرم گهرم بوو.

مامۆستا دیتی پرۆفیسۆر یهک له دهسته چرچهکانی لهسهه گۆچانهکه لادا و ههستی کرد پێی خۆش نییه پرسى زیاتر بکا، پرۆفیسۆر قورگی خاوین کردهوه، پاصهکه هیواشی کردهوه، وهستا و نهفهریکی دیکه سهه کهوت، یهکسهه پرۆفیسۆر دهستی به پرسى کرد:

"له زمانهوانی چ وانهیهک ده لێیهوه؟"

مامۆستا به تیی چا و ته ماشای ئاوینه که ی کرد، هر خوی له
ئاوینه که دا دیت، سه رنجی هیچی نه دا، دواتر له پریییه کانی دهستی
روانی:

"دکتۆر دهره سه کانی ئیمه وهک مو حازه ره کانی کۆلیژ نین."
"ده زانم."

مامۆستا درێژه ی به قسه کانی دا:
"ئیمه ریژمان ده خوینین، ناو و ئهرکی کار و بهرکار و
دیارخهر و دیارخراو."
پرو فیسۆر تهحه مولی وه لامه که ی نه کرد، هه ناسه شی توند بوو،
پیی گوت:

"ئه و زانیاریانه هی عه صری حه جه رین، زۆر قه دیمن."
مامۆستا راسته خو ته ماشا دهسته کانی پرو فیسۆری کرد، جاری
وا له سه ر گۆچانه که ی ده یخسته نه سه ر یه کتری، به هه ردوو
چۆکه کانی گۆچانه که ی گرتبوو، دواتر گوتی:
"دکتۆر ئه و دهر سانه ی زمان، لیژنه یه کی وه زاره تی په روه رده
دایناون."

پرو فیسۆر به نه رمی پشته دهستی چه په ی خوراند، لاچاویکی له
مامۆستا کرد، چه ند سالیک بوو، وازی له مو حازه ره دانه وه
هینابوو، حه زی ده کرد بۆ نه یه ک بدۆزیته وه، کورته مو حازه ره یه کی
زمانه وانیش بی، بلایته وه. ئه و چه ند کتیب و لیکۆلینه وه و
تۆژینه وه ی له سه ر زمان و پیوه ندییه کانی نووسیوو، له چه ندان
کۆر و سیمینار و کۆنفرانسان به شداریی کردوو، له هه ر
کۆنفرانسیکدا کراواتیکی تایبه تی و رهنگی جودا جودای ده به ست،

بو هر کونفرانسیک یه ک کراوات، پیش ئه وهی بو هر
کونفرانسیک بچوو بو وایه رای خیزانه که ی له سه رهنگی کراوات و
هه ماهه نگی له گه ل جلوبه رگه کانی و هره ده گرت. پیی ده گوت:
"ته ماشام بکه... بزانه لیم دی."

پرؤفیسور ئه و رۆزه ش کراواتی نه به ستابوو. له ئه صلدا له و
ته مه نه جار و بار ده بیه ست، په نه جهی شاده ی یه ک دوو جار له
پشته دهسته که ی دیکه ی دا، دهستی به قسان کرد:
"ده کری ده توانم بلیم ده توانی له پال دهرسه کان،
خویندکاره کانت فیری تیوری زمانه وانیی دی سوسیتر و ساپیرو و
هول و چومسکی بکه ی."

ماموستاکه پاش ئه و هه موو ساله سه ری سوپما، به هیواشی
سه ری له قاند، نه یزانی ده موده ست وه لامی پرؤفیسور بداته وه،
هیته دی به سه ره زماندا هات بلی:
"چون وا بکه م؟!"

پرؤفیسور پیی خوش بوو پاصه که هیواش هیواش ده روا و ناو
به ناو ده وهستی، سهیری دهره وهی نه ده کرد، دریژه ی داین:
"ده توانی تیورییه کان و په ره سه ندنه زمانه وانیه کان له گه ل
دهرسه کان بگونجینی، نه ک وهک موحازه ره کانی کولیز، به لکوو به
ساده یی په یوه ندیی ناو و ئه رک و کار و بابه ته کانی دیکه و
چونیه تی په ره سه ندنیان باس بکه ی تا کوو میشکیان بکریته وه،
له بیرته ده مانگوت زمان ته نیا ئامرازیکی ته عبیرکردن نییه، که
بتوانی بیروبوچوونه کان دهر بخا، به لکوو شیوه ی زمانه که دیاری
ده کا و چالاکیی تاک و په یوه ندیه کان به ریوه ده با."

دهمیک ماموستا بروای وابوو که ئیستا پرؤفیسور په یوه نندییه که له نیوان ئاخاوتنه کان و دهرسه کلاسیکیه کانی وه زارته ددؤزیتته وه، به وردی گوئی لئی گرت:

"بؤ خوت ده زانی زمان بریتیه له سیستم، سیستمی زمان، له بهر ئه وه زمان توانایه به هوی رهفتاریکی کومه لایه تیه وه په یوه نندییه کانی خوی دیاری دهکا."

ماموستا ههستی کرد هر به ته وای موحازه ره کانی کولیزن، سه ری خوراند، چاوی هه لگوفی، ویستی دووباره پیی بلئ: "چون ئه وان له گه ل دهرسه کانی قوتابییانی پیش کولیز بگونجینی؟!" که چی تفی قووت دایه وه، هیچ قسه یه کی نه کرد، نه وه که پرساریکی لی بکا. پرؤفیسور له بیرری چوو له نیو پاصدایه، دریزه ی دایئ:

"له راستیدا زمان ئاوینه ی زهینه، توانست سیستمیکی موجه پرده و زانیاریی نابه رجه ستن، که قسه کهر ده توانئ ئاخاوتنه کانی دهر ببری."

ماموستا به گشتی بیرری که و ته وه، هر ئه و ئاخاوتنه ی له موحازه ره کانی پرؤفیسور نووسیو وه. چاوی له ئاوینه ی پاصه که کرد، هر ته نیا خوی دی، بویه بیرری که و ته وه، که له مال وه به دیار ئاوینه وه وه ستاوه. وینه ی پرؤفیسوری له ئاوینه ی پاصه که نه دی، که چی له ته نیشتییه وه دهنگی ده بیست، ریک له داوی ئاخاوتنییه وه پیی گوت:

"ده لئی هیچت بیر نه ماوه!"

مامۆستا چاوه‌پیی ئەو پرسیارەیی نەدەکرد، لە جەستەیی ئەوی دەروانی، کاتیکی زۆر بوو بەسەر ئەو موحازەراندەدا پۆیشتبوو، پیی باشتر بوو، بچنە سەر بابەتیکی دیکە، یەكسەر گوتی: "نەخیر".

پروفسۆر کەمیک هەلچوو، جوولەیی دەستەکان و هەناسەشی خیراتر بوون، بەلام ئیدی ئیرە ناو پاصە نەوێک هۆلی موحازەرە. ویستی پیی بلی: "ئەئە باشە چ لە من فیرووی، بۆ ئەو هەموو موحازەراندەم پیدان، چ سوودتان لی وەرگرت." تۆزی سەری لەرزاند، دەستیکی بە سمیل و لیویدا خشاندا و لەسەر گۆچانەکەیی داناوە، مەبەستی بوو، بلی: "چی لە من فیرووی"، دواتر گوتی: "ئەئە چیت بیرماوە؟"

مامۆستا دیسان لە ئاویئەیی پاصەکەیی روانی، ئەم جارە لەگەل وینەیی خۆی کەسیکی دیکەشی لەگەل خۆی دیت، هیندە گویی پی نەدا، ئایا پروفسۆرە، یا کەسیکی دیکەیی، هەر هیندە دلی خۆش بوو، تەنیا خۆی لە ئاویئەکەدا نییە، لەگەل ئەوێش دوودل بوو ئەمە پروفسۆر بی؟! دواتر کە سەرنجی لەسەر دەستەکانی سەر گۆچانەکەیی بوو:

"بیرم ماوە... هەندێ شتم بیرماوە."

لەگەل ئەمەش لە ئاخاوتنی پروفسۆر بیزار ببوو، دەمیک بوو حەزی دەکرد بابەتەکە بگۆری، لەبەر ئەو هەلیدایی: "دکتۆر لەبیرتە پۆژنارپۆژیک دەهاتییە دووکانی حاجی عەلیی ماستفروش."

پروفیسور لیوہ رہشہکانی بہتہواوی لیک خشانند، دستہ
خستہ ژیر عہینہکہکھی، چاوهکانی هه لگوفی، پی گوت:
"ئا... ئەو حاجی عہلییہی دووکانی له تهنیشت دووکانی براكهت
بوو، ئەمن دوو گه رەکم دەبری له لای وی ماستم دەکری."
هه ناسهیه کی هه لکیشا و پرسیی: "ئەری ئەو حاجی عہلییہ ماوه؟!"
"نه ماوه، چەند سالیکه وهفاتی کردووہ."

پروفیسور به هیواشی هه ناسهیه کی قوولی هه لمژی و دایه وه،
دهتگوت گه راوه ته وه رۆژانی رابردوو، له حزهیه ک بیدهنگ بوو،
دواتر هه لیدایی:

"ئای خوا عه فووت کا... له بیرمه پیم گوت: حاجی له میژه
ماست ده فروشی، گوتی، ئەوه عومرم په نجا و پینج ساله، هه ر له
پینج سالییه وه له گه ل باوکم ماست ده فروشم. ئای خودا عه فووت
کا. پیم گوت، خوزگه م به خوت! به راستی من ماستی وی نه بووایه
پیم نه ده خورا. خوا عالیمه چوارسه د تا پینجسه د مه نجه له ماستم
لای وی کریوه، ئۆه.. ئۆه.. ماست چ ته عامیکی مه زنه، سپی سپی،
ده لایی هه موو رهنکه سپییه کان، رهنکی سپییه تییان له ماست
دزیوه، پیم بللی له سه ر گوی زه وی هیچ شتی هه یه له ماست
خوشتتر و سپیتر، بزانه مندال عه قلی نییه، بهس کاتی گه وره بوو،
ماست ده خوا نه ک شیر، مروفت تا گه وره تر ده بی زیاتر حه زی له
ماسته."

ماموستا بیری که و ته وه، کاتی دکتور ده هاته ماستکرین، هه مان
ئەو قسانه ی بۆ ده کرد، هینده مه دحی ماستی ده کرد، له هه موو
شتی زیاتر، پروفیسور دریزه ی دایی:

"بهو عومره وهش پوژيک بي ماستم به ري نه کردوه."
 ماموستا هزي لهو بابه ته بوو، دهتگوت يادهوهری بهره بهره
 بو پوژانی جارن دهگهريته وه، پي گوت:
 "دکتور دهزانی چيم له بير ماوه؟!"
 پرؤفيسور دوودل بوو، ئايا ماموستا دهگهريته وه سهر
 باسه که ی زمانه وانى، يا خود بابه تی ماست، به هیواشی گوتی:
 "بلی چیت بير ماوه."

ماموستا له جامه گوره که ی پيشه وه ی پاصه که له هاتوچووی
 خه لک و شاری دهروانى، له حزه يه ک سهرنجی خسته سهرتر که
 ئاوینه ی پاصه که بوو، خو ی و که سيکی دیکه ی دیت، دنيا بوو نه م
 جاره نه و که سه پرؤفسيور نييه، بيری که وته وه له کولیز
 پرؤفيسور زور بایه خى به سهر و پوخساری خو ی دها، هه تا که
 سمیلی دهيشته وه، ههردوو لای وهک يهک میزان دهکرد،
 ئاوینه يه کی بچووکى هه بوو له گیرفانی دهري دهینا و ته ماشای
 سهر و پوخساری خو ی دهکرد، له کاتیکدا بهردهوام سهر و
 سمیلی رهش دهکرده وه، ناوه ناوه به ئاوینه که ی ته ماشای
 خواره وه ی مووهکانی دهکرد، نه وهک سپی ببنه وه. ههروهها
 جاروبار به دزییه وه گندهمووکانی سهر پوومهت و دهوروبهری
 لووتی به موکیش دهردهکیشان. جاريکیان ئاوینه بچووکه که ی له
 هو لی موحازره له بير کرد، نه و کاته ی له گه ل خویندکاریک بو ی
 برده وه ژووری خو ی، پرؤفيسور پاش دهستخوشی هه ر به گالته
 گوتی: "ها.. دهموچاوی منتان تیدا نه دی؟!" ههردووکیان بزه يه کیان
 کرد و بيدهنگ له يه کیان روانی. له دالانی نیو هو له که خویندکاره

هاورپیکه‌ی گوتی: "گومانم هه‌یه، دکتور ته‌ماشای ئاوینه‌که بکا." پئی سه‌یر بوو، "ئه‌وه هاورپیکه‌ی چ ده‌لی!" پرسیاری لی کرد: "بو؟" هاورپیکه‌ی گوتی: "ئاخر ئاوینه‌که ته‌ماشای دکتور ده‌کا." هه‌ردووکیان دایانه قاقای پیکه‌نین، به‌لام پیکه‌نینی ماموستا، خویندارانی دیکه‌شی له و مه‌سه‌له‌یه ئاگادار کرده‌وه. دواتر ماموستا هه‌لیدی:

"له‌بیرمه جارپیکیان که بو ماستکرین هاتی گوتت، به دکتورپیکه‌ی به‌شی میژووم گوتووه، تاریخی ماست لای کورد که‌ی ده‌ستی پی کردووه، دکتوره‌که گوتوویه‌تی، ئه‌وه ده‌شی بکریته یه‌ک کتیب. ئه‌تۆش پیت گوتبوو، یه‌ک کتیبی چی؟ پینج شه‌ش جلدی لی دهرده‌چی!"

پرۆفیسور خه‌نییه‌وه، پرۆمه‌کاته‌کانی خر بوون و هه‌لکشان. چاوه‌کانی داخست، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌گه‌ل خۆی بدوی. پاصه‌که‌ش هیواش هیواش ری دهبیری و ناو به‌ ناو ده‌هه‌ستا، هه‌ندێ نه‌فه‌ر داده‌به‌زین و هه‌ندیکی دیکه سوار ده‌بوون، ئیستا چۆلتر ببوو، شوفیره‌که ده‌تگوت له‌گه‌ل نه‌رمترین هاورپی مامه‌له‌ ده‌کا، چونکه پاصه‌که بو خۆی جاده و شه‌قامه‌که‌ی ده‌ناسییه‌وه.

له‌و کاته‌ی پرۆفیسور له‌به‌ر خۆیه‌وه ئم.. ئمیکی کرد، له‌ دلی خۆیدا گوتی: "له‌و هه‌موو دهرس و موحازه‌رانه‌ی زمانه‌وانی هه‌ر دهرسی ماستی له‌بیر ماوه!" هه‌ستی کرد چاوی ئیشیکی بچووکی له‌ ناوه‌وه هه‌یه، که‌چی دوو مانگ پیش ئیستا دکتوریک پی گوتبوو ده‌بی چاویکی عه‌مه‌لیات بکا. سه‌رباری ئه‌وانه شووشه‌ی

عینه که که ی ژماره ی بینینی زور له سه رییه. له گه ل ئەمانه ش ناو به ناو وینه کانی به رامبه ری ته لّخ و غیمن.

مامۆستا چه زی ده کرد گفتوگو له باره ی ماست و حاجی عه لیبی ماستفرۆشه وه درێژه پی بدا، گوئی به دهروونی پرۆفیسۆر نه دا، پیی گوت:

"ئه ری دکتۆر! با وه ک پرۆژنامه نووسیک لیت بیرسم، له که یه وه ماستت پی خوشه؟"

پرۆفیسۆر وایزانی چاوه کانی جیقی کردوه، دواتر به هیواشی لیوه کانی به زمانی ته ر کرد:

"وابزانم کاتی سهردانی حاجی عه لیبی ماستفرۆشم ده کرد، تو بووی، یا براهه ت ئه و پرسیاره ت لی کردم." مامۆستا وه لّامی دایه وه:

"له راستیدا من نه بووم، ده بی ئه و بووبی، به لّام پرسیار ی دلی منیش بو، چونکه که سیکم نه دیوه وه ک جه نابت هینده هۆگری ماست بی."

پرۆفیسۆر بزیه کی کرد، هه ردوو دهستی له سه ر گۆچانه که گه مه پی ده کرد، دوودل بوو بلّی، با پیی بلّیم مادام ئه وه نده موشتاقی ئه و بابه ته ی با براهه ت وه لّامت بداته وه، دوا جار به فیزیکه وه هه ر پیی گوت:

"جا با براهه ت ئه و وه لّامه ت بداته وه."

مامۆستا هه ناسه یه کی پرئاهی دایه وه، به هیمنی به دکتۆری گوت:

"به داخه وه دکتۆر براهه م جه لّته لی داوه، ناتوانی قسان بکا."

پروفیسور له دله وه ههستی به گوناوه کرد، نه چوه سنووری
 گوناوه، ساتیک بیدهنگ بوو، هه ناسهیه کی قولی هه لکیشا، بیدهنگ
 له جامه کانی لاتهنیشتی پاصه که وه ته ماشای دهر وهی ده کرد،
 چهند دار ته سبیح و سنوبهر و کالپتوسینکی سهر شه قامه که ی دی،
 ههستی کرد بوبه رامی به لووتیدا گوزهر ده کا. چهند
 باله خانه یه کی بهرز و نزمی دیت، له دلی خویدا گوتی، تازه ده بی
 جه وابی بدهمه وه، ههر هیچ نا له بهر خاتری براکه ی. پاشان گوتی:
 "ئیستا براکه ت سه لامه ته؟"

"دهلین به مروری زهمه ن باشتر ده بی."

"کورپی زور چاک بوو، له بیرمه چهندان جار مه نجه له ماستی
 باشی بو هه لده گرتم، به تایبه تی ئه گهر تاخیر بوومایه."

پروفیسور له ته ماشای لای راستی جامه که ی بهرده وام بوو،
 کاتی پاصه که وه ستا، سه ریکی لهرزاند و چاوکی داخست، له و دیو
 جامه کان ورد بووه، زانیی ماموستا چاوه ریی وه لامه، که ئه و
 جاره پاصه که دهستی به رویشتن کرد، دهیزانی که میکی ماوه
 بگاته بانقه که، هی دی هی دی نووکی گوچانه که ی له ئه رزه که
 دهخشاند و ریی ده بری، به تی چاو له باله خانه یه کی به رزی
 روانی.

پاصه که هیواش هیواش ده رویشتن، جاروبار هزی ده کرد
 ته وای قورسای بخاته سهر گوچانه که، ئه و ریگه یه سالانیکه
 بووه ته هاوده می، ئه گهر چاویشی زه عیف بووه، که چی زهینی
 هاوکاری ده کا بیناسیته وه، خو ئه و زور شت له سهر زهین
 دهزانی، به تایبه تی په یوه ندیی زهین و زمان و وینه کان. پیش

ئەو ھى بىرى بکەوئىتەو، ددانە لاوازەکانى خستە سەرھەک و پاشان ھەناسەھەكى قوولى ھەلکىشا، ئەوکات پىشنىوھەروى ھاوئىنىكى گەرم بو، لەگەل مندالان و کورپىژگەى گەرەک لە نزىک مالى خوئان لە گۆرەپانىكى بچووک يارى فوئبالى دەرک، ھەردوو تىم ھىلاک ببون، ئەو بەيانىھەکەى نانىشى کەم خواردبو، ھىندە ھەزى لە يارى بو، ھەر زوو لە مال دەرکەوتبو، لەبەر خوئەو ھەگو، ھەرگىز ئەو رۆژانە ناگەرئىنەو، گەرەبوونىش ھەکوو نەخوئى وایە! لە يارىھەکە زۆر ماندوو و ھىلاک بو، توئى خوئە وشکەکە و گەرماى ھاوئىھەکە تىنووى کردبو، کونەلووتى پىر توئ و پەنگى خوئالووى گرتبو. کاتى لە يارىھەکە بردىيانەو، شاگەشکە بو. کەچى برسىھەتى لە کۆل نەبوو، بەپەلە و غاردان رووى لە مالەو ھەکرد، دەرگای سەرھەكى مالەوھىيانى دانەخست، دايكى لە مەتبەخ بو، سى گلاس ئاوى خواردەو، يەکبىن گلاسەکانى بەسەر دەمىدا دەرک، ئاو بەلا لئویدا دەخزايە سەر سنگى، بە دايكى گوت، "دایە، برسىمە"، دايكى لەوئىدا خەرىكى چىشتلئىيان بو، پىى گوت، "سەبر بگرە، نىو سەھەت کەمتر خواردن حازر دەبى". ئەوئىش ئارامى لەبەر برابوو، "دایە، بەخوداى زۆر برسىمە، مەعیدەم ھاوار دەکا." دايكىشى بەپەلە ھىندىک ماستى لە قاپىكى ھەک جام لەگەل برىک نان و شەکر تىکەل کرد و بە کەوچکىک تىكى دان، ھەستى کرد شل نىيە، بوئە کەمىک ئاوى تى کرد و بە کورەھەى دا.

بىرى کەوتەو ھەسەر ئەرزەکە دانىشت، لە قاپەھەى نەروانى، دەستى بە خواردن کرد، ھەموو جەستەى پىر بوو لە خوئى،

دهتگوت به ئاسماندا فریوه، ئەو پوژانەى پى خوشتەرىن پوژى ژيانى بوو. دواتر له قاپهكههى روانى، ماست و شهكرهكه رهنگى نانهكەشيان سپى كردبوو، ئىدى لهو كاتهوه گەلى جارەن خووى ماست و نان و شهكرى تىكەل دهكرد و دهخوارد، جاريكيان به دايكى گوت، "ئەرى دايه! ماست و نان و شهكر پيكهوه زور بهتامه، نازەن كامهيان كامهيانى به تامتر كردوو!" دايكىشى پى گوت، "كورم، ئىستا گهوره بووى، ئەوه بو مندالان حازر دهكرى." "وهللا دايه.. لاي من خوشتەرىن تهعامه." هەر بهراستى له مالى ئەوان ماست زور دهخورا و لهگەل خواردن و تهعامى ديكه بهكار دههات، له دلى خویدا گوتى، "ئاي دايه! خوا عفووت كا.. دلت وهك ماست وا بوو... سپى.. سپى بوو."

ئاگای لهوه نهبوو، ماموستا هيشتا به دواى وهلامهوهيه، ههستى كرد دهبى شتى بلى، بويه پى گوت:
"به مندالى دايكم فيرى كردم."

دلى بهوه خووش بوو، ههموو لهوهى پووى داوه و بىرى كهوتوووتهوه، گومان لهوه نييه چىروك و بهسهرهاتيكي تهواوه، كهچى به يهك دوو وشه بو تهلهبهكههى گىرايهوه، ههزى دهكرد تهلهبه كوئهكهشى ههست بهوه بكا، دواتر هەر له جامهكههى تهنيشتيهوه هوئهكههى سهه جادههى گشتى ديت، زانىى يهك ويستگههى ماوه بگاته بانقهكه، پيش دابهزين به ماموستاى گوت:
"خوا خافيز."

"بهخير چى دكتور."

مامۆستا دیتی ماوهیه ک پرۆفیسۆر له نزیکییه وه راوهستا،
دواتر پاصه که له سه ر جاده ی به رامبه ر شه قامی بانقه که له
ویستگه که رای گرت، پرۆفیسۆر هیواش هیواش دابه زی،
مامۆستاش له باله خانه یه کی تازه و به رزی نزیک ویستگه که ی
روانی، دواتر هه ر له جامه که ی ته نیشتییه وه ویستی ته ماشای
پرۆفیسۆر بکا، که ده رگه ی پاصه که داخرا و ده ستی به رۆیشتن
کرد، له ویستگه که و ده ور به ری روانی هیچ ئە سه ریکی
پرۆفیسۆری نه دی، هه ر خیرا بۆ له و ده ور به ره نییه، ئە گه رنا بۆ
له نزیک ویستگه که نییه، پیی سه یر بوو، له هیچ لایه که وه
نه یدۆزییه وه، به خۆی گوت، "چییه! خۆ زه وی قووتی نه داوه، یان
نه بووه ته هه لم بچیته ئاسمان، ئە وه پرۆفیسۆر چ زوو ون بوو؟!"
زۆر چاوی گیرا، سه ری په نجه ی ئە سپیکۆژه ی به نه رمی گه ست،
سه رسام ما، له دلّی خۆیدا له خۆی پرسی، "ئای پرۆفیسۆر لی ره
بوو یان نا؟!"

که پاصه که ته واو له ویستگه که دوور که وته وه، ته ماشا
مه قعه دی به تالی ته نیشته خۆی کرد، تا زا کیره ی تا قی بکاته وه،
چونکه ده میک پیش ئیستا ئە و له ته نیشتی دانیشتبوو، هه ر له و
مه قعه ده، چاوانی هه لگوفی، ئاوینیه کی بچووکى شه خصی دی،
هه لیگه رته وه، توشی سه رسامی بوو، له لایه که وه گومانى بۆ
دروست ببوو، چۆن له ناکاو دکتۆر دیار نه ما؟! که چی ئە وه تا
ئاوینیه کی بچووک و شه خصی خۆی وه ک هی سه رده می کۆلیژ
له نیو پاص جی هیشتوووه، به خۆی گوت، "ئوه هه مان ئاوینه ی

سهردهمی کۆلیژه، دیاره دکتۆر ئیستاش له گهڵ خۆی ههڵیده گری و لیڤه لیی که وتوو!"

ته ماشایه کی ئاوینه کهی کرد، نهک له زهینیدا، به لکوو وای زانی ههر له ئاوینه که پوخسای مامۆستای دیتوو، بریک خه نییه وه، له بهر خۆیه وه گوئی، "ئهو جاره دکتۆرم دیت"، ههستی کرد دهبن ئاوینه که بداته وه دکتۆر، ئهو بو چیه تی؟! له و بارودوخه دا ئه گه ر دکتۆر ته ماشای ئاوینه که ش نهکا، رهنگه دلای پیی خوش بی و زۆربه ی یاده وریه کانی ههر له و ئاوینه یه دا هه لگرتی.

پاش ئه وه ی پاصه که ویستگه یه کی دیکه ی بری، مامۆستا ئاوینه که ی توند له مشت گرت، یه کسه ر دابه زی، سه ره تا خیرا به غاردان پرووی له ویستگه که ی پیشوو کرد، که گه یشته وی به وردی له ههر چوار ده وروبه ری پوانی، نهک ههر دکتۆری نه دی، که سیکی نه دی گوچانی له ده ست بی. دواتر پرووی له شه قامی بانقه که کرد، پیی وابوو له بهر ئه وه ی پرۆفیسۆر به گوچانه وه یه، رهنگه له گه ل وی بگاته بانقه که، به لام که گه یشته بانقی دوین زۆری پی سهیر بو، له شۆسته ی پیشی په رژینیکی دانرابوو، لوگۆی کۆمپانیایه کی پیوه بو، ته عمیر ده کرایه وه، کریکار و کارمه نده کانی خه ریکی کار بوون، گومان له وه نه بوو نوژهن ده کرایه وه.

مامۆستا وه ستا، ده می ته ماشای هه موویانی کرد، دواتر له کریکاریکی پرسی:

"پیره میردیکی صاحب گوچانتان نه دیوه، عه ینه کیکی له چاو بوو."

نهک هر ئه و کریکاره، یهک دووانیکی دیکه به "نهخیر"
وهلامیان دایه وه، ماموستا له ئاوینه که ی مشتت روانی، هر خوی
دیت، به کریکاره که ی گوت:

"چه ند ده بی خه ریکی ته عمیرن؟!"

کریکاره که وهلامی دایه وه:

"برا، ئه وه نزیکه ی دوو مانگ زیاتره، له بانقه کار ده که یین،
کاروباری ئیره هه موو گواستراوه ته وه بانقی فیدرال."

ماموستا هه رچه نده له وی بیئومیئد رۆیشت، به لام هیشتا
بروای وا بوو له و نزیکانه دهیدۆزیته وه، له خوی پرسى، "مادام
نه هاتوو ته بانق، ده بی بۆ کوئ چووبی؟! ده بی نه چووبیته بانقیکی
دیکه؟! جا بانقی دیکه لیتره دووره، نازانم میشکم بۆ هیچ وهلامی
ناچی! نازانم چ زوو دکتۆر ون بوو، له گه ل من له ناو پاص بوو،
زۆر ته واو بوو، نا نا هیچ عه بیی نه بوو، ئه دی چه ند قسه ی بۆ
کردم."

بیست مه تریک پیش بانقه که مارکیتیکی بچووک هه بوو، پیاویک
که ته مه نی خوی له که متر له چل سال دها به ریوه ی ده برد،
ماموستا هه مان پرسیارى دووباره کرده وه، چه ند جار وه صفی
دکتۆری بۆ کابرا کرد، هه تا ئه گه ر به ویدا تیپه ریبی، که چی به
"نهخیر" وهلامی دایه وه.

ماموستا سه ری هه لبری ته ماشای ئه و ناوه ی کرد،
نانه واخانه یه کی به رامبه ری مارکیتته که دی، وا خه ریکی گه رمکردنی
ته ندروووه کانن، چوو له وی پرسیارى دکتۆری له وان کرد،
به تایبه تی له و نانه وا یه ی پاره وه رده گری، چونکه سه رنجی له سه ر

خه لکی شه قامه که ده بی، به لام له ویش هیچی چنگ نه که وت،
ئه وانیش به "نه خیر، نه دیتن" وه لامیان دایه وه.

ماموستا که می نیگه ران بوو، دهستی به گه ران کرد، دوو کولان
پیش بانقه که و دوو کولان پشت بانقه که گه را و پرسیری کرد،
که چی هیچی چنگ نه که وت، گه رایه وه هه مان ویستگه ی که دکتور
لیی دابه زی بوو، له نزیک ئه وی پاکه تفرۆشیکی دی، خه به ری
دکتور و دیتنی لی پرسی، پاکه تفرۆشه که میرد مندالیک بوو، پیی
گوت:

"سه عات و نیویکه لی ره م که سی وام نه دیتووه."

ماموستا به ره وه هه مان ئه و ویستگه یه ی خوی لیی دابه زی بوو،
که رایه وه. ئاوینه که شی له مست بوو، ههستی کرد له خیرایان و
هیلاکی دلی به کوته کوت که وتووه، که چی هه ر خیرا ده رۆشیت،
له سه ر شوسته که کۆسپینی نه دی، ویستی لیی باز بدا، به ر بۆوه
و که وت، ئاوینه که ی مشت ی به ر بۆوه و شکا و بووه چه ند له ت و
پارچه، له ته کانی له سه ر شوسته که په رت بوون، سه یری له ته کانی
کرد و ئاهیکی هه لکیشا، له ته کانی کۆ کرده وه، له له تیکدا کیلی
قه بریکی دی لیی نووسرابوو "فه ریق عومه ر فه ره ج"، دلی داخو رپا،
هه ردوو چاوی پر ته م بوون، خۆزگه ی ده خواست هه ندی بگریابا،
به خوی گوت، "بو له پاصه که دا به دکتورم نه گوت، له ئاوینه که
ده رناکه وی!"

هه ولیر/ ۲۰۲۱

لاساڻي

پيش ٺهوهي دهرگهي ڪوليتي مريشڪه ڪهه م دابخهه م، دهه مئ له بهردهه مئ دانيشتم، مريشڪه ڪهه دهيويسٽ له دهرگه بچووه ڪهه وه بيٽه دهره وه، ريگهه م لي گرتبوو، به له پي دهستم دهرگه ڪهه م توند گرتبوو، ههستم ده ڪرد جاروبار مريشڪه ڪهه دنوڪي له له پيم دهه، پيم خوش بوو، ختوڪهه م بي. ڪه مريشڪه ڪهه وازي نههينا پالم پيوه نا و دهرگه ڪهه م داخست.

ههزم ده ڪرد هيشٽا له ڪوشي گولبههار گهه م ڪردبا، ڪه دهرگهي ڪوليته ڪهي داخست، لي دانيشتم به باله سبييه ڪانم خوم داپوشي. له ڇهند تيشڪي ڀووناڪيي دهره وهه م دهرواني، ڪه له ڪوليته ڪه وه دههاتنه ژوره وه، ويسٽم چاوم دابخهه م و بنووم، دواتر ته ماشاي ٺاوهه ڪهي بهردهه م ڪرد، له بهر ٺهوهي له جوگه لهي ڪولاني ٺاوم خواردبووه، تينووم نه بوو، چاوم داخست.

پيش ههفته يهه ڪهه گولبههار ههستي ڪرد زور شتي ماللهوهيان گوراهه، له پير داڪي جلي رهشي پوشي، تا رادهيه ڪهه مگيني بالي بهسهه ماللهوهيان ڪيشا، نه داڪي، نه باوڪي، نه سيرواني براي، وهه ڀوڙاني پيش ٺهوهه هفته يهه زهوق و سهليقهه يان ههه بوو، له وه

هفته‌یه‌دا زۆر پرووداو و به‌سه‌رهاتی داپیره‌ی بیستبوو، نه‌خۆشیی داپیره‌ی، کاریگه‌ریی نه‌خۆشیی له‌سه‌ر ژیان، ئه‌و کاته‌ی وه‌فاتی کرد، چۆن شو‌ردیان! کێ هاته‌ سه‌ر قه‌بران، چۆن ناشتیان! له‌وی مه‌لاشی لی بوو، کێ خواردنی هینا؟ باسوخواسی ئه‌و پوژانه‌ی تازیه‌ دانرا! کێ نه‌هاته‌ پرسه‌که‌ی! له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌وانه‌ش غه‌ریبیی داپیره‌ی ده‌کرد، که‌چی له‌به‌ر ئه‌وه‌ی زۆر ده‌هاته‌ مایان کاردانه‌وه‌ی نه‌مانی داپیره‌ی له‌ دایکیه‌وه‌ زیاتر هه‌ست پی ده‌کرد، ئه‌و له‌ مالی خالی، داپیره‌ی ده‌دی. چونکه‌ له‌ مالی خالی گه‌وره‌ی ده‌ژیا.

که‌متر له‌ ده‌ مانگ به‌ر له‌ ئیستا، کاتی له‌گه‌ل دایکم چووینه‌ بازاری کووران، دایکم جووجه‌له‌یه‌کی بو کریم، پیشتر مه‌راقم له‌ که‌رویشک داگرتبوو، ئه‌میره‌ی ده‌سته‌خوشکم فه‌رخه‌ که‌رویشکی برای له‌گه‌ل خوی بو گه‌مه‌کان ده‌هینا، به‌لام دواجار دایکی ئه‌میره‌ هه‌موو که‌رویشکه‌کانی هه‌ر له‌ بازاره‌که‌ فرۆشته‌وه‌، ده‌یگوت باخچه‌ بچووکه‌که‌ی ماله‌وه‌یانی ویران کردوو، هه‌موویان هه‌لکۆلیوه‌ و زوو زوو زیاد ده‌که‌ن.

من مریشکه‌که‌ی گۆبه‌هه‌رم پیش ئه‌وه‌ی ببمه‌ بارکه‌، دایکی زۆر یارمه‌تی ده‌دام، نه‌یده‌هیشت ته‌نیا بم و ببمه‌ ژهمیکی پشیله‌کان، هه‌روا دانیشی پی ده‌دام. گۆبه‌هه‌ر زۆر منی خۆش ده‌ویست. جووجه‌له‌ بووم جارێکیان له‌سه‌ر کۆشی بووم، یاریی له‌گه‌ل ده‌کردم، له‌ ته‌ک دایک و باوکی و براکه‌ی دانیشتبوو، ئه‌و پوژه‌ دوا‌ی نانخواردن، چاوه‌ریی میوان بوون، منی له‌سه‌ر له‌پی ده‌ستی به‌رز ده‌کرده‌وه‌ و بو ئاسمانی هه‌لده‌دام و له‌ شه‌ققه‌ی بالم ده‌دا،

گولبه‌هار چه‌زی ده‌کرد وه‌کوو ته‌یروتوال بفرم، هه‌ولم دها و باله‌کانم لیک دها، که‌چی له‌شم قورس بوو، هی ئه‌وه نه‌بوو بفرم، به‌ینی خۆمان بی ده‌شترسام. گولبه‌هار ئه‌وه‌ی پی خوش بوو، به‌لام من چه‌زم به‌و یارییه نه‌ده‌کرد، ئه‌و وای ده‌زانی وه‌کوو کوتر، یا کووکوختی بال ده‌گرم و به‌ بنمیچی ژووره‌که‌دا ده‌فرم، پیشتر دیبووی مریشک که له‌ سهربان خویان هه‌لده‌دن ده‌تگوت ده‌فرن، دایک و باوک و براکه‌ی ئاگیان له‌و نه‌بوو، کاتی وازی له‌ گه‌مه‌ هینا و منی له‌ کۆشی خۆی دانا، یه‌کسه‌ر جیقنه‌یه‌که‌م خسته‌ سه‌ر ماکسییه‌ نیلییه‌که‌ی، گولبه‌هار منی تی هه‌لدا، هاواری کرد: "دایه‌ ماکسییه‌که‌ی پیس کردم". دایکی خۆی تیک نه‌دا: "ئه‌وجا چییه‌ کچم، برۆ به‌ ئاوئ بیشۆ". که‌ چوو شوینه‌ی شوشت و گه‌رایه‌وه‌ منی له‌ ژوورئ نه‌دیته‌وه‌، خۆم له‌ پشت ده‌رگاکه‌وه‌ شارده‌وه‌. دایکی پیی گوت: "ئه‌وه‌ لیت تووره‌ بووه‌، وا له‌ پشت ده‌رگه‌که‌یه‌"، کچه‌ وای زانی له‌ تووره‌بیان چوممه‌ته‌ پشت ده‌رگاکه‌، ئه‌گه‌رنا ئه‌وئ شوینیکی ئه‌مین بوو، له‌وئ هه‌ستم به‌ ئارامی ده‌کرد.

ده‌مویست وه‌ک دایکم جووجه‌له‌ به‌خێو بکه‌م، هه‌ستم ده‌کرد ناتوانم وه‌ک ئه‌و بم، ده‌سته‌خوشکیکی دایکم هاتبووه‌ پرسه‌، له‌ ماله‌وه‌ له‌گه‌ل دایکم خه‌ریکی قسه‌وباس بوو، سیروان که‌ دوو سال له‌ من گه‌وره‌تر بوو، پیم گوت: "نازانم له‌به‌ر چی دایکم وه‌ک جاران دان و ئاو به‌ مریشکه‌که‌م نادا؟" ئه‌و له‌ کاتیکدا ده‌یویست بچیته‌ ده‌ره‌وه‌، وه‌لامی دامه‌وه‌: "واز له‌ دایکم بینه‌، بو خۆی غه‌مگینه‌، کاتی به‌خێوکردنی ئه‌و مریشکه‌ پیسه‌ی نییه‌!" ئه‌و

قسه‌یهی سیروانم زور له دل گرت، له لایه‌که‌وه پیم ناخوش بوو
مریشکه‌که‌می وا بیقیمه‌ت کردووه، له لایه‌کی دیکه‌وه دایکم له
ناوه‌راستی ریگه جیی هیشتووم، دواتر سیروان دریژهی دایی:
"هیچی که دایکم به‌و مریشکه پیسه مه‌شغول مه‌که." له
تووره‌بیان پیم گوت: "جا تو هه‌قت چیه!" هه‌ستم کرد سیروان
تووره‌تره، گوتی: "هه‌قم هه‌یه و زیاتریش، وه‌ختی جووجه‌له بوو
قه‌ی ناکا، به‌لام ئیستا مریشکی ته‌واوه."

"با مریشکی ته‌واویش بی، داکم هه‌ر به‌خیوی ده‌کا."
"ئه‌توو له هیچ ناگه‌ی، ئیشاللا پیشله‌یه‌کی گه‌وره، ده‌خوا له
ده‌ست جیقنه و پیسییه‌که‌ی قوتار ده‌بین."

گولبه‌هار ئه‌و کاته به‌ته‌مابوو له‌و باره‌یه‌وه قسه‌یه‌ک له‌گه‌ل
دایکی بکا، به‌تایبه‌تی پاش رویشتنی میوانه‌کان، به‌لام دایکی ئه‌و
روژه میوانی زوری هاتن، ناچار خووی دان و ئاوی پی دا،
سیروانیش به‌کاریکی باوکی رویشته‌ده‌روه. سه‌ره‌تا گولبه‌هار
حه‌زی نه‌ده‌کرد بارکه‌که له‌کولیته‌که‌ی بیته‌ده‌روه، دایکی پیی
گوت: "کچم وا نابی، ده‌بی مریشک و بالنده‌بیته‌ده‌روه، دان
بخون، زیخ و چه‌و بخون، به‌که‌یفی خویمان به‌دوای خواردندا
بگه‌رین." گولبه‌هار زور پیی سه‌یر بوو، یه‌عنی چیه‌ زیخ و چه‌و
بخون، به‌دایکی گوت: "بو زیخ و چه‌و بخون؟"

"ئاخر بو ئه‌وان باشه، ته‌یروتوال زیخ و وردکه‌به‌رد ده‌خون."

"یه‌عنی زیخ و چه‌و باشه؟"

"به‌لی."

گولبه‌هار وه‌لامی دایکی پی سه‌یر بوو، گوتی: "ئه‌ی بو ئیمه
ناخوین!"

دایکی وه‌لامی دایه‌وه: "بو ئیمه خراپه و بو ئه‌وان باشه،
مریشکه ده‌بی چینه بکا، زیح و چهو بخوا باشه بو‌ی."

کاتی له‌گه‌ل ئه‌میره و که‌ژالی ده‌سته‌خوشکی یاری
ماله‌باجینه‌یان ده‌کرد، ئه‌و کاته‌ی بارکه بووم زوربه‌ی کات لای
بووم، ده‌چووم له‌ جوگه‌له و چلکاوی کولانان ئاوم ده‌خواردوه،
نه‌ک هه‌ر ئه‌وه له‌ چلکاوه‌که ده‌نوکم ده‌گه‌را و چینه‌م ده‌کرد، که
سه‌رم به‌رز کرده‌وه دیتم گولبه‌هاره لچم لیک هه‌لینا، زورم پی
ناخوش بوو. دواتر بی‌زی له‌ خو‌ی کرده‌وه، به‌تایبه‌تی له‌ به‌رامبه‌ر
هه‌ردوو ده‌سته‌خوشکی، هیچ گویم پی نه‌دا. چونکه وای ده‌زانی
ئیس‌تا ئه‌میره، یان که‌ژال سه‌رکونه‌ی ده‌کن، له‌به‌ر چی ریگه‌ی
داوه، منی بارکه له‌وئ ئاو بخومه‌وه! به‌لام ئه‌میره و که‌ژال هه‌ر
ئاگیان له‌ من نه‌بوو. ئه‌میره بووکه‌یه‌کی جوانی هه‌بوو،
خه‌ریکی پازاندنه‌وه‌ی بوو. که‌ژالیش ماله‌که‌ی پاک ده‌کرده‌وه.
ئيواره که‌ منی له‌ کولیت نا. چوو ئاوکی خاوینی له‌ به‌رده‌مم دانا،
به‌یانیه‌که‌ی ته‌ماشای کرد هیچم له‌ ئاوه‌که نه‌خواردبووه.

پینچ پوژ دوا‌ی تازیه‌ه‌زم ده‌کرد دایکم له‌گه‌لم خزمه‌تی
مریشکه‌که بکا، به‌لام سه‌رباری غه‌مگینی، دایکم زیاتر خه‌ریکی
میوان و سه‌ره‌خوشی بوو. ئيواره‌ی ئه‌و پوژه که‌ باوکم و
سیروان به‌یه‌که‌وه گه‌رانه‌وه، دایکم به‌ باوکمی گوت:
"ده‌سته‌خوشکیکم له‌ ئاکریوه دی، ره‌نگه‌ شه‌و بمینه‌وه." به‌راستی
له‌ دله‌وه پیم ناخوش بوو، دایکم هیچ کاتیکی بو‌ مریشکه‌که نییه،

له کاتیکدا له دایکم نزیک بووم، به نزمی چرپاندم: "دایکم میوانی زور دئ." کهچی سیروان بهرپه رچی دامه وه: "جا ئه توو ههقت چییه؟! منیش به رقه وه له وم پوانی، پیم گوت: "ههقم ههیه، چونکه دایکی من و مریشکه کهیه." سیروان قاقا پیکه نی، له کاتیکدا له بهر وهفاتی داپیره م، دایک و باوکم هیئده به و گفتوگوییانه سه رقال نه بوون، هه وشه که یان جی هیشت، سیروان گوتی: "دیاره دایکی من نییه!"

"با... دایکی توشه." به نابه دلی جه و ابم دایه وه.

سیروان پرووی له دایکم کرد و هاواری کرد: "دایه ئه دی ئه تو ته نیا کور و کچیکت نییه؟" هه ردوو کمان گویمان لی بوو دایکم گوتی: "با" و هیچی دیکه ش. له و دهمه دا لچم له سه ر یه ک توند کرد و دلته نگ بووم، وام ده زانی خوشکیکی دیکه م ههیه، که ئه ویش مریشکه کهیه، له بهر ئه وه به سیروانم گوت: "مریشکه که ش خوشکی منه." سیروان پرووی تی کردم: "ئیف مریشک هه یوانه، چون ده بیته خوشکی تو! ... جا ئه گهر وایه خوشکی منیشه، ئه من ئه و خوشکه م ناوی، خوشکی هه یوانم ناوی." سیروان له بهر خوویه وه دوو سی جار له سه ریه ک دوو باره ی کرده وه: "خوشکی هه یوان!"، له گه لیشی قاقایه کی دستکردی له ژیر لیوه وه هات، لئی دا هه وشه که ی جی هیشت.

ده زانم گولبه هار له و شه وه دا زور دلته نگ بوو، هه تا خواردنی به دلی نه کهوت، به چاوی خوی هه موو قوناغه کانی پیگه یاندن و گه وره بوون و گه شه سه ندنی منی دی بوو. پوژ به پوژ له گه لم گه وره ببوو، ده تگوت خوی گه وره بوو، زور سه بووری به من

دهات، به جوړی که خوئی به شیکه له من، هینده تیکه لم ببوو، دههاته بهردهم کوولیته که، منیش که ئوم ددی خوم دهسته مو دهکرد و هیچ ههست و خوستم نه بوو. که درگهی کوولیته که ی کردهوه جیکه م لیوه بو دهکرد، گولبه هار دهری هینام و له سهر کوشی داده نام و دهستی به باله کانمدا دهینا، له بهر خوئی وه هیواش هیواش بوم ددوا: "کی دهلی خوشکی من نیی.. نازداره که م... با. ئه توو خوشکی منی، له من گچکه تری، مادام ئه من به خوشکی خوم قبولت ده که م، خوشکی منی، دایکشم ده زانی ئه توو خوشکی منی، ئه من گوتم دایه مریشکه که خوشکه م، خوشکی من، ئه ویش گوتی، ئا... خوشکیکی ناسکت هه یه." گولبه هار منی بلند کرد، ماچیکی لی کردم و خستمییه وه کوولیته که م.

ههفته ی دوو تا سی پوژ له گه ل ئه میره و که ژالی دهسته خوشکه م گه مه مان ده کرد و مالی بچووک بچووکمان له تهنیشت یه که به بهرد جودا ده کرده وه، یا له بهردهم مالی خومان، یا هی ئه میره، یان که ژال مال مالمان دروست ده کرد، له تهنیشت یه که وه زیاتر به بهردی بچووک جودامان ده کرده وه. ئه میره ماله بچووک که هی له دهسته راست بوو، له بهر ئه وه ی سالی که له من و که ژال گه وره تر بوو، بووکوکه که ی دههینایه ئه وئ و خوئی کرد بووه دایکی. منیش له ناوه راست مالمان دانابوو، هه روا که ژال له دهسته چه پ، هه رسی ماله بچووک که ش دیواریان له سهر یه که بوو، پووبه ری ماله بچووک که کان مه تریک یا مه تر و نیویک ده بوو، ئه میره بووکوکه چاو زهقه که ی له نیو لانکو له یه کی بچووک دانابوو،

له پاینی مالله که ژووریکی به بهرد سنوورپژ کړدبوو، تهنیا لانکوله و بووکوکه ی تیدابوو، جاروبار له خووه به ئیمه ی دهگوت: "ئوه بهفرین دهگری، دهچم شیر ی ددهمی." که ژالیش له مالله بچوکه که ی دهگوت: "خوشکم کهینی میوانی ئیمه دهن؟" منیش له ناوه پراست خه ریکبوو له ته فه رشیکم راده خست، ژووریکم له رووبه ری مالله که جودا ده کرده وه و گوتم: "خوشکم ئه و ماوه یه ئیمه میوانمان زور هاتووه، زور ماندوو بووین، با هه فته یه کی دیکه بین!"

مریشکه که ش له جوگه له ی کولانه که خه ریکی چینه بوو، جاروبار ته ماشای ویم ده کرد، هه رچه نده پیم ناخوش له جوکه له که بی، به لام تاقه تم نه بوو به دوایدا بچم، به تایبه تی له و کاته دا خه ریکی گه مان بووم، زور جارمان دایکم ده هات چاویکی له مریشکه که ده کرد و ته ماشای ئیمه ی ده کرد و ده چوو مالله وه.

که ژال چه ند لاسک و پوشیکی له ده ست بوو، خه ریکبوو مالله وه ی گه سک ددها، ئه میره په رده ی لانکوله که ی هه لدایه وه، له گه ل ئه وه ی ده یگوت: "ئهی رۆ.. ئهی رۆ.. مه گری کچم.. مه گری" بووکوکه که ی هه لگرت و وه ک دایکی شیر ی پی دا، له و دهمه دا منیش هه ستامه وه سه ر پی و گوتم: "هه تا ناو بازار دهچم ته ماته و شت ده کرم بو نیوه پوی." لیم دا و توزی دوور که وتمه وه، دیتم ئه مجاره مریشکه که له نزیک ئیمه خوی هه لکورماندبوو، ته ماشای منی ده کرد، که ژال و ئه میره شی دهناسی، دواتر چووم هه ندی به ردی خر و پووشکه و په لاش و لاسک و په له داری بچووک له گه ل خوم هینا و له ژووریکی بچووک له تهنیشت له ته

فهرشه کهم دانا، که گوايه مه تبه خه و دهستم به خواردن لیتان کرد، ئەمیره به فرینی به سینگییه وه نا و بلماندى: "دهلیی نه خوش دهکه وی کیژم، بابچم له کن دکتور خالد شروبه کت بو بینم." ههستا و گوتی: "ئەمن دهچمه لای دکتور مهحموود، کیژه کهم نه خوشه."

منیش ههزم نه ده کرد ئەمیره ههستی گوتم: "ئەری ئەو کیژهت بهردهوام نه خوشه، ئاگات لئی بی." که ژالیش پشتی منی گرت: "ئاخر زوو زوو دهیشوا، نه خوش دهکه وی."

ئەمیره که ههنگاویکی هه لیتا، بهسهه بهردهکاندا ئاوا بوو، وهلامی ههردوو کمانی دایه وه: "هیچ نییه توژی قورگی ئەستور بووه، شروبهکی باشی بو دینم و دیمه وه." رویشته مالی خویان، په رداختیکی لاستیکی بچووی هینا و گه راپه وه، چوو بووکۆکه ی له لانکۆله که نا و ههلی دایین: "دکتور خالد گوتی، روژی سی جار بیدهنی، سی روژی دیکه چاک دهبی، سهرمای بووه."

که ژال که دانیشتبوو له ته کلیمیکی رادهخست، گوتی: "ئەدی دایکم نه مگوت سهرمای بووه." منیش پشتم گرت و دووباره کرده وه: "با گوتت سهرمای بووه، دیاره نه خوش که وتوو." ئەمیره له بهرخۆیه وه وهک وهلامیک که به فرینی له لانکه که دهژهند گوتی: "شروبت خوارد کیژم، دهی بنوو، زوو چاک دهبییه وه."

منیش گوتم: "ئا... شیوم لی نا، چهند ماندوو بووم، ئەو ماله زور ماندووم دهکا." پاشان که ژال ههلی دایین: "وه لالا ئەمنیش

ماندووم له سببهینپوه هەر خهريکی خاوينکردنهوهی مالهکه م، هیشتا تهواو نهبووه. "هەر چاوم لهسه ر بووکۆکه کهی ئەمیره بوو، زۆر جوان بهخیوی دهکرد، قهت نهیدههیشت هیچ زهرهريکی پئی بگا. به ئەمیره م گوت: "ئەگەر پیریش بین ئەو شروبه چاکمان دهکاتهوه؟" نه ئەمیره، نه کهژال له جدديه تی ئەو پرسیاره م نهگهیشتن، بهلام ئەمیره وهلامی دامهوه: "ئەدی ئەو شروبه زۆر باشه، دایک و باوکیشم دهیخۆن."

جاریکیان گۆلبههار له بهردهم کۆلیتهکه م گیرایهوه که بۆخوی بووکۆکهیهکی ههبووه، بهلام سیروانی برای دهستیکی لی کردهوه، چونکه گۆلبههار تۆپهکهی لی شاردهبووه، لهو رۆژه ههههچهنده دایکی دهستهکهی بۆ عیلاج کردبوو، به دایکی گوت نایهوی، تا دایکی دایه کچه خزمیکی ههژاری خویان. گۆلبههار له بهردهم کۆلیتهکه دهیگوت: "دایکم بووکۆکه م بۆ دهکړی، بهلام جاری پیم باشتره خوشکی تۆ بم، نهوهک دایکی بووکۆکه."

دوای شهش رۆژ گۆلبههار له خهونیدا لهگهڵ ئەمیره و کهژال خهريکی گه مان بوون، مریشکهکهشی هینابووه ماله بچووکهکهی، له ئەمیره ی پرسى: "ئەری بهفرین چاک بووهوه؟" ئەمیره بووکۆکهکهی له ئامیز بوو: "ئەدی چۆن، شروبه دایى تهواو تهواو چاک بووهتهوه."

گۆلبههار له خهونهکهیدا منی له کۆش بوو، جوان دانیشتبوو، هیواش هیواش دهستی به بال و سهرمدا دهینا، پرووی له ئەمیره ی کرد و گوتی: "ئەری شروبهکهی تهواو کرد؟" ئەمیره

خه ریکبوو بوو کوو که که ی ماچ ده کرد: "به لئی به لئی ته واوی کرد."
دواتر پرووی تی کرد: "بو ده پرسسی؟"

گولبه هار هر ته نیا سی ماله بچوو که که ی لی دیار بوو، پیی
سهیر بوو که ژال هیچ به شداریی ئاخاوتنیان ناکا، ته نیا و ته نیا
ته ماشایان ده کا، منیش له کوشی خوم دام نووساندبوو، دواتر
وهلامی دایه وه: "هر وا پرسیم."

ئه میره هر خه ریکی به فرین بوو، جله کانی داده وه شاندا، گوتی:
"وام زانی بو مریشکه که ته."

گولبه هار ته ماشای کوشی خوی کرد: "نا نا.. شروبی ناوی."
"ئه دی بو له کوشت ئارام دانیشتوو!" ئه میره به ته وسه وه
گوتی.

گولبه هار هر دوو قاچی مریشکه که ی گرت و به رزی کرده وه،
مریشکه که که وه ته جموجوول و باله کانی لیک دا، ده تگوت دهیه وی
بفری، به ئه میره ی گوت: "ها... بزانه ساغ و سه لیمه."

ئه میره له ژیر لیوه وه بلماندی: "وام زانی نه خوشه."
گولبه هار مریشکه که ی بو ه لدا و گوتی: "ها ته ماشای که!"
ئه میره له په له پهلیمان مریشکه که ی گرت وه و به فرینی لی که وت،
مریشکه که که دهستی به جموجوول کرد، به لام توند باله کانی گرت
و له چاوه کانی روانی به گولبه هاری گوت: "گوله، خو جوانیشه!"
"چی جوانه به فرین!" به ته وسه وه گولبه هار گوتی.

ئه میره ئاگای له به فرین نه بوو، دریژهی دایس: "نا نا...
مریشکه که که ئیستا زور جوان و خرپنه، ئه ها ته ماشای رانه کانی
بکه."

ئەو ھى لە دلەو دەمويست ئاشكرام كرد: "جا وەرە لەگەل
بەفرين بيگورپينه وە."

ئەميرە دەيزانى زەرەرى نيە، خو پيشتر ھەرچەندە
بوو كۆكەيە كم ھەبوو، پيى گوتم: "ئا.. دەگورمە وە."

پيىم وابوو مريشكەكەم نەخوش دەكەوئى و جا نازانم چى
بەسەر دئ! بۆيە پيىم خوش بوو، لەبەر ئەو ھە گوتم: "دەباشە
بوو كۆكەكەم بدئ!" ئەميرە پيى دام. پيىم گوت: "تەواو بوو كۆكەكە
ھى منە و مريشكەكەش ھى تۆيە." رووم لە كەژال كرد: "تەواو،
پيىكەتەين."

كەژال ھاتە دووان: "كەيفى خۆتانە."

گولبەھار تەماشاي بوو كۆكەكەي كرد لە سەر و سيماي پروانى:
"ئا... ئەو نەخوشە زور زور نەخوشە، وەك داپيرەم وايە، بە
شروبوە كانيش چاك نەبوو تەو ھە." ئەميرە توند مريشكەكەي
گرتبوو، گوتى: "ئى شروبو ديكەي بدئ، نەوعى ديكە."

"نا... قەينا... بزەنم چۆن دەبئ؟" خستىە بن لە تە فەرشەكەي و
داپيوشى و دريژەي دايبئ: "دەلئى تاي ھەيە، سەر و دەستى،
ھەموو لەشى گەرم داھاتوو ھە."

ھيئدەي پي نەچوو بە ئەميرە و كەژالى گوت: "ھا.. تەماشاكەن،
تايەكەي زور زور بلندە، ھەناسەشى سوارە، وەي بابە نەمرئ!"

ئەميرە سەرسام ما، مريشكەكەي لە پشت خۆي شار دەو ھە،
دەموچاوى تيك نا: "جا ئەمن چى بكەم!"

"كچينە ئەگەر بەفرين مرد، پيىكەو دەچين دەيشارينە وە."

ئەميرە لە ژيەر ليو ھەو ھە بلماندى: "ئەم ئم."

که ژال گوتی: "ئى باشه دهچين، بيبهينه کوئ؟"

"قه برستان."

"قه برستان."

گولبههار دهستی به گريانئىكى دهستکرد کرد، له بهر خوئيه وه گوتی: "واى چه ند زوو پړوئىتى، چه ند زوو ئيمهت به جئ هئىشت، نازداره كه م!" كه ژالئيش به گريانئىكى دهستكرده وه نووزهى هات. پاشان له ژير ئه و دوو گريانه جا ئه ميره دهستی به هه مان گريان کرد.

من بو كه كهئى ئه ميرهم نازانم بو منى گوړپيه وه. گولبههار كچئىكى سهيره، ئه وه هه رسيكئيان به زور منيان مراند. نازانم بو حه ز دهكهن لاسايى مردن بكه نه وه، له كاتئكدا مردن بو من لاساييه و بو ئه وانئيش راستى.

ئه وه تا گولبههار منى به ته واوى داپوئشى، گوتى: "ته واو مرد كچينه، ده بئ ته قه تئى كه ين، زوو بينئژين."

پاشان كه ژال هاته نزىكم سهرمى هه لدايه وه و ته ماشاى كردم، ئيدى گولبههار دريژهئى داين: "ئا.. ته ماشا هه ست و خوئستى نييه." كه ژال سه رى له قاند: "وايه وايه."

گولبههار گوتى: "باشتره مردوو زوو بشاردريته وه، زوو كفن و دفن بكرئ."

هه ردوو كئيان گوتيان: "به لئى وايه."

گولبههار ته ماشاى هه ردوو كئيانى كرد: "ئىستا به دهستى خو مان دهئشوئين و كفن و دفنى ده كه ين."

چووم له خۆله کهى ته نىشت ماله وهيان ههردوو مشت م پر کرد، به فرينم له نوينه که دهرهينا و له سهه کهرته کهرپوو چيکم دانا و به خۆله که شوشتم، دواتر به له ته فه رشیک وه کو کفن دامپوشى و پيچام.

له وه دهمه دا ئه ميره له ماله وچکه کهى خوى پيى مريشکه کهى به ستا و به جيى هيشت و هاته لايان و هه ليدايى: "دهى با بينيژين." "خوشکم به خوداي زور نه خوش بوو، رهنگ و پرووى نه مابوو، پيست و ئيسقانى يه ک بوون." ئه وهام به ئه ميره گوت.

گولبه هار به فرينى هه لگرت و ئه ميره و که ژال به دوایدا هاتن، چوونه هه وشه ي خانووه تيکدراوه کهى به رامبهريان. گولبه هار به که ژالى گوت: "ئه توو مه لاي، ده بي فاتيحه ي له سهه بخويى." "باشه."

گولبه هار له راستاييه کدا به فرينى دانا، به ههردوو کيانى گوت: "دهى وهرن با گورپک هه لکولين." گورپکيان لى دا. گولبه هار هه لى دايى: "دهى به هيواشى شوپرى که نه وه، فه قيره هيجى تيدا نه ماوه هه ر پيست و ئيسقانى ماوه."

هه رسيکيان له منيان له دهروانى و دواتر به رهو تاريکايى شوپريان کردمه وه، پاشان خوليان به سهه ردا کردم، سيبه کانم پر خول بوون، که چى چاوه کانم هه ر وه کوو جارن زهق زهق بوو، پاشان گويم لى بوو گولبه هار گوتى: "عه رده کهى رهق نه بوو. قه بريکى خوشى نسيب بوو." ئينجا ته ماشاي که ژالى کرد و گوتى: "دهى با فاتياحه ي کهى بو بخوينين."

پاشان هه‌رسیکیان گۆره بچوکه‌که‌یان هه‌لنا، گۆلبه‌هار دوو به‌ردی وه‌کو کیل له‌م سه‌ر و ئه‌وسه‌ری دانا، له‌ گه‌رانه‌وه‌دا گوتی: "ئه‌وجا کچینه‌ ده‌بی تازیه‌ دانین، ده‌بی دهر و جیران خواردن بینن، هه‌ق وایه‌ هه‌موو خه‌لکی بیته‌ تازیه‌، بزاینن کئ هاتوو و کئ نه‌هاتوو؟"

له‌ سه‌ره‌تا تۆز و خۆلیکی چر به‌ری ئاسمانی گرت، تا ده‌هات تاریکتر ده‌بوو، به‌ره‌ به‌ره‌ توندتر ده‌بوو تا بوو به‌ گه‌رده‌لولوینکی به‌هینز، گه‌رد و خۆلیکی زۆری له‌گه‌ل خۆی هینا، له‌و له‌حزه‌یه‌دا گۆلبه‌هار خه‌ریک بوو ته‌نگه‌نه‌فه‌س ده‌بوو، به‌ ئاسته‌م هه‌ناسه‌ی بۆ ده‌درا، چاوی گپرا هیچی نه‌دی، ویستی بگه‌رپه‌ته‌وه‌ شوینی گۆری به‌فرین، نه‌ کیل، نه‌ خۆله‌که‌ی سه‌ری دیت، هه‌م تاریک بوو، هه‌م گه‌رده‌لوول ئاسه‌واری نه‌هیشته‌بوو، ویستی تا قییبی هه‌ردوو ده‌سته‌خوشکی بکا، نه‌یتوانی. له‌و ده‌مه‌دا زیاتر ته‌نگه‌نه‌فه‌س بوو، دواجار به‌ ئاسته‌م هه‌ناسه‌ی پئ ده‌درا، هه‌ستی ده‌کرد گه‌رد و تۆز و غوبار ده‌چنه‌ نیو سییه‌کانی و ته‌نگه‌نه‌فه‌س ده‌بی. هه‌رچه‌ندی هینزی به‌ خۆی ده‌دا هیچی بۆ ناکری، له‌په‌ر به‌ له‌رزینکی تونده‌وه‌ به‌ئاگا هات، برپاوی نه‌کرد خه‌ون بی، هیشتا هه‌ناسه‌ی ئاسایی نه‌بیۆوه‌، جیقی چاوی لادا، به‌ره‌ به‌ره‌ هه‌ناسه‌دان و دانه‌وه‌ی ئاسایی بووه‌وه‌، به‌لام هه‌وا و خۆلی هه‌لده‌مژی.

به‌یانیه‌کی دره‌نگ بوو، گۆلبه‌هار له‌ ده‌ور و به‌ری خۆی پوانی، سییه‌کانی په‌ر خۆل بوون و ده‌موو چاوی زه‌رد هه‌لگه‌ر ابوو که ئه‌میره‌ی دیت شه‌کل و شیوه‌ی وه‌ک گۆلبه‌هار بوو، پئی گوت:

"ئەمىرە چۆنى، بە راستى غەربىيت دەكەم، دەزانى لەمىژە
نەمدىوى!"

كە گولبەھارم دىت گەشامەو، قەت لە ھەناسەھەلكىشان ھىندە
كەيفخۆش نەببووم، پىم گوت: "ئەمنىش زۆر دلخۆشم، بە راستى
چاوم پوون بوو، وەختە لەخۆشيان بال بگرم، ئەرى ئىستا لە
كويى؟"

گولبەھار دەمى دام، ھەر بىرى لە خەونەكەى دەكردەو،
خەرىكبوو دەھاتە يادى خەونى بە چىيەو دەو. لەو كاتەدا ئەمىرە
لەوى دەروانى، لەگەل ئەوھش گولبەھار وەلامى دايەو: "ئەمن
ئىستا لە قەبرستانى مەعمل قىرم، ئەدى ئەتوو؟"

كە چاوانم ھەلدەگلۆفى تۆز و خۆل لە برژانگ و لەژىر
چاومەو بەلاو دەبووئەو و تىكەل غوبارى كەش و دەورو بەرەكە
دەبوو، دواجار گوتم: "گولبەھار گيانەكەم ئەمن لە قەبرستانى شىخ
ئەحمەدم." دواتر ھەر خۆم كە گويم لە "ئەم ئى گولبەھار بوو،
درىژەم دايى: "ئەرى ئەدى كەژال چى بەسەر ھات، ھىچ خەبەرى
نازانى؟"

"كەژال ئەدى نەچوو ھەرىرى، لەوى مېردى نەكرد، دەبى لە
قەبرستانى ئەوى بى."

"ئەرى گولبەھار داپىرت ھەر لە قەبرستانى مەعمل قىر
نەبوو؟"

"با با ئەوىش لەوى بوو، دەزانى شەش قەبر لە دەستە راستى
منە."

"کچی قهبرستانی شیخ ئەحمەد زۆر خۆشه، هه‌موو خزم و کەسوکارت له یه‌که‌وه نزیکن، ئەوجا دایمه قه‌ره‌بالغه و خه‌لکی دینه سەر قه‌بران."

"وه‌للا قه‌برستانی مه‌عمەل قیر وا نییه، که‌م خه‌لک دینه سەر قه‌بران، ده‌زانی هه‌ندی قه‌بری لییه، هه‌ر که‌س نازانی کین و له کویوه هاتوون، به‌س له‌وی به‌راستی زۆر مورتاحم، به‌لام به‌ عام خه‌لکی زۆر باشی لین."

"وه‌للا شیخ ئەحمەد هه‌موو خه‌لکیکی تیدایه."

گولبه‌هار ده‌ستی به‌ سەر و روخساری خۆیدا هینا، بیجگه له بۆنی خاک و غوبار هیچی دیکه نه‌بوو، به‌ ئەمیره‌ی گوت: "ده‌زانی ده‌لیی ئیمه‌ چه‌زمان له‌ عه‌زابه‌؟"

ئەمیره‌ چاوه‌رپی ئاخاوتنیکی وا نه‌بوو، وه‌لامی دایه‌وه: "بۆ؟"
"بزانه‌ شوینی ئیستای هه‌ردوو‌کمان چه‌ند خۆشه، یان پیمان خۆشه، ده‌زانی ئەمیره‌ له‌ دایکه‌بوونمان و مردنمان وه‌ک یه‌که، ئەوه‌نده نه‌بی پیش ئەوه‌ی له‌ دایکه‌بوونمان نازانین له‌ کویین! که‌چی که‌ ده‌مرین ده‌زانین، نیوان ئەو نه‌زانین و زانینه‌ دۆزه‌خ خۆیه‌تی."
له‌و ده‌مه‌دا ئەمیره‌ داما، هه‌ردوو‌ چاوانی داخست، هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکیشا چه‌زی به‌ بۆنی خاک و خۆل بوو. گولبه‌هار بیری که‌وته‌وه، له‌ خه‌ونیدا لاسایی رپۆره‌سمی ناشتنی داپیره‌ی ده‌کرده‌وه، چه‌قی به‌ ئەمیره‌دا بۆ ئەوه‌ی خه‌ونه‌که‌ی بۆ بگی‌رپه‌ته‌وه:
"ئەمیره‌ خه‌ونیکم دیوه، قه‌ت بۆم نه‌گی‌راو‌یته‌وه."
"خه‌ونی چی؟" ئەمیره‌ سه‌رسامیم نیشان دا.
"له‌بیرته‌ ئەمن مریشکه‌که‌م هه‌بوو." پیی گوتم.

له گولبه هارم پوانی، له گه ل ئه وهی به زار وه لامیم نه دایه وه، که چی سه ری ئه رییم بو له قاند. گولبه هار ته ماشای ده کردم، له هه مان کاتدا زهینی له سه ر خه ونه که ی بوو، بو ی گی پرامه وه: "ده زانی له خه ونمدا وه ختی گه مانمان ده کرد، پی م گوتی وه ره به فرینی بوو کو که که ت له گه ل مریشکه که م بگو پینه وه." گولبه هار گو یی لی م بوو، گوت م: "ئی!"

"ئه تووش ئه میره رازی بووی، ده زانی که ژالی شمان له گه ل بوو که ماوه یه ک له کنم بوو، ته ماشام کرد به فرین تایه کی قورسی گرتوه، دواتر مرد، چووین له خانووه رووخوا وه که ی مام که ری م قه بریکمان لیدا و ناشتمان، ئه تووش مریشکه که ت بو خۆت برد." دلخۆش ببووم، خه نده یه کم به سه ر لی وه وه بوو، پی م گوت: "خۆزیا ئه و خه ونه راستی ده بوو!"

"چییه بو ئه و ته مه ننا یه ده خوازی؟"
"هیچ سه به به ک نییه، هه ر چه زم لییه به راستی ئه وها رووی دای." دای.

"ئه وه چه زی منیشه." گولبه هار چاوی له سه ر من بوو، هه روا دریزه ی دای: "ئه ری ده پی م بلێ، بوو کو که که ت چی به سه ر هات، چیت لی کرد؟"

"هه تا دره نگانی ش مامبوو، له بی رمه به یادگاری هی شت بو مه وه، دواتر جار یکیان دامه شنۆی کچم، پی م گوت ئه و بوو کو که یه له مندالییه وه هه مه، ئیستا ئه وه ته سلیمی تو ی ده که م."

"جا ده بی ئیستا مایی؟"
"نازانم ره نگه مایی و ره نگه نه مایی."

"چييه دوودلى؟"

"بهلى، چونكه نازانم."

"كى نالى ئەويش كىردوويه تيبه ديارى كچه كەي خوى."

"بىروا ناكەم."

"ئىممم."

پووم لە گولبەهار كىرد: "ئەرى مريشكە كەت ئۆتۆمبىل لىيى

نەدا!"

گولبەهار ئاھىكى قولى ھەلكيشا، دەتگوت لە غوبارىكى چىردا

دەجوولى: "ئەريوھللا ئۆتۆمبىل لىيى دا پانى كىردەوھ، ئەمىرە چەندم

خەفەت بوى خوارد، قەت لە دىلم دەرنەدەچوو. لەبىرت نىيە،

مريشكە كە نەخوشيش بوو."

"با با.. لەبىرمە كە پانى كىردەوھ، ھاتى و لە مالە بچووكە كەمان

دەستت بە گريان كىرد، گوتت ئەمن دوو تازىم ھەيە، يەكيان ھى

داپىرەم يەكيان ھى مريشكە كە، لەبىرمە گوتت سىروانى بىرام، دەلى

باش بوو سەيارە لىيى دا و لە كۆلى كىردىنەوھ، ئەو جىقنە كەرە

پىسە مالە كەي نەھىشتىبوو."

"راست دەكەي.. خۆزگەم بەو پۆژەي!"

"واي خوشكم تازە ئەو پۆژانە قەت ناگەرپىنەوھ."

"ئەرى ئەمىرە!"

"بهلى."

"بۇ نەچىن بزىنن كچه كەت بووكۆكە كەي ماوھ، يان نا؟"

ئەمىرە زۆر پىي خوش بوو، وھلامى دايەوھ: "دەي با بچىن."

"پیش ئه وهی بمبه نه قه برستانی شیخ ئه حمده، مالیان له سیتاقان بوو."

جاران که شنه بایهک ههلی ده کرد و دونیا ساردتر ده بوو، هه وره کان زوو زگیان به عه ردیییه وه دهنه، باران ده باری و هه واش فینک ده بوو، ئیستا له باشوور و پوژئاواوه له جیاتی باوبووران، غوبار و توژ و خوّل هه لدهکا، نهک به ئاسانی ده چیتته ژوور و کوگاکانه وه، بگره حه مامه کانیش توژ و غوباری ده چنی، له و پوژئانه دا وای لی هاتوو ه که ئاسمانی شینی صاف له تابلوکاندا زیاتر ده بیندری. له بهر ئه وه مه ودا ی بینین کورت بووه، سییه کان زوو تر ده گیرین، هه تا برژانگه کانیش خو لاوی ده بن.

له نیو ئه و فه زایه دا گو لبه هار و ئه میره، یان دوو تارمایی ده گه پان، ده تگوت دوینی ئه و جاده و شه قامانه یان ته ی کردوو، له گه ل ئه وه ی گو رانکاری به سه ر جاده و شه قامه کاندا هاتوو، به لام هیئنده به لایانه وه گرینگ نه بوو، ئه وان به دوای خه ونیکه وه بوون، نهک تونیل و به رزه پرد و جاده ی تازه. ده تگوت له گه ل هه موو گو رانکاریه مادیییه کان راهاتوون.

به سه عاتیگ له گه ل گو لبه هار گه یشتیته سیتاقان زوربه ی خانوو هکانی سه ر جاده سه ره کییه کان ببوونه کوگای که لوپه لی ئه لکتریک. که چووینه نیو کو لانه کان ی گه ره که که یه کسه ر به لای باخچه گشتیییه که ی گه ره کدا چووین، باخچه که هیئنده له گه ل جاران فه رقی هه بوو، که دیار بوو شاره وانی په رژینیکی زیاتر له نیومه تری به بلوک بو هه لچنیبوو، که گه یشتیته به رامبه ر مالی شنو، رینمایی گو لبه هارم کرد، سه ریک له باخچه که بدهین که پری

دار سنووبه ر بوو، پیزی دارهکان دهتگوت تهختی شهترهجن
پیک خراون، که سهرهتا پوومان له ژووره بچوکهکهی بیری
ئورتوازیی ناو باخچهکه کرد، من پشتم به دیوارهکهی دا و
ههناسهیهکی قوولم هه لکیشا، سییهکانم خولیان له ههوا زیاتر
چووپی، گولبه هاریش له منی دهروانی، به چرپه به گولبه هارم
گوت:

"گویم له دهنکه."

گولبه هار چاوانی پر خولی هه لگوفی و ههستی خوی راگرت:
"ئه منیش گویم له دهنکه دهنکه."

ئه میره له گوشه ی دیواری ژووره که به دزییه وه سه ری
هه لکیشا و هینایه وه و به هیواشی گوتی: "سی کچوله گه مان
دهکن."

گولبه هاریش وهک وی ته ماشای کرد: "راست دهکه ی."

ئه میره ئەم جاره به وردی له وانی روانی، کچوله کان ئاوزه ی
یهک بوون، له بن دارتووه گه وره که ی نزیک ژووره که و پیره وی
ئاوی بیری ئورتوازی خه ریکی گه مان بوون، ئەمیره هه لی دای:

"دهلی ئه وان دهناسم!"

"چون؟"

"ههست دهکه م غه ریب نین."

پاشان دهستی گولبه هارم گرت و گوتم: "وه ره به یه که وه به
لای دیکه ی دیواری ژووره که دا سووراینه وه و سی لا دیوارمان
بپی و ئەم جاره له کچوله کان نزیک بووینه وه و له و غوبار و توز
و خوله دا به ئاسانی ئه وانمان ده دی، دواتر له و گوشه یه تازوه به

دزی و وردی له وانم پروانی، دهمی بیدهنگ بووم، دواتر به نزمی
هه لم دایي: "ئەری گولبه هار ئیستا کچۆله کان وهکی زهمانی قه دمی
مه گه مان ده کهن؟"

" نازانم"، به هیواشی گوتی.

گولبه هار دهمی بیدهنگ بوو، ئەمیره له وی ده پروانی، دواتر
هه ردووکیان له کچۆله کانیان پروانی، گولبه هار وهلامی دایه وه: "بو
ئیستا نایکهن، ئەدی ئەوه نییه هه رسیکیان سی مالوچکه یان له
ریزی یه ک دروست کردوو ه."

ئەمیره دیسان هه ناسه یه کی خو لایوی هه لکیشا و به هیواشی
گوتی: "وا بزانه جیگه مان خراپ نییه، به ئاسانی ده زانین چ ده کهن."
"به لی راست ده که ی."

ئەمیره له بن گوپی گولبه هار درکاندی: "ده زانی هه ندی قسان
ده کهن، ده لی خو م پیشتەر ئەو قسانه م کردوو ه."
گولبه هار به دزی له وانی پروانی: "راست ده که ی هه ره کات و
سه که ناتیان له ئیمه ده چی."

کچۆله کانیش له جیهانی خو یاندا نقووم بوون. هه ردووکیان
بیدهنگ بوون، چاویان زهق کردبووه، غوبار و ئاووهه وا
خو لایوییه که وینه کانی لی تیک نه دابوون.

گولبه هار گوتی: "ئەمیره ده زانی که سه رنجی لیویان ده ده م
ده لی له گه ل خو م قسان ده که م، هه ست ده که م خو م ده دوینم."

ئەمیره به بی ئەوه ی وهلامی بداته وه به وردی ته ماشای لیوی
کچۆله کانی کرد، له دل خویدا گوتی: "با منیش ئەوه تاقی بکه مه وه
له گه ل لیوی ئەوان قسه بکه م."

دوای که مئی گوتی: "راست ده که ی، سه رنجیان بدی، ده لئی له گه ل خوم قسان ده که م، گولبه هار ریک له گه ل ناخی خوم، نه و هایه."

"ناخر منیش مه به ستم نه و هیه."

هه ر به چاودی ری و دیقه ته وه له وانم دهروانی، هیچ ناگیان له ئیمه نه بوو، گوتم: "گولبه هار ده زانی یه کیان زور به کچی شنو ده چی، ده لئی سیویکن و بوون به دوو له ته وه." دواتر دریژهم دای: "کچی نه و هه ر خو به تی کچی شنویه."

"کامه یان؟"

"نه وه ی ده سته راست."

"به لئ وایه."

"ده زانی گولبه هار زور له باوکی ده کا."

هه ردووکیان دیتیان مالوچکه کان به به رد له ته نیشته یه کتر جودا کراونه ته وه، کچوله ی ده سته راست بوو کوکه یه کی بچووی له نیو لانکو له یه ک خه واندبوو، جاروبار ده یژهند و بوو کوکه که ی ده لاونده وه. هه رچی کچوله که بوو له مالوچکه که ی خو ی هه ندی له ته کلیم و فه رشی راخستبوو، ده تگوت ژووری میوانانه. هه روا چاوی له سه ر لانکو له که ی ته نیشته یه له نه ده گرت، له لایه گی دیکه وه ژووریککی کردبووه مه تبه خ و چه ند به ردیککی وه ک ناگردان دانابوو، تاکوو خواردنی له سه ر لی بنی.

کچوله ی ده سته چه پیش له مالوچکه که ی خو ی دوو ژوور و هه وشیککی گه وره ی دروست کردبوو، پووش و په لاشی کردبووه گسکیکی بچووک و هه وشه که ی گسک دا و دواتر لئی دانیشته.

هه‌رسیکیان به یه‌که‌وه هه‌ر خه‌ریکی گه‌توگو و قسه‌ی ناوما‌ل و
پوژانه بوون.

دیمه‌نه‌کانی ما‌لوچکه‌ی کچوله‌کان گولبه‌هار و ئەمیره‌ی دلخوش
و به‌خته‌وه‌ر کردبوو، ئەمیره‌ ده‌ستی به‌ قسان کرد: "خوزیا
که‌ژالیشمان له‌گه‌ل ده‌بوو!"

گولبه‌هار که‌ چاوی له‌سه‌ر کچوله‌کان بوو له‌ دلی خویدا گوتی:
"ئه‌دی ئەوه‌ نییه‌، ئەوان سی‌ که‌سن، ئیمه‌ش له‌ مندا‌لیدا سی
بووین." که‌چی وه‌لامی ده‌سته‌ خوشکه‌که‌ی دایه‌وه: "راست ده‌که‌ی
ئهمیره‌ جیی وی دیاره‌." دواتر سه‌ری خوی خوراند و گوتی: "که
ته‌ماشای ئەوان ده‌که‌ین، ده‌لیی که‌ژالیشمان له‌گه‌له‌."

"به‌لی ده‌ ته‌ماشاکه‌، وه‌ک ئیمه‌ گه‌مان ده‌که‌ن و وه‌ک ئیمه
مالیان دروست کردووه‌ و وه‌ک ئیمه‌ ژووری بچوکیان داناوه‌."
"به‌لی وه‌ک خومانن."

هه‌ردووکیان دیتیان کچوله‌ی ناوه‌راست بووکۆکه‌که‌ی له‌ هی
ده‌سته‌راست وه‌رگرت و خستیه‌ ناو نوینه‌که‌ی که‌ به‌ کلیم و
فه‌رش رایخستبوو، وا پی ده‌چوو بووکۆکه‌که‌ی به‌ شتی
گوربیتته‌وه‌، چونکه‌ کچوله‌ی ده‌سته‌راست شتیکی خسته‌ گیرفانی.
کچوله‌ی ده‌سته‌ چه‌پیش بیده‌نگ له‌وانی ده‌روانی.

هه‌ردووکیان دیتیان کچوله‌ی ناوه‌راست بووکۆکه‌که‌ی له‌ بن
له‌ته‌ فه‌رشه‌که‌ ده‌ره‌ینا و په‌رۆکیکی له‌ ده‌سته‌سه‌ر بچووکت‌ر که
په‌نگه‌ ته‌ر بووبی له‌سه‌ر نیوچاوانی دانا، دیاره‌ بووکۆکه‌که‌ تایه‌کی
قورسی گرتووه‌، ئیدی هینده‌ی پی نه‌چوو هه‌ر ئەو کچوله‌یه
ده‌ستی به‌ له‌خودان و گریان کرد، ده‌سته‌ خوشکه‌کانیشی

به شدارییان کرد، بویه کچۆلهی دهسته چهپ هاته نژیکی و چاوه کانی بوو کۆکه کهی داخست، دواتر ههرسیکیان بوو کۆکه کهیان له نیو نوینه که دهرهینا و له سههر کهرته کهرپوچیک دایان نا و به خۆله کهی نژیک دارتوو که شوشتیان و پاشان به له ته قوماشیک وهک کفن لییان لووک دا و پیچایان.

ههردووکیان گوئیان له دهنگی بوو، گوتی: "من بوو که کهی توّم دلفین! نازانم بۆ من دهگۆرپییه وه له گهڵ دنیا! ئاخو ئه و کچه زۆر سهیره. دواتر ئه وه ههرسیکیان بۆ به زۆر منتان مراندا! نازانم بۆ چهز ده کهن لاسایی مردن بکه نه وه، له کاتی کدا مردن بۆ من لاساییه و بۆ ئیوهش راستی."

گۆلبه هار له ژیر تاسان و سهرسامیدا بلماندی: "ئه میره هیچ کاتی ئه و دیمه نانهت نه دیوه؟"
"وا بزانه ئه توو بۆت گێرامه وه، ئه دی ئه وه وهک خه ونه کهت نییه!"

پاشان دیتیان بوو کۆکه یان هه لگرت و ههرسی کچۆله که له دار تووه که توژی دوور که وتنه وه و له زه وپییه کی خۆلین گۆرپیکی بچووکیان لی دا و خستیانه ناوی.

ئه و وینانه هیچ کاتی لای گۆلبه هار نامۆ نه بوو، خه ریکبوو لای ئه میره بینه ئاسایی، له ژیر ئه و دیمه نانه دا ههردووکیان سه رسام بوون، گۆلبه هار له ژیر لیوه وه گوتی: "ئه وه خه ونه، یان راستی!"
ئه میره به چاوی زه قه وه لیی دهروانین، پیی گوت: "نازانم ئه و کچۆلانه خۆیانن، یان خۆمانن!"

که ژال له گوشه‌ی دیکه‌ی ژووری بیری ئورتوازی ته‌ماشای
لاساایکردنه‌وه‌ی هه‌موویانی ده‌کرد و به‌بی ئه‌وه‌ی کچۆله‌کان و
گولبه‌هار و ئه‌میره پی بزنان، چاودیریانی ده‌کرد، هه‌تا پاش
ده‌میکی کورت بریاری دا بچیتته لایان، که نزیك بۆوه گوئی له
گولبه‌هار بوو، گوتی: "ئه‌میره نازانم ئیمه‌ مردوین، یان
داپیره‌مان!"

هه‌ولیر/ ۲۰۲۲

سببهره فریوهکان

ئه مچه زۆر دلّی خوښ بوو، توند توند غاری دهدا، ده بی بگاته ئه و شوینهی تهواوی کاتهکانی به یاری به سه ر دهبأ، ده چینه ئه و شوینهی تا دهنوی گه مه ی لی ده کا، له ویش له یه ک شوین ناوهستی، هه ر هه مووی ده گه پئی، تیر تیر چ یارییه کی چه زی لی بی، دلّی پئی خوښ بی ده یکا، هه موو فکر و خه یالی بو ئه و شوینه گیرساوه ته وه، که غار دهدا هیه چ شت و شوین و کاتیکی ئیره ی نایه ته به رچاو، هه موو شوین و شت و کاتیش له گه ل وی غار دهدن، غار دهدا و هیه چ ماندوو نابی، ده لئی تازه یه که م هه نگاوی ده ست پی کردوه، نازانی ماندوویتی چیه.

هیه چ گومانی نه بوو له وهی ده گا به ئه وی، تا هیزی تیدا بوو غاری دهدا، دم نا ده می هه وایه کی به هاری له سه ر و روخساری دهدا. زیاتر دلّخوښ ده بوو، دلّیا نه بوو له چ پوژیکدا، یاخود له چ وه رزیکدا هینه ده به توندی غار دهدا، که چی هینه دلّشاد بوو، ده تگوت له به هه شت غار دهدا. ده یزانی ده بی به هه موو هاوړیه کانی بگا. هه رچه ند که مندال بوو، نیوان مالی خو یان و ئه و هه وشه ی کونه چه ساره ی یارییان لی ده کرد، هه ر سه د

مه‌تریک دوور ده‌بوو، که‌چی ئیستا پیی وایه چوار هیئنده تا پینج هیئنده غاری داوه، هیشتا پیی نه‌گه‌یشتوو، ره‌نگه بو لای هاورپییه‌کانی سه‌رده‌می مندالی بچی، به‌لام بو هه‌مان شوین نه‌بی.

ئو شوینه‌ی لئی غار دها زور فهرقی هه‌یه له‌گه‌ل به‌ر ده‌رگه‌ی مال و کولان و هه‌وشه‌ی کونه‌ه‌ساره‌که، له‌به‌ر ده‌رگه‌ی مالیان پووبه‌پووی چه‌ندان ده‌رگه‌ی ئاسن و دار ده‌بووه‌وه، هه‌روا له‌ کولان چه‌ندان عاموودی کاره‌با و ته‌نه‌که‌ی زبل و هه‌ندی عاره‌بانه و جارجاره ئوتومبیلی ده‌دی، هه‌روه‌ها هه‌وشه‌ی کونه‌ه‌ساره‌که، په‌نجه‌ره‌کانی ژه‌نگ گرتبوونی. له ژووره‌کانی بونی میز و پیسای تاز له‌گه‌ل بونی مورانه و ژه‌نگه‌کان ئاویزانی یه‌ک ده‌بوون، که‌چی لی‌ره هه‌مووی سه‌وزاییه، چه‌زت لی بی هه‌وران برۆی، هه‌لده‌کشیی. چه‌زت لی بی نشیو برۆی، داده‌کشیی. چه‌زت لی بی راسته‌پری برۆی، راست ده‌رۆی، وه‌ک یه‌کیش نه‌ ئاره‌قه ده‌که‌ی، نه‌ ماندوو و نه‌ هیلاک ده‌بی.

که‌ ئه‌مجه‌د وه‌ستا، کورپیکی هاوته‌مه‌نی خوی دیت له‌گه‌ل شوین و کات غاریان دها، پیی گوت: "ئه‌تۆش ده‌چییه‌ گه‌مان؟"

کورپه‌ ده‌می وه‌ستا، ئاویری دایه‌وه: "ئه‌وه چییه‌ ئه‌مجه‌د نامناسی؟ ئه‌من براده‌ری خۆتم."

ئه‌مجه‌د هاواری کرد:

"بوه‌سته، وا دیم!"

هاورپیکه‌ی وه‌ستا، شوین و کات هه‌ر غاریان دها، پیی گوت:

"ده‌ی غارده‌ ئه‌مجه‌د، به‌رده‌وام به‌، تاخیر ده‌بی."

ویستی بیر بکاته‌وه، هینده توند غاری داوه، گویی به هیچ نه‌داوه، که‌چی هیشتا نه‌و دوا که‌وتووه، به‌لام له حه‌قیقه‌ندا نه‌و له دواوه بوو، هی نه‌وه نه‌بوو به‌و شیوه‌یه بیر بکاته‌وه، به‌هاورپیکه‌ی گوت:

"هاتم. نه‌وه ده‌گه‌م."

دهستی به‌غاردان کرده‌وه. له‌همان کاتدا نه‌یده‌زانی نه‌و هاورپییه‌ی کتیه‌؟!

هر که‌نه‌مجده‌ر پووبه‌پووی هاورپیکه‌ی وه‌ستا، کات و شوینی هه‌ردووکیان تیکه‌ل بوون. تا بن‌بنی سییه‌کانی هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لمژی، له‌خوشییان چاوانی پر ئاو بوون، وه‌ک نه‌وه‌ی دلخوش بی و کیلویه‌ک پیاز ورد بکه‌ی، پاشان هاواری کرد:

"سه‌ره‌نگ له‌ئاسمان بو‌ت ده‌گه‌پام، له‌عه‌ردی تو‌م دۆزییه‌وه!"

کوره‌ وه‌ک نه‌مجده‌هینده‌په‌رۆش و موشتاق نه‌بوو. سه‌رسام ما، که‌چی نه‌مجده‌له‌راستیدا له‌دیتنی تیر نه‌ده‌بوو، وای ده‌زانی ده‌بووا شه‌ویش بیینی.

کوره‌ وه‌لامی دایه‌وه: "نه‌ی دویینی به‌یه‌که‌وه نه‌بووین، نه‌وه‌چیته‌نه‌مجده‌!"

نه‌مجده‌که‌من داما. له‌ناو چاوی سه‌ره‌نگی روانی تا وینه‌ی روخساری کوره‌به‌ره‌به‌ره‌گه‌وره‌تر ده‌بوو، فه‌زای ژووره‌که‌ی پر ده‌کرد، له‌دیتنی روخساری کوره‌نه‌ک لوچی سه‌ر ده‌موچاوی هه‌موو شتیکی له‌بیر چوو‌بووه. چاوی به‌ئاسته‌م ده‌ترووکاند، له‌ژووریکدا رووناکی گلوپی هی‌واش هی‌واش کز ده‌بوو.

که گه پرایه وه لای هاو پیکه ی وه لای دایه وه: "کوا دوینی به
یه که وه بووین؟"

کوړه بوئی خانوویه کی سواقدراوی لی دهات، پیی گوت:
"به لی دوینی هه ر لیره به یه که وه یاریمان ده کرد."
"کوا؟"

"ته ی چوڼ.. دواتر هاو پییانی خو مان و تیمه که ی دیکه ش
هاتن."

"نازانم."

"چوڼ نازانی هه ر وایه."

"ده بی هندی فکر بکه مه وه، نازانم زا کیره م وا نالی!"

"دل له دل مه ده، هه ر وایه."

له کاتیکدا پیشت زور له حه وشه ی حه ساره جیهیلراوه که له گه ل
سه رهنگ گه مه ی کردبوو، ئیستا گه رابووه هه مان کات،
سه رهنگ نزیکتین و خو شه ویستین هاو پی بوو، جاری وا
ده که وته حاله تیک نه گه ر له سی روژ جاریک نه یدیا، دلته نگ
ده بوو، نه ک هه ر له دهره وه، له ماله وهش دلته نگ پیوه دیار بوو،
له بهر نه وه به ردهوام له دوا ی سه رهنگ ده گه را. ئیستاش به
دوا ی ویدا غاری ددها. له و سه فه رهیدا یه که م که سیش نه وی
دیته وه.

نه مجهد لیوی وشک وشک ببوو، به ئاسته م ده می کرده وه،
دهتگوت مشتیک خو بی خواردووه، حه زی ده کرد به لوعه یه ک ئاو
له سه ر ده می بکه نه وه. جاروبار به هیواشی هه ردوو لیوی پیک
داده دا، هه موو هه ست و هو شی لای ئاویکی زولال و فینک و

ږووباريکي به خوږ بوو. نه يده زاني له چ فه سلېکه، زياتر له هه موو کاتيک هه زى به ئاويکي ته زيو ده کرد. به هاوړيکه ي گوت:

"تینووت نییه!"

کورپه گه لې پرسياړی هه بوو. که چي هه ر به رسقى وى دا:

"نا... بو تینووم بى؟"

ئه مجهد نه يده زاني له گه ل کى قسان ده کا. هاوړيکه ي، يان وړينه ده کا، يان له گه ل خوى ددوى، پيى گوت:

"ئه من هه زم له ئاويکي سارد و ته زييه."

"ئه من له ميژه ئاوى ساردم خوار دووه."

ئه مجهد ليوه کاني نه قه لشيوو و وشک وشک و ږى ږى بوون، لوچ و پيچه کاني هه ر به ئاساي نيشانه ي تينوويتيان ده دا. هه رچه نده گوپه کاني کز ببوون. که چي وای زهن کرد گوپى له جيړه ي ده رگه يه ک بووه، دواتر يه ک دوو جيړه ي دیکه به دوايدا هات، نه يزاني دهن گدانه وه ي جيړه ي يه که مه، يان جيړه ي هه قيقبي دیکه يه.

ئه م جاره سه ره نگی ديت توپيکي به دهسته وه يه و له بن بالى خوى قايم کردووه. ئه و وينه يه چه ندان جار له زاکيره ي دووباره بپووه، سه ره ننگ له هه ساره که نه وه ستاوه، له شوپنيکي دیکه وه ستاوه له هه وشه ي هه ساره که نزیکه، به هاوړيکه ي گوت:

"زور سه يره!"

"چى زور سه يره، هيچ شتيکي سه ير ده بينى؟"

ئه مجهد ئارام ئارام لپى نزیک که و ته وه، هه زى ده کرد ده ست له دهموچاوى بدا. هه ر ږووناکي گلپه که ي به کزى ده دى:

"ئەي چۆن نايىبىم، ھەر دەلئىي ھەفتا سال، كورە ھەفتا سالى چى، وەللا زياتر لە ھەفتا سال پيش ئىستا. ئەوھا بە يەكەوھ بووين، زياتر لە ھەفتا سال، پيش ئىستا بە يەكەوھ بووين." ھاوريكەي تۆپەكەي دانا و لەسەري دانىشت، قاقا پىكەنى و دەستى لە بن سكى دانا، بەرە بەرە پىكەنى بەرزتر دەبوو: "ئەمجەد، نازانم ئەمرو چيت بەسەر ھاتووھ؟ پىم بلئ ئەوھ باسى چى دەكەي؟"

لە سەرھەتا ئەمجەد پىي وابوو، ئەگەر پرسىياري زياتر بكا، بە مەبەستىك دەگا كە بزاني لەبەر چى دواي ئەو ھەموو تەمەنە، سەرھەنگى وەكوو جاران دىتووھتەوھ:

"پىم بلئ عومرت چەندە؟"

سەرھەنگ سەري لەقاند، نەيدەزاني ھاوريكەي لەو پرسىيارانە، مەبەستى چىيە، وەلامى دايەوھ:

"دەبئ ئەم جارە بلئيم تۆم پى زۆر سەيرە!"

"لەبەر چى؟"

"ئى عومرى من چەند بى، عومرى تۆش ئەوھندەيە!"

پىي وا نەبوو ھاوريكەي ئەو وەلامەي بداتەوھ، يەكسەر پرسىياريكي دىكەي لئ كرد:

"ئى باشە، ئەدى سبەينەكەي سەعات ھەشت كە دەچووئە نانەواخانە، تاكسىيەك نەيشىلاي؟"

سەرھەنگ ھەستايەوھ، پىي راستەي خستە سەر تۆپەكە و بە پىكەنىنىكى پچر پچرەوھ پى گوت: "ھا!"

پاشان به ته‌واوی چووه به‌رده‌می، دهستی له شانی چه‌پی
ئه‌مجه‌د کوتا:

"ته‌ماشام که! ته‌ماشام که! کوا تاکسی منی شیلاوه؟"
به‌وردی لیی پووانی، خوی بوو. سه‌ره‌نگ ئه‌وه‌تا له به‌ر
ده‌می‌تی:

"چون؟"

"ئه‌دی ئه‌وه له‌به‌ر ده‌متا نیم؟"

"نا نا.. نازانم!"

په‌نجه‌کانی له قژی گه‌راند، خوراندی، ده‌تگوت به‌هه‌موو سه‌ره
په‌نجه‌کانی به‌دوای ریشک و ئه‌سپیدا ده‌گه‌رئی، دواتر گوتی:

"نازانم چیت بو شه‌رح بکه‌م."

"چی ... چی..."

"ئه‌دی پاش ئه‌وه‌ی تاکسییه‌ک به‌سه‌رتدا رۆیشت..."

چاوه‌کانی زه‌ق بوونه‌وه و دریژه‌ی دای:

"تاکسییه‌که سه‌رتی شیلا، له خه‌فه‌تان دایکت تووشی نه‌خوشییی

دل نه‌بوو!"

"نا.. بابه.. نا، شتی وا هه‌ر پوووی نه‌داوه."

"چون؟"

سه‌ره‌نگ گه‌رایه‌وه و له‌سه‌ر توپه‌که به‌ئیسراحت دانیشت،

وه‌کوو ئه‌وه‌ی هه‌موو هه‌لوئسته‌کانی بو شتی بکاته‌وه:

"ئه‌وه دایکم نه‌بوو، نه‌خوشییی دلی هه‌بوو، دایه خه‌جیح بوو."

ئه‌مجه‌د ئه‌و ناوه‌ی نه‌بیستبوو:

"دایه خه‌جیح کئییه؟"

"دایپرهم."

"ئم م م ..."

"دایکی دایکم، بهس..."

ئەمجەد بەوردی لێی دەروانی، ئەو نەیدیتبوو، کە تاکسییەکە سەرھەنگی شیللا، دوو ھاورپی دیکە، بۆیان گیرایەو، سەری کەوتە بن تایی پشتمو، کاتی ویستبووی تۆپەکە لە بن تاکسییەکە بەھینیتەو، خۆیشی نەیزانیوو، شوفیرەکە کە لێی خورپی و سەری سەرھەنگی پان کردەو.

ویستی پرساریکی دیکە بکا، بەلام دواى خست، ھەر گوئی لە ھاورپیکەى بوو:

"دایپرهم خەجیج زۆر بەتەمەنە، نزیک تۆھەت سالە."

سەرھەنگ ھەردوو دەستی خستە بن چەنەگەى، ئەمجەد لێی پرسى:

"دەکرئ مردوو بینەو؟"

"نا.. ھەرگیز ناکرئ، نازانم مەبەستت منە!"

"بەلێ."

"ئى ئەو من نابینی، خو نەمردووم، ئەو تا لە بەردەمتام."

"با ... دەتبینم."

سەرھەنگ زیاتر بۆی پروون کردەو:

"ئى باشە خو ت دەبینى"

ئەمجەد نەیزانی دەکەوێتە دیالۆگیکی راستەقینە، وەلامى دایەو:

"بەلێ خو م دەبینم."

"ئى منىش خۇم دەبىنم، تۆش دەبىنم، تۆش خۆت دەبىنى، منىش دەبىنى."

ئەمجد سەرى پراوہشاندا، تەواو مېشك و زەين و زاكیرهى
هېلاك ببوو، پىنى گوت:

"يەنى ئىستا ئەمن عومرم وەك تۆيە."

سەرھەنگ بە دلنبايىەوہ پىنى گوت:

"بەلى من و تۆ ئاوزەى يەكىن."

"سەيرە ... زۆر سەيرە!"

سەرھەنگ تاقەتى چوو، پىنى گوت:

"هېچ سەير نىيە، ھەر واىە، دەوہرە برۆين، واز لەو موناقدەشە
بى مەعنايە بىنە، با بچين گەمان بکەين. دەى غار دە!"

كە ئەمجد بە دوايدا غارى دا ھەموو شتىكى بىر چووہوہ، ھەر
لە راستيشدا زۆر دللى بەو غاردانە خۆش بوو، چەند توندتر غارى
دەدا، ھەستى بە ئارامى و ھىمنى دەکرد، دەيويست توندتر لە
ھاورپىكەى غار بەدا، بە حەقىقەت واى دەکرد، بەلام ھەرگىز
نەدەگەيشتە سەرھەنگ، دەيدىت ھاورپىكەى تۆپىكى لە دەستە و
غار دەدا، بەلام قەت نەيدەگەيشتى، ھەر لە دواوہى بوو. پىنى گوت:

"سەرھەنگ، زۆر توند غار دەدەى."

ھەر بە غاردانەوہ وەلامى داىەوہ:

"بۆ؟"

"ئەمن ھەست دەكەم تىنوومە."

"نا، ئەمن ھېچ تىنووم نىيە، نەء."

ئەمجەد پىي سەير بوو، لەو تەھى ئەو كورەى ديوه، قەت نەيگوتوو، تىنوو مە، كەچى ئەو غاردانە، ھى ئەو نىيە تىنووت نەبى، سەرھەنگ درىژەى داىە:

"ئەمجەد ھىندەمان نەماو، بگەينە ديوارەكە لەوى كەمى ئيسراحت دەكەين."

ئەمجەد پىي سەير بوو، سەرھەنگ باسى ئيسراحت دەكا، نەك تىنوويەتى، بەلام ئيسراحتىش بو ئەو خراپ نەبوو، رەنگە پاش ئيسراحت بتوانى تىنوويەتى خوى بشكىنى، لە ھەمان كاتدا بىرى كردهو "ئەوان بو فوتبال دەچن، لەبەر چى گوتى ديوارەكە، چ نەيتىيەك لە ديوارەكە ھەيە، خو سەرھەنگ ئىستا تۆپەكەى لايە، كەچى دەچنە لاي ديوارەكە!"

يەك جار پىچيان كردهو، يەكسەر روبرووى ديوارەكە بوونەو، ئەمجەد كە ديوارەكەى دى سەرسام نەبوو، كەچى خۆشى نەيزانى، چۆن تىنوويەتى شكا، سەرھەنگ پىي گوت:

"وەرە بچينە ئەودىوى ديوارەكە، لەوى گەمەى سىنەرەكان دەكەين."

سەرھەنگ ديسان لەسەر تۆپەكە دانىشت، ھەردووكان لە ديوارەكە نزىك بوونەو، پىي گوت:

"ئەمجەد قولى كراسەكەت ھەلكە!"

ئەويش واى كرد، تىشكىكى سىحراوى لە ديوارەكەى دەدا، پەلكە زىرينە بەسەريدا دەنەخشاىەو. سەرھەنگ لە قسە بەردەوام بوو:

"لهو دیواره سافه زور جوان دهتوانین هر حیواناتی
دهمانه وی به دهسته کانمان له سهری دروست بکه مین."
ئه مجهد سه رسام لهوی دهروانی، زیاتر قسان بکا، له ژیر
لیوه وه و به نزمی گوتی:
"به لی."

سهره ننگ چووه نزیك دیواره وه، قوئی کراسه که ی هل کرد،
له سهر توپه که دانیشته، خوی وا ریک خست، سییه ری دهسته کانی
ده چووه سهر خاوینترین و سافتترین و راستترین شوینی دیواره که،
له ئه مجهدی پرسی:

"حهزت لینه چیت بو دروست بکه م."

"حهیوانات."

"هه رچییه ک."

"به دلی خوت چیت پی خوشه، دروستی که."

سهره ننگ له کاتیکدا گه مهی به هه موو په نجه کانی ده کرد و
په نجه کانی لیک کرد بوونه وه، هه ناسه یه کی قوولی هه لمژی:
"ئه من حه زم ده کرد مهل و بالنده دروست بکه م."

ئه مجهدیش وهک وی خوی ئاماده کرد، مه شقی به په نجه کانی
ده کرد، لیکي ده کردنه وه، جاروبار دهیته قاند، دواچار یه که به یه که
هه موویانی ته قاند، خویشی له دهنکه که دهات، که سییه ری
دهستی خسته سهر دیواره که و په نجه کانی لیک کرد بوونه وه و
گه مهی پی ده کرد، ده تگوت جالجالوکه ی دروست کردوه، ههستی
کرد ئه و گه مهی له زهتی پی ده به خشی. له و کاته دا سهره ننگ پی
گوت:

"لەو گەمەیه‌دا دروستکردنی جالجالۆکه ئاسانتترین هه‌شهرات و هه‌یواناته. هه‌ر په‌نجه‌کانت لێک بکه‌وه و ده‌ستیکت بخه‌ سه‌ر ده‌سته‌که‌ی دیکه، بۆ خۆی دروست ده‌بی. په‌نجه‌کانت وای بکه وه‌ک چۆن تیشکی خۆر په‌رش و بلاو ده‌بی."

ئهم‌جهد وای کرد، وه‌ک چۆن به‌ ده‌ستی چه‌په‌ ته‌له‌کانی که‌مانچه‌ بگری و به‌ر دا، به‌ هه‌ردوو ده‌ست له‌ هه‌وادا گه‌مه‌ی ده‌کرد، ده‌تگوت تۆر دروست ده‌کا، خۆشیی له‌وه‌ ده‌هات.

سه‌ره‌نگ ده‌ستی چه‌په‌ی خسته‌ سه‌ره‌تای مه‌چه‌کی ده‌ستی راسته‌ی، هه‌ردوو په‌نجه‌ی ئه‌سپیکۆژه‌ی هه‌ردوو ده‌ستی له‌سه‌ر یه‌ک دانا، په‌نجه‌یه‌کیانی تۆزی برده‌ سه‌ره‌وه‌تر، وینه‌ی ده‌ندووکی ده‌نواند و چوار په‌نجه‌ی هه‌ردوو ده‌ستی تۆزیکی که‌م لێک کرده‌وه، که‌ شیوه‌ی بالیان دروست کردبوو."

ده‌سته‌کانی له‌ دیواره‌که‌ نزیک کرده‌وه، سیبه‌ری بالنده‌که‌ بچووکتی بووه‌وه، به‌ ده‌م وه‌ک بولبول خویندی، به‌ ته‌واوی سه‌رنجی ئهم‌جهدی راکیشا، به‌ هیواشی سیبه‌ری بولبوله‌که‌ له‌سه‌ر دیواره‌که‌ چلاوچلی ده‌کرد، ئهم‌جهد وازی هینا، به‌ سه‌رسامیه‌وه له‌ بولبوله‌که‌ی ده‌روانی، ته‌زووی خۆشی به‌ ته‌واوی گیانیدا شه‌پۆلی ده‌دا، له‌ خۆشییان بی ئیراده‌ گوتی:

"وای چه‌ند جوانه، قه‌ت شتی وام نه‌دیوه!"

سه‌ره‌نگ بولبوله‌که‌ی بچووکتی کرده‌وه، گوتی:

"جوان ده‌فری؟"

ئهم‌جهد گوتی:

"هه‌ر فرین، ده‌لیی بولبولی راستیه‌ی."

هیشتا قسه که ی ته او نه کردبوو، دسته کانی سهرهنگی نه دی،
یه کسه بولبولیکی راسته قینه له دیواره که وه، راست له و شوینه ی
سهرهنگ سیبهره که ی دروست کردبوو، بگره هر خودی
سیبهره که بووه بولبولیکی راسته قینه و به خویندنه وه هه لفری.
ئه مجهد هه موو ئه وانه ی دیت، هر له و کاته ی سیبهره که ی
دیواره که و هه لفرینی به ئاسمانی صاف و خاویندا دیتی بولبوله که
له باخچه که دا بزر بوو، که چی دهنگی، خویندنی هه موو فه زاکه ی
ته نیوو. زور سهرسامانه به هاورپیکه ی گوت:

"ئه وه چۆن پرووی دا، چۆن سیبهره کان دهبه راسته قینه؟"

سهرهنگ بی ئه وه ی وه لامی بداته وه، خهریک بوو بالنده یه کی
دیکه ی به دسته کانی دروست ده کرد، پینی گوت:

"ئیستاکه کۆتریکت بۆ دروست ده که م."

ئه مجهد له به رخویه وه گوتی:

"کۆتر!"

"به لئ، بزانه چ کۆتریکت بۆ دروست ده که م."

سهرهنگ که میک دهستی له دیواره که دا براند، به هه مان
شیوه ی پیشوو، دسته کانی خسته سهر یه ک، هه ردوو په نجه ی
ئه سپیکوژهی که می لیک ترازاند، سهری کۆتره که ی له بولبوله که ی
گه وره تر نیشان دا، دواتر دهستی چه په ی بری برده پیشه وه،
سینگی بالنده که ی ده ره پراند، ئه مجهد ته ماشای سیبهره که ی کرد،
کۆتر خوی بوو، باله کانی لیک دها و له سهر دیواره که دهات و
ده چوو، سهرهنگ له ژیر لیوه وه دهیگوت:

"به.. به.. باق."

ئەمجد لە سىحرى تەماشای كۆترەكە پرسیارەكانى لەبىر چوو، كاتى دىتى زياتر دەفپى، بەرەو كۆتايى دىوارەكە دەفپى، زياتر و زياتر دەفپى، لە لەحزەيەكدا هەناسەى راگرت، هەلى دايى: "ئووو.. ئووو... ئەو كۆترەش بوو راسەقەينە و هەلفپى... ئوو فپى!"

دىتى هەر ئەو كۆترە لە شەققەى بالى دا، نەچوو نيو باخچە و دارستانەكەى ئەوبەر، تاكيكى دىكە، كۆتريكى دىكە بەدوايدا فپى، دەچوونە قوولايى ئاسمان، پى دەچوو هيندە بفرن، تا لە ئاسمان وەكوو نوقەيەك ديار بن، دووبارە بە هاوپرەيكەى گوت:

"ئەو چۆن سيبەرەكان دەبنە راستى؟"

سەرەنگ خەرىك بوو دەستەكانى لىك دەخشانە، وەلامى دايەو:

"لىرە وايە، سيبەرەكان دەبنە راستى."
ئەمجد خەرىك بوو بىرى لەو دەكردەو، چۆن سيبەرەكان دەبنە راستى، كەمى لە دىوارەكە رام، تەماشای هاوپرەيكەى كرد، گوپى لە سەرەنگ بوو:

"ئەو جارە هەلۆيەك دروست دەكەم."

ئەمجد لە سەرسامى و پرسیار لەخۆكردن، بى ئىرادە گوتى:

"باشە."

سەرەنگ كەمى كىشايە دواو تا سيبەرەكە گەرەتر خۆى بنوینى، وەك جاران هيندە خۆى لار نەكردەو، بە هەردوو پەنجەى ئەسپىكوژە سەرى هەلۆيەكى نیشان دا، دواتر بە پەنجەكانى دىكەى دەستى بال و جەستەى هەلۆكەى كيشا، فپى

فری، ئەمجد گوئی له شهققه‌ی بال و سام و شکۆی هه‌لۆکه بوو، تیژ تیژ تێیه‌ری، ده‌تگوت به‌دوای نیچیرینکدایه، له چاوتروکانیکدا سیبهره‌که‌ی بووه راسته‌قینه و فریبه ئاسمان، ئەمجد له زهوی سیبهری باله‌کانی دیت، هه‌لۆکه به ئاسماندا شکۆی نیشان دهدا و هه‌واکه‌ی ده‌بری.

سه‌ره‌نگ ته‌ماشای ئەمجدی کرد، پێ گوت:

"ده‌ی بۆ دامای!"

گوئی له مشه‌مشێ ئەمجد بوو، ده‌نگیکی کزی لێوه‌ها:

"ها..."

"ده‌ی ئەتۆش چیت ده‌وی دروستی که، دواتر ده‌بنه‌ راسته‌قینه."

"ده‌بنه‌ راسته‌قینه!"

ئهو وشه‌ی ئاخیر له گوئی ئەمجددا ده‌زینگیه‌وه. سه‌رسامی و دامای و ئهو کارانه‌ی عه‌قل نایبێن، هۆشی نه‌هیشتبوو، ئهو هیشتا مابوو بگاته‌ پرسیارکردن، گوئی:

"گه‌مه‌ی سیبهره‌کانی منیش ده‌بنه‌ راسته‌قینه؟"

"به‌لێ، لێره‌ وایه."

هیچ بیری نه‌کرده‌وه، چۆن وایه، سیبهری ده‌سته‌کانی خسته‌ سه‌ر دیواره‌که، بێ ئه‌وه‌ی بزانی چ دروست ده‌کا، سه‌ره‌تا گوئی:

"چۆن که‌ریک دروست بکه‌م؟"

هاوریکه‌ی فیری کرد:

"ده‌ستی چه‌په‌ت بخه‌ خواره‌وه، په‌نجه‌ی تووته و برای تووته وه‌ک قه‌پۆزی لێ بکه، که‌می ده‌می بکه‌وه، دواتر په‌نجه‌ درێژه و

دوښاومژه بکه کهلهی لای پيشهوه و دهستی راستهشت له
سهروهه بکه گوئییهکانی.

ئهمجهد وای کرد، دیتی که ههردوو باسکی لهسهریهک داناوه،
بووته ملی کهرهکه، پاش ئهوه ههندي جوولهی پی کرد، کهره
زهپاندی و له دیوارهکهوه پیی هه لگرت و دوور کهوتهوه.

ئهمجهد دهستهکانی دوور خستهوه، تیر تیر پیکهنی،
هاوریکهشی له قاقای پیکه نینی دا و گوتی:
"ئهو کهره زور چه موش بوو."

سه رههنگ که تهماشای ئهمجهدی کرد، پیی گوت:
"دهی بزائم هز دهکهی چی دیکه ببیته راستهقینه، دهی
حهیوانیکی دیکه دروست بکه."

له کاتیکیدا ئهمجهد خهریک بوو دهستی چهپهی کردهوه،
پهنجهی تووتهی له ژیرهوه ته نیا کرد، ههر چوار پهنجهی، تووته
و برای تووته و پهنجه دریژه و دوښاومژهی خسته بهردهم
پهنجهی ئهسپیکوژهی دهستی چهپه و پهنجهی ئهسپیکوژهی
دهستی راستی له گهلی کرده گوئی سهگهکه.
سه رههنگ له بهر خویهوه گوتی:

"سهگ."

له سهر دیوارهکه دهیحه پاند، هیندهی پین نه چوو، که له دیوارهکه
دهرچوو، نووزهییهکی لیوه هات به رهو دارستانه که تیی ته قاند.
سه رههنگ پیی گوت:

"له بیرته سهگه که مان به بهر بهردان دا؟"

ئەمجەد بى ئەوھى ۋەلام بداتەوھ، ھەر ھەزى دەکرد ئازھەلى
دېكە، لەسەر دیوارەكە دروست بكا، پىي گوت:
"دەتوانم مەيموونىش دروست بكام."
دەمى گويى لە ھاورپىكەى بوو، گوتى:
"ئم.. ئم.. ئم.."

چاۋەرپى بوو، بزانى دەتوانى يان نا، دەتگوت لەسەر بپىارى
ۋى ۋەستاۋە، كەچى ھاورپىكەى گوتى:
"ئا... دەتوانى، بەس، نابى مۆز بخوا."
ھەردووكيان قاقا پىكەنەن، ئەمجەد ھىندە پىكەنى سكى خوى
گرت، لەبەر خويەوھ گوتى:

"من مەيموونەكە دروست دەكام، تۆش مۆزەكە."
زىاتر پىكەنەن، دەنگى قاقايان بەسەر ھەموو دەنگەكانى دىكەدا
زال بوو، ھەتا ھەۋاى نزيك دارستانەكە ۋ ژىنگەى ديوارەكە لە
خزمەتى پىكەنەنى ئەوان بوون.
ئەمجەد گويى لە سەرھەنگ بوو:
"دەى بزائم چ مەيموونىك دروست دەكەى!"

ھەردوو دەستى خستە سەرىك دەستى راستەى خستە
سەرھوھ ۋ ئەۋى دىكەش لە خوارەوھ، لە سەرھوھ پەنجەى
دۆشاومژەى كردهوھ تا لە خالىكدا چاۋى دروست بى، دواتر بە
پەنجەكانى دىكە گويى ۋ كەللەسەرى دروست كرد، كەچى دەستى
راستەى كرده لەشى مەيمونەكە ۋ بە پەنجەكانىشى قاچى دروست
كرد، لەسەر ديوارەكە دەمى سىنپەرەكە ھەلدەقۆزىيەوھ، گەمەى
دەکرد، دەتگوت بەسەر دارىكى قەيسى ھەلدەگەرپى لە لقىكەوھ بە

دهسته دريژه‌كاني بو لقيكي ديكه بازي ددها، ئيدي هيندهي پي نه‌چوو، سيپه‌ره‌كه له ديواره‌كه دهربازي بوو، هه‌لات و پرووي له دارستانه‌كه كرد، ئه‌مجد كلكي دريژي مه‌يمونه‌كه‌ي دي جاروبار به پستي ده‌كه‌وته‌وه و پيره‌وي پويشتني پي راست ده‌كرده‌وه.

بي ئه‌وه‌ي ته‌ماشاي هاوپي‌كه‌ي بكا، له كاتي‌كدا ده‌سته‌كاني ئاماده كردبوو، شتيكي ديكه دروست بكا، گوتي:

"به‌س ده‌توانين حه‌يوانات دروست بكه‌ين؟"

سه‌ره‌نگ وه‌لامي دايه‌وه:

"نا، هه‌موو شتي، ئه‌وه له‌سه‌ر خوت وه‌ستاوه، به‌كه‌يفي خوت

ده‌تواني شت دروست بكه‌ي."

"يه‌عني..."

ئه‌مجه كه واي گوت، تفي ده‌مي قووت دايه‌وه. سه‌ره‌نگ هاته

ده‌نگ:

"چي يه‌عني؟"

"يه‌عني ده‌توانم به‌شه‌ر دروست بكه‌م؟"

"به‌لئ، بو نا؟ ئا ده‌تواني به‌سيپه‌ر دروستي ده‌كه‌ي."

"ئئ مه‌به‌ستم به‌شه‌ره."

"ده‌زانم."

"ده‌مه‌وي به‌شه‌ر دروست بكه‌م."

"ئئ... ده‌تواني هه‌ر به‌شه‌ريك دروست بكه‌ي."

دواتر سه‌ره‌نگ وه‌ك ئه‌وه‌ي له هونه‌ري گه‌مه‌ي سيپه‌ره‌كان

بالاده‌ست بي، پيي گوت:

"دەتوانى بە يەك دەست دروستى بگەى، يان بە ھەردوو دەست دروستى بگەى."

"دەمەوئ سەرى بەشەر دروست بگەم."
"بۆ؟"

"ھەتا بزەنم كۆيە."

"كەيفى خۆتە، ھەز دەكەى بە ھەردوو دەست دروستى بگە، ھەردوو دەستت بەكار بێنە."

ئەمجد ھەر خۆشى دەيوست تەنيا كەللەسەرىك دروست بگا بۆ ئەوھى پوخسار و رەنگ و شىوھى بە جوانى بىنى. پەنجەكانى ھەردوو دەستى خستە ناو يەك، شىوھى بازنەبى نا، شىوھى كە ھىلكەبى دروست كرد، لە نىوان پەنجەكانى سەرھوھى شوينى بەتالى ھىشتەوھ تاكوو لە سىبەرەكە شوينى چاوى مروّفەكە دەرکەوئ، بەوردى خەرىكى بوو، جاروبار لە بەتالايەكە رادەما، تا بە ويستى خۆى چاوەكە لەسەر ديوار رېكويپك دەرېھىنى، ھەرچەندە زەينى تەواوى لەسەر كەللەسەرەكە بوو، كەچى جاروبار ھەزى دەكرد ھاوړيگەى سەرنجى خۆى دەرېرى، كە لە نيشاندانى چاوەكە دلىيا بوو، پەنجەبەكە خوارترى كرده لووت، نە گەورە، نە بچووك، دواتر بە دوو پەنجە شوينى دەمى ھىشتەوھ، بۆ خۆى بە سىبەرەكە سەرسام بوو، دەتگوت وەك شىوھەكارى پۆرتريتى كەسىكى بەناوبانگ دەكيشى، پەنجەبى خوارھوھى لار كردهوھ تاكوو لە سىبەرەكەدا گەردەنى كەللەسەرەكە گەورە نيشان بگا. ھەردوو پەنجەبى ئەسپىكوژەى وا لى كرد سەرىكى قژن بنوينى، لەبەر ئەوھى ھىندەى

که‌لله‌سه‌ره‌که‌ی پښ جوان بوو ئاگای له هاورپکه‌ی نه‌ما، ئیدی
دهستی به جوول‌ه‌ی که‌لله‌سه‌ره‌که‌ی کرد، سیپه‌ری پیاوه‌که‌ی سه‌ر
دیواره‌که‌ی ده‌هات و ده‌چوو، به‌که‌یفی خو‌ی ده‌گه‌را.

ئهم‌جهد زور به‌وردی زه‌ینی دا، نه‌یزانی کئی‌ه، زیاتر به
ده‌سته‌کانی ده‌یویست پروی ده‌موچاوی وه‌ربگپړئ تا بیناسیته‌وه،
که‌ دیتی تاسا، له شوینی خو‌ی بووه قه‌تره‌یه‌ک ئاو، له دل‌ی خو‌یدا
گو‌تی: "خودایه! ئه‌وه کئی‌ه؟!" سه‌رنجی زیاتری خسته‌سه‌ری، زه‌رد
هه‌لگه‌را، سپی هه‌لگه‌را، خه‌نجه‌ریکت لئ دابوایه دل‌وپی‌ک خو‌ینی
لئ نه‌ده‌هات، له‌به‌ر خو‌یه‌وه گو‌تی: "ئای! ئه‌وه خو‌مم!"

خه‌نده‌یه‌ک له‌سه‌ر لی‌وی بوو، ته‌نیا یه‌ک خه‌نده و هیچی دیکه.
نه‌یده‌ویست سه‌رنج له‌سه‌ر که‌لله‌سه‌ره‌که‌ی لایا، به‌ تیی چاو
ته‌ماشای هاورپکه‌ی کرد، گو‌یی له هه‌نگاوی غاردانی وی بوو،
سه‌ره‌نگ له‌وی نه‌بوو، توپه‌که‌ش نه‌ما‌بوو، دیتی که‌لله‌سه‌ره‌که‌ی
بووه مر‌و‌ق‌ئی‌کی ته‌واو، دیواره‌که‌ی ب‌ری، سیپه‌ره‌که‌ی بووه
راسته‌قینه، غاری دا، زور غاری دا، ته‌نیا خو‌ی غاری دا، کات و
شوین به‌ دوا‌یه‌وه غاریان نه‌دا.

هه‌ول‌یر/۲۰۲۲